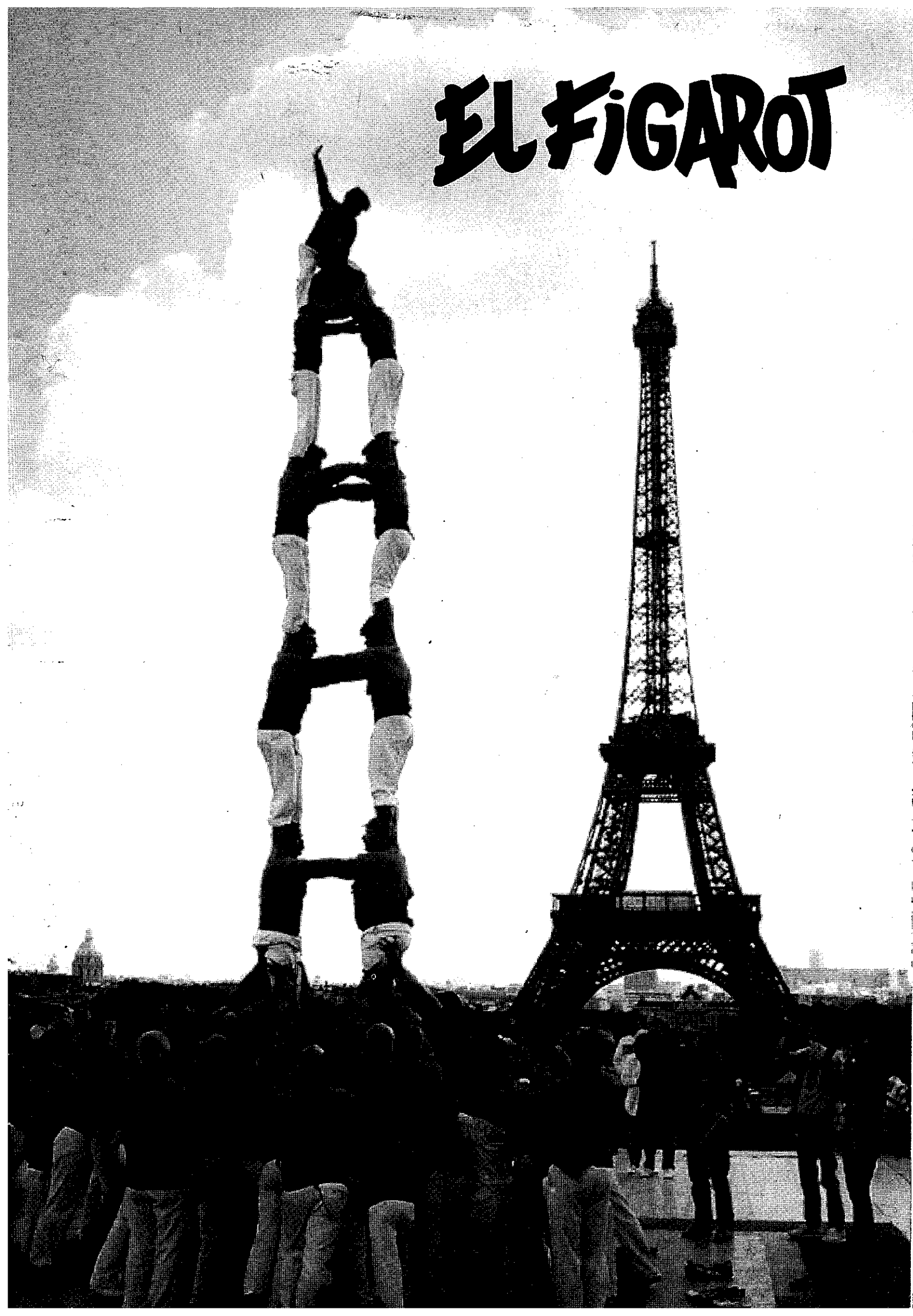

EL FIGAROT

UN ESTABLIMENT 5 ★★★★★

amb més de 90 anys

al Servei de Vilafranca i tot Catalunya

- Moble *MASSIS* de disseny i fabricació pròpia
- Moble contemporani "gran disseny"
- Gran selecció mobiliari clàssic
- Tapisseria moderna i gran estil
- La millor relació preu/qualitat
- Mobiliari d'importació
- Projectes - Decoració

Av. Barcelona, 76 - Gran pàrquing
VILAFRANCA DEL Penedès

Edita: Colla Castellers de Vilafranca.

Estatge social: General Prim, 11 - Vilafranca - Apartat de correus 313

Consell de Redacció: Jordi Carbonell, Josep Requena i Biel Senabre.

Col·laboren en aquest número: Josep M. Llop, Carles Casanellas, Eloi Miralles, Jordi Romeu, Jordi Mir, Joan Vallès, Toni Bach, Rafael Salvador, Joan Cuscó i la Comissió del Correverdura.

Els articles no signats són responsabilitat de la redacció.

Col·laboradors fotogràfics: J.M.ª Petrus i Josep M. Roldan.

Foto de la portada: Eloi Miralles.

Fotocomposició, fotolits, muntatge i impressió: Gràfiques Kerpe
Dip. L.B. 29.663/86

Amb la col·laboració del M.I. Ajuntament de Vilafranca

Editorial

Som els millors

Fer castells és el motiu pel qual els vilafranquins i les vilafranquines, els penedesencs i les penedesenques, els catalans i les catalanes de totes les edats, creences, condicions i religions ens trobem per Sant Fèlix, a l'Arboç, a la Bisbal, a Vilanova, a Tarragona, i per descomptat a Cal Figarot regularment cada divendres. Ens trobem per això, per fer castells. En fem perquè ens agrada i ens agrada fer-los amb tot allò que implica enlairar castells, allò que des de petits hem pogut respirar a Vilafranca i que és fer castells, és a dir, allò que la tradició marca: realitzar les millors construccions.

Els Castellers de Vilafranca som una colla nascuda i crescuda en el si de la tradició més pura, una tradició que marca sovint un esperit de lluita i de sacrifici que a voltes es fa difícil de digerir per a aquells que desconeixen el món casteller, o fins i tot és dur de pair per a alguns que, malgrat poder explicar amb claredat què és un quatre de vuit desmuntat

a l'alçada de dosos, no coneixen el seu veritable tarannà. La Colla Castellers de Vilafranca ens trobem, tal com diu el nostre cap de colla, «en una lluita constant i sense treva», una lluita que parteix dins del si de la colla i que queda reflectida al final de cada temporada en fredes estadístiques, però que al cap i a la fi són les que ens indiquen si aquesta, la nostra lluita, l'hem poguda saldar positivament al nostre favor.

Aquesta temporada, com qualsevol altra, no en podem quedar absents, d'aquesta lluita. És una temporada que es preveu llarga i dura, en què no hi haurà lloc per a les relaxacions i hi caldrà el sacrifici de tothom. No hi valen les excuses, hem d'estar del tot motivats. Descarregar la torre de nou i guanyar el Concurs de Tarragona són al·licients suficients perquè l'esforç de tots pugui ser recompensat. Cal que, quan ens mirem les fredes estadístiques i passem balanç de la temporada, tots puguem dir: «Mira, aquest any som els millors i també **som els primers**».

«El fet de ser una dona pot facilitar que arribin a la junta les inquietuds de les dones de la colla»

Si s'ha de reconèixer algun mèrit a l'Eugènia Balcells, no és que porti a terme amb una disposició irreprotxable la seva feina com a castellera - habitualment fent de crossa-, que ben mirat és el que tots procurem fer, sinó que, tant en el seu cas com en el de les primeres dones que van entrar a la colla, caldria dedicar-los un just reconeixement perquè no fa pas gaires anys van superar costums inveterats i passats de moda i es van posar camisa verda així que se'ls va donar l'oportunitat de fer-ho.

Passant per alt reticències i desconfiances d'alguns dels qui s'havien convertit en els seus companys, evidenciades de vegades en comentaris burletes i mirades displicents, aquelles pioneres van adoptar una actitud més proselitista i en poc temps van aconseguir, d'una banda, que el reduït

nucli de castelleres s'ampliés notòriament i, de l'altra, que a hores d'ara la presència de la dona en els castells de la colla sigui contemplada amb tota naturalitat. Només va caler que algú es decidís a fer el pas per demostrar com n'eren, d'inconsistents, els arguments dels qui no veien amb bons ulls que les dones participessin activament a l'hora de plantar un castell.

Ara l'Eugènia s'ha convertit en la primera dona que forma part de la junta de la colla i, veient-la sense perdre el somriure enmig d'un grup en què predomina l'element masculí, més que caure en el tòpic de preguntar-li què hi fa una noia com ella en un lloc com aquell, vénen ganes d'esperar que ben aviat també deixi de ser estrany de veure una dona a la junta. I qui sap si, amb els anys, no podrem arribar a tenir una cap de colla.

Arribar i moldre

L'afecció als castells de l'Eugènia li ve de petita. Tanmateix, aquesta afició topava amb dos inconvenients: ser de fora de Vilafranca i ser dona. Ara els ha pogut superar tots dos i, per això, li agrada recordar que, en les diades importants «baixava a Vilafranca amb el meu pare des de Sant Joan de Mediona, que era on vivíem, per veure castells i després, de més gran, ja podia venir més sovint».

Si la distància geogràfica va deixar de ser un inconvenient amb facilitat, per poder superar l'altra

barrera, la que li impedia d'entrar a la colla perquè no es tenia per costum que hi hagués dones, va haver d'esperar una mica més. «De fet, quan es va apuntar a la colla el meu cunyat, va començar a engrescar el meu nen i, és clar, darrera del nen, s'hi va apuntar el meu home». Aquesta cadena es va haver d'aturar durant uns anys aquí. Això no obstant, l'Eugènia acompanyava la colla en moltes sortides i en seguia fil per randa les actuacions. Finalment, va arribar el moment en què les dones van poder entrar a la colla i aleshores no s'ho va pensar

dues vegades, «vaig demanar de seguida la camisa».

L'Eugènia ho recorda molt bé. «Jo venia quan hi havia assaig com una espectadora més, però llavors ja hi havia un grupet de dones que teníem ganes de fer castells i ho havíem comentat més d'una vegada a diversos castellers. Finalment, vam decidir de demanar-ho a la junta i un dia el cap de colla, després de l'assaig, va dir que, si hi havia alguna dona que es volgués apuntar a la colla, ho podia fer com qualsevol altra persona, per fer el que convingués. I pujant, jo ja vaig

demanar camisa i a la sortida següent, que era a Lleida, ja vaig fer el quatre de vuit a crosses, que per cert es va carregar i descarregar». O sigui, que va ser allò d'arribar i moldre, potser per les ganes que en tenia, de fer castells. D'aleshores ençà, l'Eugènia sempre ha fet de crossa, primer en castells de vuit i, al cap d'una temporada i mitja, en castells de nou. Tot i amb això, en algun castell de cinc, per la Festa Major, s'ha posat al tronc.

Les primeres dones a la colla

Junt amb l'Eugènia, hi va haver un grup de dones bastant reduït que van decidir d'incorporar-se activament a la colla, la majoria perquè hi estaven lligades per algun casteller. «Al començament, hi va haver algú que no ho va veure amb bons ulls, això que hi hagués dones a la colla. Jo, particularment, no vaig tenir mai cap problema, ni n'he tingut fins avui, però hi havia castellers que creien que ens en cansàvem aviat i que ho deixaríem córrer. A mi no m'ho deien al davant, però sé que es feien aquests comentaris, i més quan d'entrada ja em van posar de crossa». Doncs, ben mirat, qui feia aquells presagis es va equivocar de mig a mig perquè, no tan sols no se n'ha atipat, sinó que en té més ganes que mai, «si els castells t'agraden, tant se val que siguis home com dona; i, si t'agraden, el més maco és sentir-te útil per a alguna feina; tenir un lloc en els castells per a mi és el que de veritat és important».

L'Eugènia, però, entén que es produïssin certes reticències a la participació de dones dins la colla: «la nostra era una colla que sempre havia sigut només d'homes, i les dones érem unes espectadores; per això comprenc que algun dels homes que portaven aquí quinze o vint anys, o potser més, es preguntés que hi veníem a fer nosaltres». Després d'insistir que aquesta no era l'actitud general dels castellers que duïen més temps a la colla, també té interès a remarcar que «en el jovent, majoritàriament, hi vaig trobar una gran ajuda. Per exemple, si de vegades em veien una mica desplaçada o sola, sempre n'hi havia alguns que se n'adonaven i em feien costat».

Encara que no han passat gaires anys, ara l'Eugènia recorda aquestes reticències d'alguns castellers de la colla com una cosa

«Si els castells t'agraden, tant se val que siguis home com dona; i, si t'agraden, el més maco és sentir-te útil per a alguna feina; tenir un lloc en els castells per a mi és el que de veritat és important»

Eugènia Balcells és una de les crosses fixes dels segons dels castells de nou.

«La resposta de la colla, en general, ha estat molt bona i la situació ha donat un tomb molt gran en pocs anys: cada cop ens han acceptat més, cada cop la colla s'ha anat obrint més... i ha anat molt bé que de mica en mica s'hi hagin anat apuntant més dones»

«Si es pogués arribar a fer un castell de vuit amb dones soles, llavors sí que fins i tot n'hi podria haver fent de segons i de baix, perquè el pes d'una dona sempre és més lleuger que el d'un home; però de moment, tal com són les colles, no es pot posar una dona de baix en un castell de vuit»

«Jo penso que, en general, nosaltres som més sofertes que no pas molts homes, o sigui, que en els castells sabem patir més sense queixar-nos»

bastant superada. Per això, somriu mentre explica les sensacions que tenia quan es muntava un castell: «em veia sola entremig de molts homes i això, vulguis o no, t'impresiona una mica. I més quan notava que hi havia alguna cara que m'hauria fos, si hagués pogut; però també s'ha de dir que la majoria ho va acceptar molt bé». Posteriorment, aquesta acceptació ha augmentat i per això l'Eugènia està contenta del pas que va fer, junt amb unes quantes dones més: «la resposta, en general, ha estat molt bona i la situació ha donat un tomb molt gran en pocs anys: cada cop ens han acceptat més, cada cop la colla s'ha anat obrint més... i ha anat molt bé que de mica en mica s'hi hagin anat apuntant més dones». Aquesta evolució s'ha produït en tres o quatre anys.

Tot plegat fa que actualment hi hagi un bon nombre de dones a la colla: «S'ha fet una colla de dones molt maca, però això no vol dir que s'hagi fet un grup a part de dones. Trobo que ens hem barrejat molt i tant ens fa estar en un cantó com en un altre; no ens hem tancat i hem fet un grup a part. Ens hem integrat bé i ens han acceptat bé». Ara les suspicàcies han desaparegut pràcticament del tot, «sempre hi ha algun comentari, però a mi em sembla que els homes ho fan més per 'picar-te' una mica o per fer-te enraonar i fer una mica de 'conya', que no pas per cap altre motiu. Això trobo que hem anat per bé».

Un castell de dones

Que no hi hagi d'haver cap problema perquè les dones participin activament en una colla de castells no vol dir, segons l'Eugènia, que puguin anar a qualsevol lloc del castell. «Una dona no pot anar a qualsevol lloc. Per exemple, una dona no pot fer de baix. I a segons, en un castell de set, potser sí que hi pot anar, però si hi ha més pes, ja és més difícil que ho pugui aguantar. Ara, a partir d'aquí, sí que pot fer qualsevol altra funció». Tot i amb això, l'Eugènia proposa una idea que fins ara ningú no ha provat encara: «Si es pogués arribar a fer un castell de vuit amb dones soles, llavors sí que fins i tot n'hi podria haver fent de segons i de baix, perquè el pes d'una dona sempre és més lleuger que el d'un home; però de moment, tal com són les colles, no es pot posar una dona de

baix en un castell de vuit».

Enfront d'aquestes limitacions donades pel pes que ha d'aguantar normalment el casteller que va de baix o de segon en un castell de vuit, i no cal dir que també en un de nou, hi ha un altre aspecte en què l'Eugènia creu que les dones tenen avantatge respecte als homes: «Jo penso que, en general, nosaltres som més sofertes que no pas molts homes, o sigui, que en els castells sabem patir més sense queixar-nos... patint igual en un mateix lloc, una dona es queixarà menys que un home; sempre parlo en termes generals». Aquesta major resistència al sofriment es deu, a parer de l'Eugènia, a causes mentals: les dones estan més ben preparades mentalment per aguantar el patiment.

La primera a la junta

A banda del mèrit de ser una de les primeres dones a entrar a la colla, ara l'Eugènia també s'ha convertit en la primera dona que forma part de la junta. «Jo no m'hi sento gens cohibida, crec que sóc com qualsevol altre».

Defet, el motiu d'haver-li proposat d'entrar a la junta es deu, precisament, al fet de ser una dona: «Em va trucar el cap de colla i em va dir que fóra interessant que, ara que hi havia més dones a la colla, n'hi hagués una dintre de la junta. Jo vaig pensar que era veritat, que valia la pena que hi hagués una mena de representant d'aquest col·lectiu de dones dins de la junta i vaig acceptar». Per tant, també creu que

«el fet de ser una dona pot facilitar que arribin a la junta els suggeriments i les inquietuds de les dones. Per exemple, les noietes que vénen i que de vegades tenen algun problema poden retreure's una mica si han d'anar a buscar algun altre membre de la junta, tot i que tothom sap que els que es cuiden de la canalla ho fan molt bé, eh.»

Tot aquest plantejament no significa, però, que l'Eugènia cregui que els homes i les dones vegin d'una manera diferent els castells. «No sé si hi ha un pensament diferent, però crec que no hi hauria de ser. Penso que els homes i les dones veuen els castells de la mateixa manera i que els comentaris que generen els castells són iguals en uns i altres». Si de cas, accepta que el fet de ser una dona pot comportar que es vegin d'una altra manera aspectes relacionats amb l'entorn de la colla i que no són pròpiament els castells. Per exemple, en el cas d'organitzar i cuidar Cal Figarot o bé en les activitats a banda dels castells, «aquí sí que hi pot haver alguna diferència, tot i que haig de dir que des de fora aquestes coses es veuen més planeres. De idees per fer coses, tothom en tenim moltes, ara, posar-les en pràctica ja costa una mica més». En aquest sentit, si bé reconeix que les dones castelleres parlen sobretot de castells entre elles, també diu que de vegades es refereixen a aquests aspectes, «per exemple, algun cop hem comentat que nosaltres podríem treure més profit de la casa,

que els diumenges vas a Cal Figarot i no hi pots seure tranquil·la a fer un joc de taula perquè hi ha molt de soroll... encara que és molt difícil de solucionar, això».

Pilar de sis

Tot i que la temporada ja fa uns mesos que ha començat, encara han de venir les grans diades i, per tant, ens trobem en aquell temps en què es poden fer tota mena de prediccions. «Jo penso que els últims castells de nou que vam fer al final de l'any passat van anar molt bé per afrontar amb moral aquest any». L'Eugènia creu que ara hi ha un bon ambient a la colla, que hi ha ganes de fer bons castells i, per això, és molt clara a l'hora de parlar dels objectius que ens hem de proposar: «personalment, em sembla que hauríem d'assajar intensament el pilar de sis per provar-lo ben aviat i, per descomptat, hauríem d'anar a descarregar la torre de nou». No cal afegir que, en els pròxims mesos, vindran prou diades per aconseguir aquests objectius, però, com cada any serà per Sant Fèlix, pel Concurs de Tarragona, «que s'ha d'anar a guanyar, no cal dir-ho», i per la Diada de la Colla, quan es decidirà la sort de la temporada.

Comentant les perspectives dels pròxims mesos, ens adonem d'allò que assegurava l'Eugènia anteriorment: quan es parla de castells, tant se val que ho faci un home com una dona, el que importa és que se sentin.

Biel

flors i plantes el grèvol

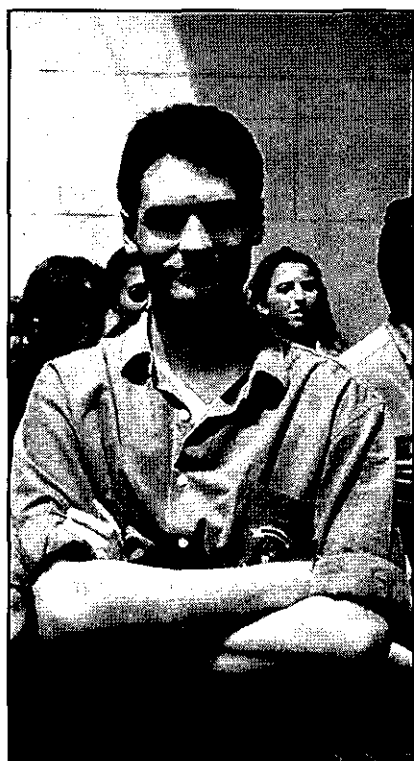
c/ Pere III, 39 - Telèfon 817 29 20
VILAFRANCA DEL Penedès

Què pensen els joves de la colla?

Tothom sap que, de forma més o menys regular, un gran grup de components de la colla d'edats compreses d'entre els setze i els trenta anys s'apleguen per passar junts una estona al voltant d'una taula. Aquests joves castellers, cada vegada més nombrosos, segur que tenen la seva pròpia opinió de la colla, del món casteller i de molts altres aspectes relacionats amb els castells. Hem volgut comprovar-ho i n'hem escollit quatre, el Manel Balcells, el Martí Castillo, el Xavi Martí i el Carles Núñez. A tots quatre els hem fet aquestes preguntes:

1. Quants anys fa que ets casteller dels Castellers de Vilafranca i quines són les feines que portes a terme fent castells?
2. Com et va agafar l'afecció pels castells i com vas entrar a formar part de la colla?
3. Quins creus que han de ser els objectius de la colla per a aquesta temporada?
4. Com valores el fet que en alguns sectors del món casteller es digui que els castells són un esport, i fins i tot de risc?
5. Quin grau de caducitat li dones a la frase pronunciada pel nostre cap de colla: «som els millors però no els primers»?

Xavi Martí: «Seria molt important arribar a Sant Fèlix amb algun castell de nou descarregat»

Xavi Martí

1. «Fa més d'un any i mig que formo part de la colla. Normalment, vaig d'agulla als castells de vuit i de portacrossa al tres i al quatre de nou.»

2. «Com a molta gent de Vilafranca, de sempre m'han agradat els castells, però he de reconèixer que no passava de veure'ls la diada de Sant Fèlix. Fa dos anys vam anar a fer pinya el dia 30 en lloc d'estar-nos parats al mig de la plaça.

Veure castells i fer castells és molt diferent i vam decidir que, després de les Festes de la Mercè, ens apuntaríem a la colla.»

3. «Crec que hauríem de superar el nivell de l'any passat, deixant de banda la creença que els anys de concurs no són bons per a la nostra colla.

Hauríem d'aconseguir aquesta torre de nou que tant busquem,

guanyar el concurs de Tarragona i aconseguir descarregar un parell de vegades el tres i el quatre de nou.

Per això crec que seria molt important arribar a Sant Fèlix amb algun castell de nou descarregat. I a més, també hauríem de recuperar el pilar de sis, o almenys provar-lo.»

4. «Com tot, els castells tenen una part de risc que no es pot negar, però crec que dir que els castells són un esport de risc és un error. Trobo que la gent que practica aquests tipus d'esports, ho fa més per esperit d'aventura.

A mi em sembla que la gent que fa castells i la que practica un esport de risc tenen motivacions molt diferents.»

5. «El proper Sant Fèlix, quan descarreguem tres castells de nou en una sola diada.»

Manel Balcells

Manel Balcells: «Seria molt important mantenir la regularitat de l'any passat en els castells de vuit i poder assolir més castells de nou»

1. «Vaig entrar a la colla fa deu anys i les feines que hi faig són anar d'agulla i anar als folres.»

2. «L'afició als castells es deu al fet que he viscut des de petit l'ambient casteller, perquè el meu pare fa molts anys que és de la colla.»

3. «Els objectius són els de l'any passat, incloent-hi algun pilar de sis. Seria molt important mantenir la regularitat de l'any passat en els castells de vuit i poder assolir més castells de nou en diades importants fora de la vila, i per descomptat quan arribi el moment s'ha d'anar d'una

vegada pertotes per la torre de nou.»

4. «Si ha fet aquests comentaris una persona allunyada dels castells, s'han de respectar; però si la persona que ha afirmat això hi està vinculada, potser que comenci a canviar d'afició, perquè el que són els castells, és clar que no els entén.»

5. «Crec que la frase ho diu tot, i si no les últimes temporades ho reafirmen; però també penso que l'únic que ens falta per poder ser els primers és la massa humana que tenen algunes colles punteres quan fan castells fora de la seva localitat.»

Martí Castillo: «Ara tothom sap que la torre de nou no és impossible.»

1. «Anys, encara cap; sóc a la colla des de la Festa Major de l'any passat. Sóc crossa.»

2. «Un grup d'amics formaven part de la colla i van animar-me a apuntar-m'hi. I així ho vaig fer.»

3. «Els objectius són acabar la temporada sent els primers, per això hem de descarregar els castells de vuit i de nou, encara que la torre de nou l'haguem de treballar una mica més. Però ara tothom sap

que aquest castell és possible.»

4. «Més que un esport, jo diria que és un *hobby* i una tradició. I sobre el risc als castells, no crec que sigui ben bé un risc, sinó una meta.»

5. «Som com una família, ens portem bé els uns amb els altres i cadascú cuida de tots i ens compenem molt bé; això ens dóna qualitats suficients per ser els millors, però no necessàriament els primers.»

Martí Castillo

Carles Núñez: «Ningú que sigui casteller pot dir que els castells són un esport de risc»

1. «Fa uns cinc anys. Les meves feines castelleres són variades, des de fer mans a la pinya i als folres fins a fumar Ducados i explicar acudits a l'autocar camí d'Eslovènia.»

2. «Haig de reconèixer que, tot i ser vilafranquí des de fa ja 21 anys, l'afició casteller no se'm va despertar fins que, per la inèrcia de seguir els amics, vaig anar a alguns assajos. A partir d'aquí, ja vaig passar a formar part de la colla i es va produir el conegut efecte de la bola de neu. Com a anècdota, puc dir que els meus records d'infantesa sobre la diada de Sant Fèlix estan fortament marcats pel sol, pel cansament i per la frase 'mama, tinc gana...'.»

3. «Generalitzant la resposta, crec que l'objectiu de la colla ha de ser fer

castells tan bé com es pugui, i deixar-se de tonteries. Si concretament una mica més, els castells que han de ser objectiu nostre són el pilar de sis i de set, la torre de nou descarregada, el tres de nou, el quatre de nou i el cinc de vuit, tant a Vilafranca com fora de Vilafranca. Així consolidarem els castells de nou fora de la plaça més casteller. I no cal dir que hem de guanyar el Concurs de Tarragona.»

4. «Penso que la pregunta està mal formulada. Ningú que sigui del món casteller pot dir que els castells són un esport de risc. Aquest tipus de comentaris mai no poden provenir del món casteller.»

5. «Això és com els iogurts, no tenen data de caducitat fins que no s'envasen.»

Carles Núñez

"Al nostre poeta"

Somni casteller 1983

Als Castellers de Vilafranca
perquè n'escriguin el final.

- "Què hi fa que ara el sol esberli les pedres,
que rius de suor ens solquin el cos:
la Festa és la Festa! i, a honor de Sant Fèlix,
hem de celebrar-la fent-li el Carro Gros".

No em pregunteu pas qui és que així em parlava:
si una veu d'avui o bé del passat,
però pregunteu-vos: aquestes paraules
les veurem mudades en realitat?

Tanco els ulls i em trobo al cor de la plaça:
quina coloraina de camises veig!,
les verdes s'apleguen: plantegen batalla.
Ara o mai!, murmura un que jo conec.

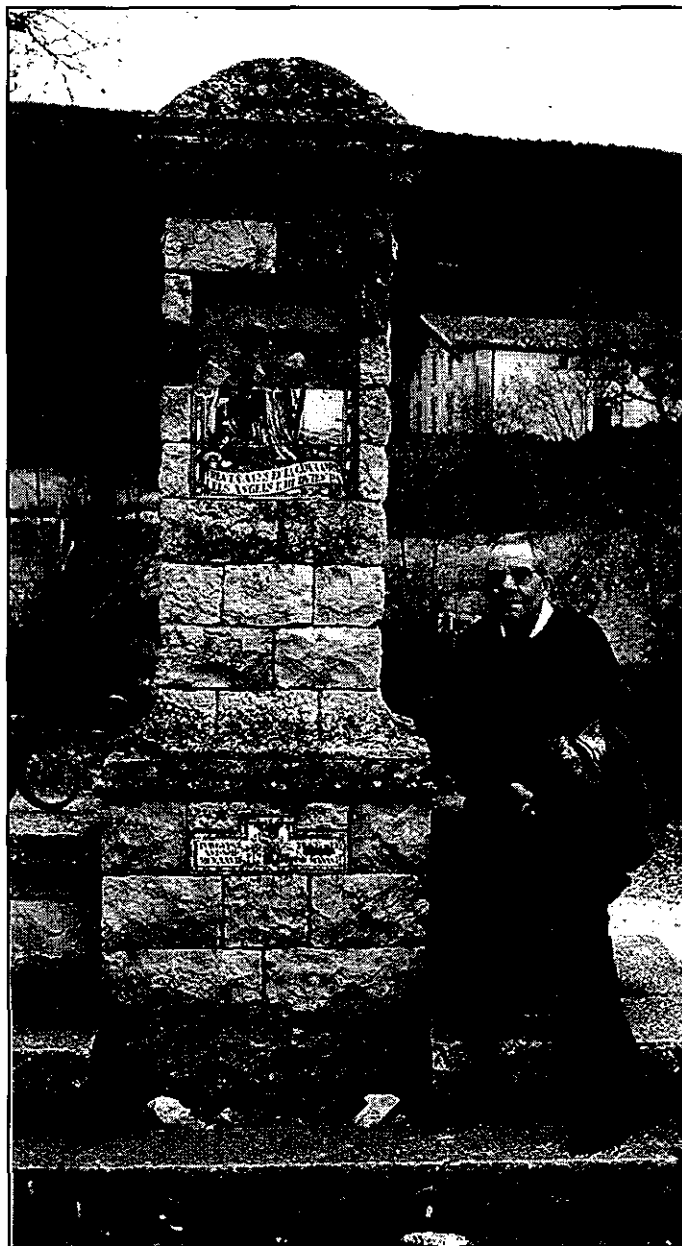
X

S'enfila, s'enfila el so de les gralles,
s'inflamen els ànims, s'encelen els ulls,
que el castell s'enlaira, s'enlaira, s'enlaira,
tothora subjecte a un sol crit: Amunt!

Per ara tot marxa sense cap problema:
els quints ja es col·loquen en el seu just lloc.
Si el castell tremola tot seguit s'assenta:
són coses aquestes que entren en el joc.

Ja els dosos posats, un dels nens s'hi emparra:
com va prenent forma el quatre de vuit!
L'enxaneta dubta... Són moments... Malhaja!:
no puc ja saber-los: tinc oberts els ulls.

Antoni Massanell i Esclassans
28 de juliol de 1983

A Sant Magí de la Brufaganya, l'1 de desembre de 1992.

Remembrança de l'amic Antoni Massanell i Esclassans

La llegenda que encapçala aquest escrit, escarida i senzilla, però plena de sentiment, figurava inscrita en una de les cintes de la corona mortuòria amb què els Castellers de Vilafranca volguérem retre un sincer i pòstum homenatge a aquell que, amb el més gran dels encerts, havia lloat una i mil vegades les nostres gestes castelleres.

Des de l'any 1969 -quan vàrem aconseguir la primera torre de set, a Igualada, i unes setmanes

després coronàvem, també per primera vegada, a Vilafranca, el quatre de vuit-, els versos de l'Antoni Massanell, el sempitern i entranyable Ton, han format part inexorablement de la petita epopeia castellera de la nostra colla.

No hi ha hagut aconseguint novell o bé proesa remarcable que no els hagi recollit en forma de poema, amb el mestratge que tots li coneixíem.

Crec que és de justícia

assenyalar que l'Antoni Massanell ha estat el poeta per antonomàsia de la castellística moderna, i no solament en l'àmbit estrictament vilafranquí, sinó també dins d'un context global de tot el món casteller.

Quan s'escrigui la història dels castells i dels castellers vilafranquins, sovint ens haurem de remetre al testimoni sempre escaient d'aquest convilatà exemplar que, amb la seva reconeguda senzillesa, va servir

sempre en el fons del seu cor - juntament amb d'altres sentiments i conceptes compartits: pàtria, comarca, vila, natura, folklore... - una proverbial estima pel fet casteller en general i una devoció especial cap a tots aquells esdeveniments rellevants que han configurat bona part de la trajectòria dels castellers de la camisa verda.

Acostumat de tants i tants anys a la companyia del seu dilecte i enyorat Gabi Martínez, no ens ha de resultar difícil d'entendre que, a hores d'ara, puguin ambdós fer petar la xerrada, tot comentant l'actualitat castellera més pròxima en el temps.

Tant de bo ens poguéss fer arribar, una vegada més i ben aviat, una altra de les seves endevinades rimes que glossés una gesta ben sonada dels Castellers de Vilafranca. Ben segur que tots en gaudiríem d'allò més...

A reveure, Ton.

Eloi Miralles

La corona que la colla ofrenà al Ton.

El tres de vuit

O arbre centenari, de nou avui t'enlaïres,
amb extrema elegància, pel regne de la llum.
El plor agut de la gralla, més que esgarinxar els aïres,
diríeu que els inunda d'un clar i intens perfum.

De tan atapeïda de gent, la plaça vessa.
Mireu!: vila i comarca s'han fos en un gran munt.
Si els cors ara a l'uníson bateguen -i amb més pressa-,
els ulls tots convergeixen en un sol i únic punt.

Com més el castell puja més viu es fa el silenci.
Ja solament fa falta, llest el penúltim pis,
que el minut enxaneta, agosarat, es llenci
al cim i, clau de volta, hi ocupi el lloc precís.

Ja hi és! Ja fa l'aleta!... El poble, foll, com crida!
ni al fort d'una batalla tant de renou li escau.
I, mentre, no s'adona, absort per tanta vida,
que l'enxaneta baixa tot ell tacat de blau.

Antoni Massanell i Esclassans
25 d'abril de 1982

Primer tres de nou vilafranquí

(31 d'agost de 1987)

Per què davalla si el castell va fort?
Tem que sofreixi nova rebrincada?
Sort de les sorts!: l'infant, altra vegada,
es llança envers el cim... El poble, absort,

no mou ni treu els ulls del seu damunt
que la nostra esperança, com mai, ara,
-una esperança que no ens desempara-
junt amb l'infant s'enfila amunt, amunt...

De cop la plaça esclata en un gran crit,
un crit potent, vibrant, inestroncable...:
allò que fa un instant era impensable
veiem, ben folls, que ha estat aconseguit.

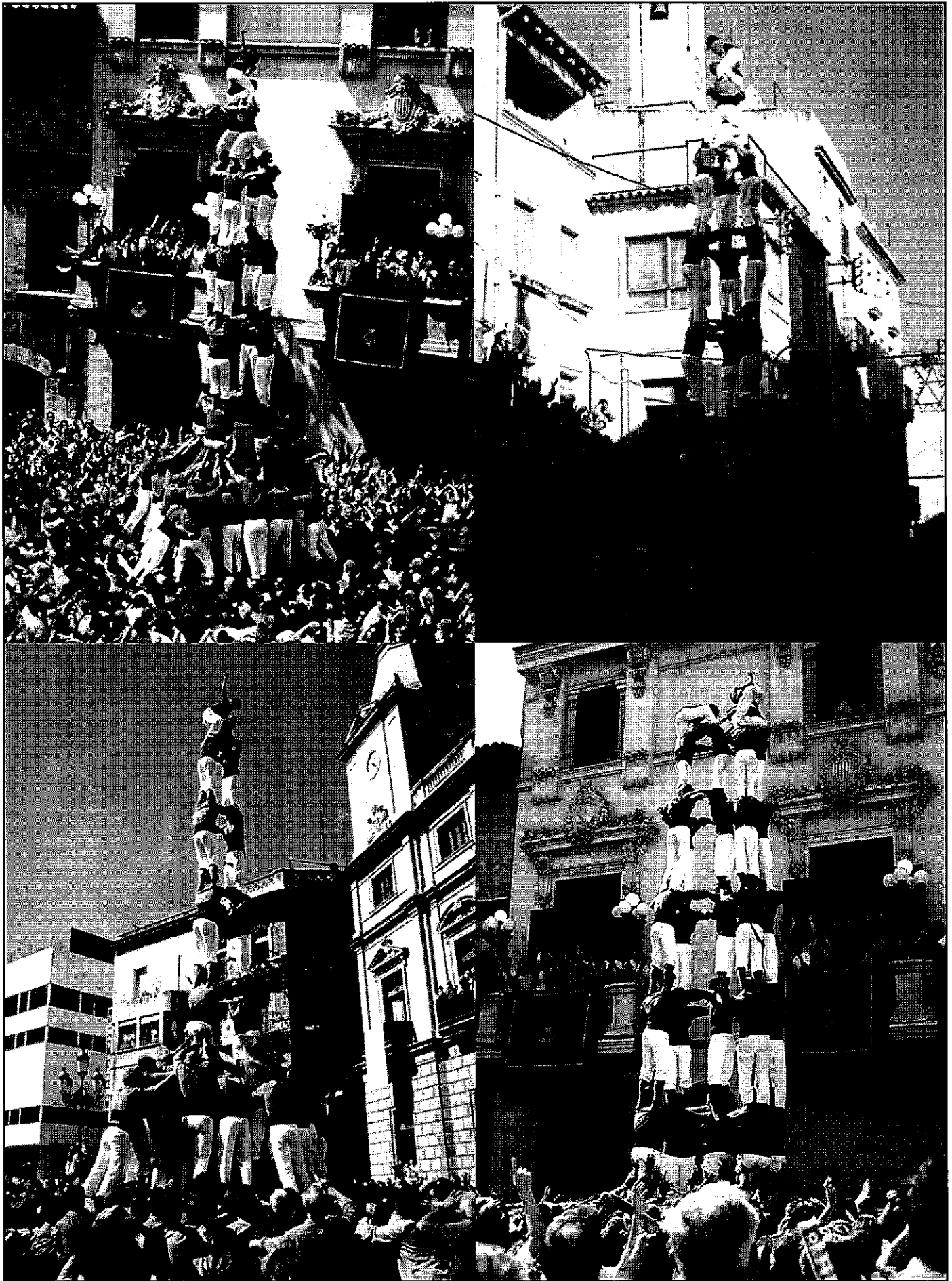
La nostra Vilafranca, quin renou!,
quin demostrar que té geni i figura!
Avui, el cel, ja ens resta a menys altura:
hem assolit, Déu meu, el tres de nou!

Antoni Massanell i Esclassans
2 de setembre de 1987

Els castells del 93		1x5	2x6	4x7	3x7	4x7A	5x7	2x7	9x7	4x8	3x8	2x8F	5x8	4x9F	3x9F	2x9FM
17 de gener	Vilafranca (Festes de St. Raimon)	2D					D	D		D						
23 d'abril	Vilafranca (Diada St. Jordi)	D		D	D		D									
2 de maig	Can Cartró (Festa Major)	D	D	D	D											
7 de maig	Assaig							C								
8 de maig	Vilafranca (Festa Diesel Eagles/Terços Amunt)	2D	D		D	I										
16 de maig	Vilafranca (Fires)	3D					D	D		D						
21 de maig	Santiago de Compostel·la (Xacobeo-93 Dia de Catalunya)	D	D	D	2D	D				D						
23 de maig	Valldoreix (Aplec Unió)	D					D			D						
	Vilafranca (Clínica del Carme)			D	D											
5 de juny	Vilafranca (Torneig l'AnxenEla)	D		D	D											
19 de juny	Vilafranca (Festa Poble Nou)	D					D	D		D						
30 de juny	Marsella (Cercle Català)	D	D	D	D											
1 de juliol	Lecco (Exhibició)	D	D	D	D											
	Melzo (Agermanament amb Vilafranca)		D		D											
2 de juliol	Bèrgam (Exhibició)				D											
3 de juliol	Ljubljana (Exhibició)		D		D	C										
	Postojna -Coves- (Exhibició)		D													
	Otočec (Rebuda autoritats)	D														
4 de juliol	Novo Mesto (Exhibició)		D		D	D										
	Črnomelj (Camp de refugiats bosnians)	D		D	D											
5 de juliol	Klagenfurt (Exhibició)	D		D												
6 de juliol	Mònaco (Exhibició)		D													
18 de juliol	Els Monjos (Festa Major)	D-I						D		D	D			I		
25 de juliol	St. Jaume dels Domenys (Festa Major)	2D						D		D	D					
8 d'agost	Sta. Coloma de Queralt (Inaug. pre-monument castellers)	D								D						
13 d'agost	Assaig							D								
15 d'agost	La Bisbal (Festa Major)	3D						D		D	D	Id				
20 d'agost	Assaig							D								
22 d'agost	L'Arboç (Festa Major)	3D								D	D	D				
29 d'agost	Vilafranca (Festa Major)	4D					D	D		D						
30 d'agost	Vilafranca (Festa Major)	6D	D									D	Id	D	C	
31 d'agost	Vilafranca (Festa Major)	5D							D			D	D			
4 de setembre	Algemesí (Exhibició)	D			D	D	D									
5 de setembre	Terrassa (Record Emili Miró)	D														
10 de setembre	Assaig							D								
17 de setembre	París (Exhibició al Trocadero)	D			D			D								
18 de setembre	Poix de Picardie (Festa gastronòmica)	D	2D	D	2D											
19 de setembre	Poix de Picardie (Festa gastronòmica)	2D	2D	D	D											
26 de setembre	Reus (Festa Misericòrdia)	2D								D	D	D	I			
1 d'octubre	Assaig							D								
3 d'octubre	Barcelona (Festa Major Sarrià)	2D								D	D	D				
9 d'octubre	Reus (4t. Centenari Misericòrdia)	2D								D	D	D				
12 d'octubre	Vilobí (Festa Verema)			D	D	I-D	D	D								
15 d'octubre	Vilafranca (Inaug. Exposició al Museu)	D		D	D											
17 d'octubre	Montserrat (Romiatge)	D-I					D			D	D	D				
23 d'octubre	Torrelles de Foix (Fires)	D			D	D	D	D								
1 de novembre	Vilafranca (Diada de la Colla)	2D								C	D	D			I	I-I
5 de novembre	Vilobí Masia Vallformosa (Fundació Rotari Club)	D				Id	D	D								
7 de novembre	Vila-rodona (Fires)	2D								D	D	C				
14 de novembre	Granollers (Dia Xics)	D						D		Id-D	D					
28 de novembre	Vilanova (Dia Bordegassos)	2D								D		D			C	
12 de desembre	L'Arboç (Fira Sta. Llúcia)	2D								D		Id-D		Id	D	
Descarregat		68	15	13	22	5	11	16	1	19	11	10	1	1	1	
Carregat						1		1		1		1			2	
Intent desmuntat						1				1		2	1	1		
Intent llenya		2				2							1	1	1	2

Jordi Mir

1993, la millor temporada dels Castellers de Vilafranca

23 d'abril, Vilafranca. En la primera sortida de la temporada vam descarregar el tres de set, el quatre de set i el cinc de set, i per acabar vam fer un pilar de cinc.

2 de maig, Can Cartró. En la cercavila vam enlairar diversos cincs de cinc nets, a més de pilars de quatre i altres castells. Un cop dintre de la plaça, vam fer el tres de set, el quatre de set i la torre de sis, i el pilar de cinc del final.

8 de maig, festa del Vilafranca Eagles. Els Castellers vam voler posar el nostre gra de sorra en la festa que es va muntar per celebrar que el Vilafranca Eagles havia guanyat el campionat de futbol americà. Així, hi vam plantar un tres de set i un quatre de set, a més de la torre de sis i quatre pilars de quatre simultanis. També cal dir que hi vam descarregar el quatre de set amb l'agulla.

23 de maig, Valldoreix. Juntament amb la colla Vella dels Xiquets de Valls, vam participar en la festa que Unió Democràtica va fer a Valldoreix. L'actuació va començar amb un cinc de set descarregat, va continuar amb un altre quatre de vuit, també descarregat, i va acabar amb un pilar de cinc. De tornada, també vam actuar a la Clínica del Carme, de Vilafranca, on vam fer un tres de set, un quatre de set i quatre pilars de quatre simultanis.

5 de juny, Torneig de l'Anxaneta. Un any més vam participar en aquest torneig d'hoquei sobre patins, fent castells com és lògic de pensar. Aquesta vegada hi vam bastir el quatre de set, el tres de set i tres pilars de quatre simultanis, a banda d'un pilar de cinc.

19 de juny, Festa del Poble Nou. Aquesta va ser l'única sortida a barris que vam dur a terme durant l'any 1993. L'exhibició nocturna al Parc Tívoli va anar molt bé i hi vam descarregar el cinc de set, la torre de set i sobretot un altre carro gros, demostrant que teníem ben agafat aquest castell. Després d'un plat casteller tan bo, no hi podia faltar el pilar de cinc com a cloenda de l'actuació.

El segon carro gros de l'any, per Fires

16 de maig, Fires de Maig. El quatre de vuit va ser el castell més important que vam descarregar en la tradicional actuació de les Fires de Maig. Aquest era el segon carro gros que fèiem durant l'any, ja que n'havíem descarregat un per Sant Raimon, al gener. La primera sortida de compromís de la temporada que tot just començava es va completar amb una torre de set i amb un cinc de set, sense deixar de banda el pilar de cinc.

Per les Fires de Maig vam fer el carro gros.

Als Monjos hi fem tres i quatre de vuit

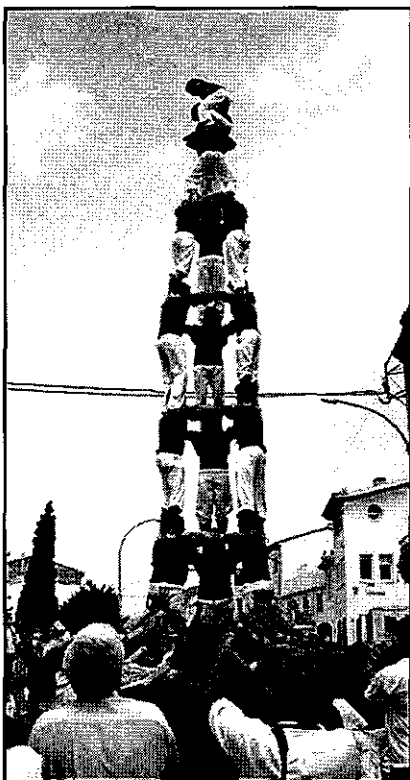
18 de juliol, els Monjos. Si fins ara era el quatre de vuit el castell que centrava les nostres exhibicions, a partir de la sortida als Monjos va haver de compartir els honors amb el tres de vuit, castell que vam descarregar cada vegada que el vam intentar durant la resta de la temporada i no van ser pas poques.

D'entrada, però, l'atenció estava posada en el primer intent de quatre de nou amb folre que fèiem en el 1993. Preteníem arribar a Sant Fèlix amb algun castell de nou al sac i ens va semblar que la plaça de Pau Casals, als Monjos, podia ser un bon escenari per tirar-lo. Tanmateix, l'intent només va arribar a posar dosos i, vista l'ensopegada, vam decidir de deixar-lo per a més endavant i dedicar l'actuació a treure'ns l'espina de l'any anterior, en què les coses no ens havien anat gaire bé als Monjos.

Així doncs, sense perdre les il·lusions, en la ronda següent vam descarregar el quatre de vuit i, per acabar l'exhibició, vam aconseguir el primer tres de vuit de l'any i la torre de set. Cal destacar, per tant, el punt d'honor que va demostrar la colla ja que, després d'haver de renunciar al quatre de nou, vam completar un molt bona exhibició de castells de vuit. Al final de tot, vam tornar a tenir-ne una de freda, ja que, dels dos pilars de cinc que vam enlairar, un va quedar en intent.

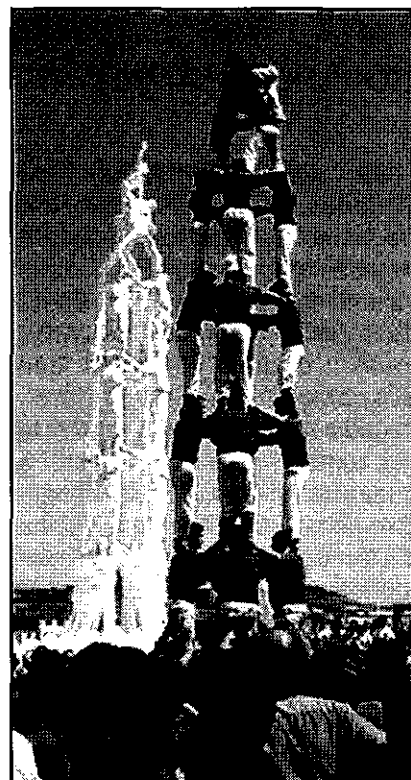
Als Monjos vam descarregar el primer tres de vuit de la temporada.

El tres de vuit de Sant Jaume demostrava que agafàvem el ritme de la temporada.

25 de juliol, Sant Jaume dels Domenys. Set dies més tard, vam tornar a repetir la mateixa actuació dels Monjos, a Sant Jaume dels Domenys, cosa que demostrava que anàvem agafant el ritme de la temporada. Hi vam descarregar el tres i el quatre de vuit i la torre de set va tancar l'excel·lent actuació, junt amb dos pilars de cinc, aquest cop sí, tots dos carregats i descarregats.

8 d'agost, Santa Coloma de Queralt. Aquesta va ser una sortida molt especial ja que s'hi anava a «batejar» el monument al quatre de vuit que es va presentar en aquella població. Per tant, a redós del «monumental» castell, hi vam enlairar un pilar de cinc i, perquè no fos dit, també hi vam descarregar el seu homònim, aquest cop, però, de carn i ossos. I encara no sé quin dels dos va quedar més ben quadrat i mostrava més solidesa.

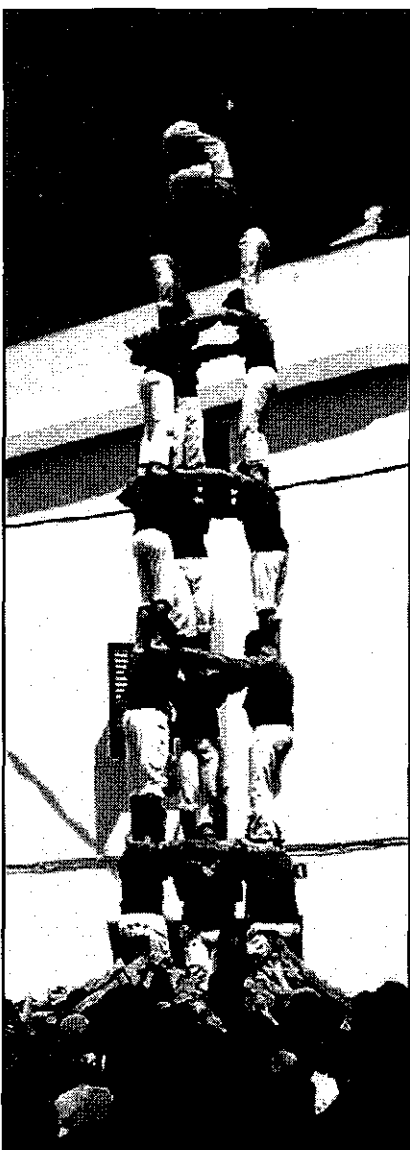

Un castell de pedra i un altre de carn i ossos.

Ens traiem l'espina de l'any anterior

15 d'agost, la Bisbal del Penedès. El principal objectiu de l'exhibició de la Mare de Déu d'Agost, era treure'ns el mal gust de boca -o l'espina, com vulgueu- de la desafortunada actuació que hi havíem fet l'any anterior. Aquest cop, seguint la tònica de les sortides anteriors i ben al contrari del que havia passat el 1992, la plaça bisbalenca ens va ser favorable.

Després d'enlairar un pilar de cinc davant de l'Ajuntament de la Bisbal, vam fer cap a la plaça per començar l'exhibició i, a la primera ronda, vam descarregar el quatre de vuit. Seguint el programa inicial, la segona ronda va ser per al tres de vuit, que va tornar a pujar molt serè i segur i ens va acabar de posar a tot per tirar, a l'última ronda, la torre de vuit. Encara que es veu que no ens hi va posar del tot, a to, o, si més no, no va tenir el mateix efecte en tota la colla perquè, quan només faltava posar l'enganxa a una torre fermíssima, aquesta es devia recordar que s'havia deixat alguna cosa per dir a algú de baix, o potser és que tenia alguna cosa al foc que no podia esperar més, i va decidir que, per fer torres tan maques com aquella, ja hi hauria alguna altra ocasió. Així que va deixar a tothom amb la mel als llavis i, ateses les circumstàncies, vam optar per descarregar la torre de set i el pilar de cinc. Això sí, l'objectiu del començament s'havia aconseguit amb escreix.

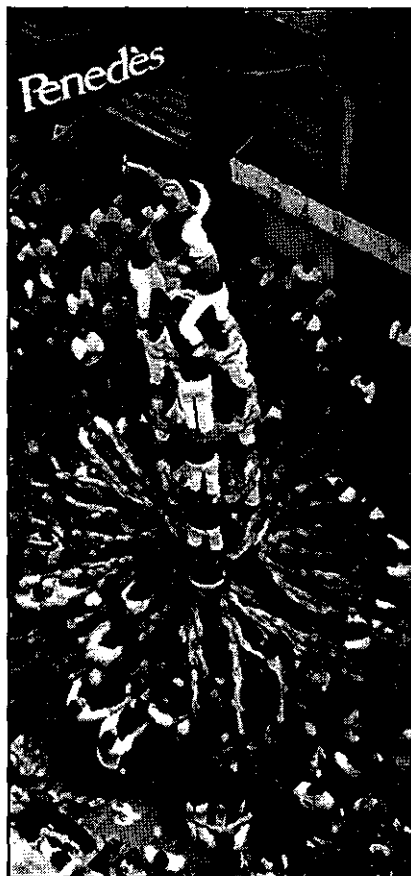
El tres de vuit, el quatre de vuit i la torre de set ens van permetre de treure'ns l'espina.

A la Bisbal del Penedès, per la Mare de Déu d'Agost vam tornar a fer el quatre de vuit.

Torre, tres i quatre de vuit a l'Arboç

22 d'agost, l'Arboç del Penedès. No van passar gaires dies per tornar a provar sort en aquests tres castells, i aquesta vegada tot va anar com una seda. A diferència de la Bisbal, a la plaça de l'Arboç vam poder veure com descarregàvem, per primera vegada en la temporada, la torre de vuit amb folre, el tres de vuit i el quatre de vuit, i aquest èxit, a quatre dies de la Festa Major, ens va anar d'allò més bé per afrontar amb molta moral la nostra diada més important. De fet, però, l'ordre en què vam aconseguir els tres castells va ser ben bé a la inversa ja que, d'entrada, a la ronda inicial vam fer el carro gros, posteriorment va completar el Castell de vuit i la torre amb folre va ser la construcció que va tancar plaça, sense deixar de banda el pilar de cinc de comiat.

Una curiosa i bonica visió del tres de vuit descarregat a l'Arboç del Penedès.

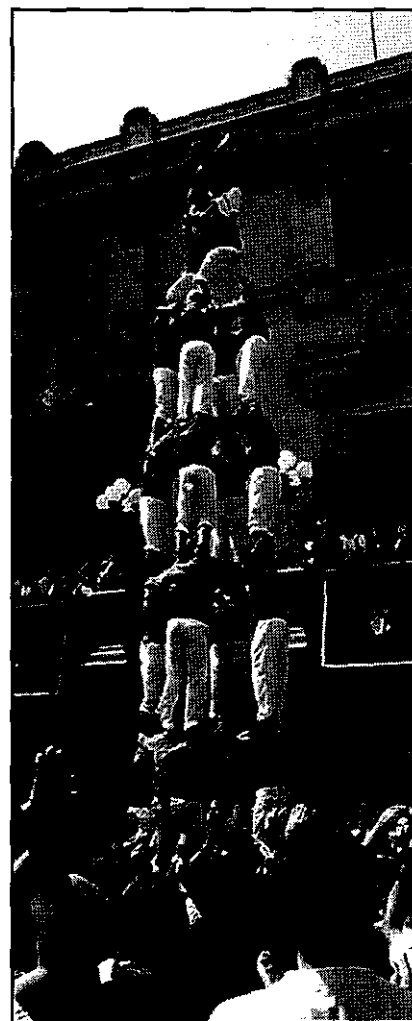
Uns dies abans de la Festa Major vam fer una actuació de torre, tres i quatre de vuit.

La millor Festa Major de la història

Un assaig de primera

29 d'agost, la vigília. El quatre de vuit perfectament descarregat, la torre de set completada sense problemes i el cinc de set fet amb aparent facilitat van constituir un «assaig amb públic» excel·lent, amb vistes a la diada de Sant Fèlix del dia següent. Per acabar aquest primer dia de Festa Major, vam plantar un pilar de cinc, i tots ens en vam anar contents cap a casa sabent que l'endemà s'havia de continuar la feina.

La vigília de Sant Fèlix ja ens va fer pensar que l'endemà seria una gran diada castellera. El Miquel va tenir l'oportunitat de fer d'aixecador en els primers castells de Festa Major. El perfecte quatre de vuit anunciava que vint-i-quatre hores després hi posariem un pis més.

Sant Fèlix torna a posar-se la camisa verda

30 d'agost, diada de Sant Fèlix.

Es veu que la camisa verda li deu anar bé, al sant patró de la nostra vila -i que duri-. Igual com en els últims anys, per Sant Fèlix no vam deixar de fer, si més no, un castell de nou descarregat, i aquesta vegada encara n'hi vam carregar un altre. I és que, amb la ratxa que portem, ja hem descarregat tres cops consecutius el quatre de nou en aquesta diada tan important, per a nosaltres la principal del calendari casteller.

Precisament va ser el quatre de nou amb folre el castell que ens va servir per obrir plaça i cal remarcar la impressionant seguretat amb què el vam clavar. I posats a destacar mèrits, cal recordar que el vam fer després que les dues colles que també eren a plaça, la Colla Vella dels Xiquets de Valls i els Minyons de Terrassa, haguessin aconseguit el mateix. Per tant, la plaça de la Vila va veure, i viure, tres quaterns de nou seguits, un darrera l'altra, en

una primera ronda antològica.

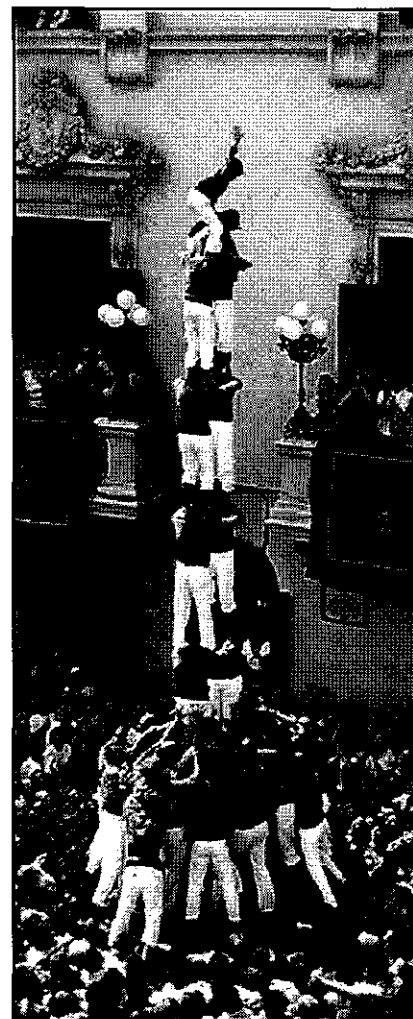
Encara que tothom que sàpiga comptar dirà el contrari, en aquest cas, després del quatre va venir el tres. I és que no es va voler baixar la guàrdia i, a la segona ronda, vam tirar el tres de nou amb folre. El castell va pujar molt bé i va aguantar tot el mareig que comporta una construcció com aquesta amb seguretat. Quan l'enxaneta ja havia fet l'aleta i era a sisens, i amb l'aixecador iniciant la baixada, el tres va fer llenya, però la tònica de la jornada ens va animar a provar el cinc de vuit a l'última ronda.

Hauria estat la millor actuació de la nostra història, hauria fet ensorrar la plaça, hauria demostrat que Sant Fèlix porta la camisa verda, i el mocador i la faixa i alguna cosa més... però una altra vegada l'enxaneta s'havia deixat algun encàrrec per fer i se'n va recordar mentre pujava. Quan només havia de fer les tres passetes finals de la primera aleta en una catedral que el

tòpic diria que era ben bé la de Barcelona, o la de Burgos -no fos cas que algú de la Meseta se'n enfadés- o la de vés a saber on, quan tot era a punt per esclatar, la nena es va fer enrera i, com si fos alguna emoció d'aquestes que s'interrompen de sobte, la catedral va haver de desmuntar peça per peça la seva majestuositat.

Com que no es podia deixar la gent amb aquesta sensació un xic anguniosa, en compensació vam descarregar una torre de vuit «de llibre» i ens en vam anar a dinar, després d'enlairar tres pilars de cinc, pensant que, una vegada més, Sant Ramon no ens fallaria i acabaria de reblar el clau.

Un quatre de nou amb folre descarregat va iniciar una magnífica actuació de la diada de Sant Fèlix, que va continuar amb un tres de nou carregat, després d'haver de desmuntar el cinc de vuit, encara van quedar forces per descarregar una esplèndida torre de vuit. Sant Fèlix es va tornar posar camisa verda.

Sant Ramon també vol dur la camisa de color verd

31 d'agost, Sant Ramon. No anàvem gens equivocats. Sant Ramon i Sant Fèlix van anar agafats de bracets en aquest 1993 i un i altre van permetre que aconseguíssim de fer la millor Festa Major de la història. D'entrada, vam començar la diada tal com havíem acabat la del dia anterior, és a dir, amb una torre de vuit amb folre perfecta.

Com sigui que el cinc de vuit del dia 30 havia demostrat molta solidesa, l'endemà no vam dubtar a repetir-lo, i, després d'haver mentalitzat tothom que en un castell el millor que es pot fer és baixar-lo després d'haver fet l'aleta, vam descarregar la Catedral. Feia vuit anys que no descarregàvem un cinc de vuit, que

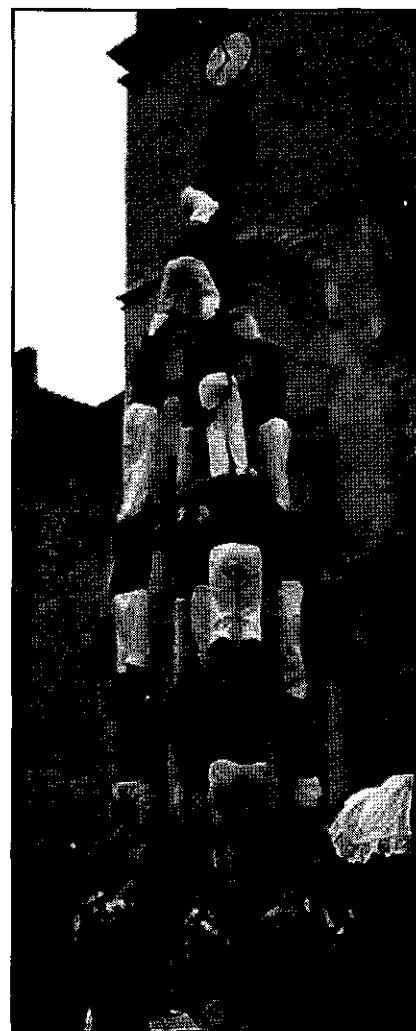
és tant com dir que hi havia molts castellers a la colla que no sabien quina sensació es té quan s'aconsegueix una cosa així. Per tant, les abraçades i les llàgrimes d'emoció van tornar a omplir la plaça.

Per posar la cirereta al pastís, vam tornar a demostrar que a la colla hi ha molt bons castellers en cada un dels llocs, i el millor castell que coneixem per fer-ho veure és, el nou de set.

Amb la satisfacció d'haver acabat la feina ben feta i d'haver escrit una pàgina d'honor en la història de la colla, en general, i en la de la nostra participació a la Festa Major, en particular, vam aixecar tres pilars de cinc que posaven punt i final a tres jornades molt intenses.

4 de setembre, Algemesí. Per commemorar l'aniversari de la Muixeranga d'Algemesí, els Castellers de Vilafranca vam ser els convidats d'honor, junt amb la colla Jove dels Xiquets de Tarragona, d'aquesta població del País Valencià. En una ocasió tan especial, doncs, vam començar amb un castell ben característic, i que pot recordar en certa manera la vistuositat de la Muixeranga, com és el quatre de set amb l'agulla. A continuació vam fer el cinc de set i, finalment, el tres de set. Per acabar del tot, vam plantar un pilar de cinc i dos de quatre simultàniament.

5 de setembre, Terrassa. No podíem faltar a l'homenatge a Emili Miró, recentment traspassat. Aquest emotiu acte es va fer a la seva vila d'adopció, Terrassa, i va aplegar diverses colles del món casteller. Com sigui que el dia anterior la colla havia anat a Algemesí, la nostra participació es va centrar a aixecar un pilar de cinc, enlairat a la memòria de l'il·lustre vendrellenc.

La catedral de Sant Ramon (a l'esquerra).

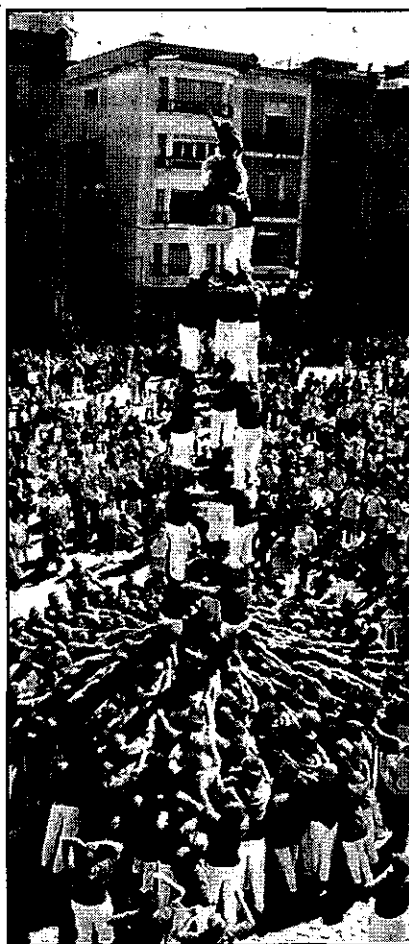
Sobre aquestes línies el quatre de set amb la agulla plantat a Algemesí.

Tres exhibicions de torre, tres i quatre de vuit en quinze dies

26 de setembre, Reus. A Reus vam tornar a recuperar el fil dels castells de vuit, que havíem deixat una mica arraconat a causa del caràcter de les sortides del setembre. Tot i que vam aconseguir de fer una gran exhibició, amb la torre, el tres i el quatre de vuit, l'actuació va tenir un punt negre en l'intent de cinc de vuit que va caure quan entraven els aixecadors.

La torre de vuit amb folre va obrir plaça, i la vam tornar a clavar. A la segona ronda vam descarregar el tres de vuit i, a la tercera, vam fer l'intent esmentat de cinc de vuit i, en el torn de repetició, vam fer el quatre de vuit. El pilar de cinc va cloure la nostra participació a la diada reusenca.

3 d'octubre, Sarrià. Recuperada la bona forma en els castells de vuit, a Sarrià vam tornar a repetir l'actuació d'uns dies abans a Reus. Aquí vam començar descarregant el tres de vuit, vam continuar amb el quatre de vuit i vam acabar fent la torre de vuit amb folre. Dos pilars de

cinc simultanis van posar fi a la destacada exhibició.

9 d'octubre, Reus. I per acabar de demostrar aquesta bona forma, set dies després vam repetir els tres castells al mateix escenari on havíem actuat quinze dies abans, és a dir, a la plaça del Mercadal, de Reus. En aquesta ocasió es commemorava la festa de la Mare de Déu de la Misericòrdia i, per aquest motiu, es van reunir a la capital del Baix Camp les millors colles del moment. La nostra intervenció va començar amb el pilar de cinc de salutació i va continuar descarregant el tres de vuit, la torre de vuit amb folre i el quatre de vuit. Un altre pilar de cinc va tancar l'actuació.

Tant a Reus el dia 26 de setembre com a Sarrià set dies més tard, com un altre cop a la reusenca plaça del Mercadal vam fer la mateixa actuació: torre de vuit, tres de vuit i quatre de vuit descarregats.

12 d'octubre, Vilobí. Gràcies als bons oficis del Lluís Raventós, (a) Lluís de Vilobí, i de l'alcalde, Josep López, vam tornar a Vilobí per fer-hi un bon paper. Hi vam descarregar una bona mostra de la gamma de castells de set: la torre, el tres, el quatre, el quatre amb l'agulla (amb un intent previ) i el cinc de set, a banda d'un pilar de cinc.

15 d'octubre, Vilafranca. Amb motiu d'una exposició al Museu de Vilafranca, vam fer una petita actuació en què vam plantar un pilar de cinc, un quatre de set i un tres de set.

A Vilobí del Penedès vam descarregar tot un seguit de castells de set, des de la torre fins al cinc, passant pel quatre i el quatre amb l'agulla al mig.

Castells de vuit a Montserrat

17 d'octubre, Montserrat. L'última exhibició de torre, tres i quatre de vuit, la vam portar a terme al monestir de Montserrat. El quatre de vuit va servir per escalfar motors, i el vam tornar a pujar ben quadrat. Una torre de vuit en què gairebé hi havia més gent al folre que a la pinya va servir per continuar a un gran nivell en la segona ronda. I el tres de vuit va rebellar el clau a una altra gran diada de la Romeria de Vilafranca a la Muntanya Santa. Per si no n'hi hagués prou, encara vam aprofitar l'ocasió per fer més proves i, així, davant l'atenta mirada d'aficionats i pelegrins, vam fer un cinc de set i un pilar de cinc - abans n'hi havia hagut un intent-.

23 d'octubre, Torrelles de Foix. A les Fires de Torrelles de Foix vam plantar una bona colla de castells de set, com el tres, el quatre amb l'agulla, el cinc i la torre de set, tot sense oblidar l'obligat pilar de cinc.

Tots Sants no va anar tan bé com en altres anys

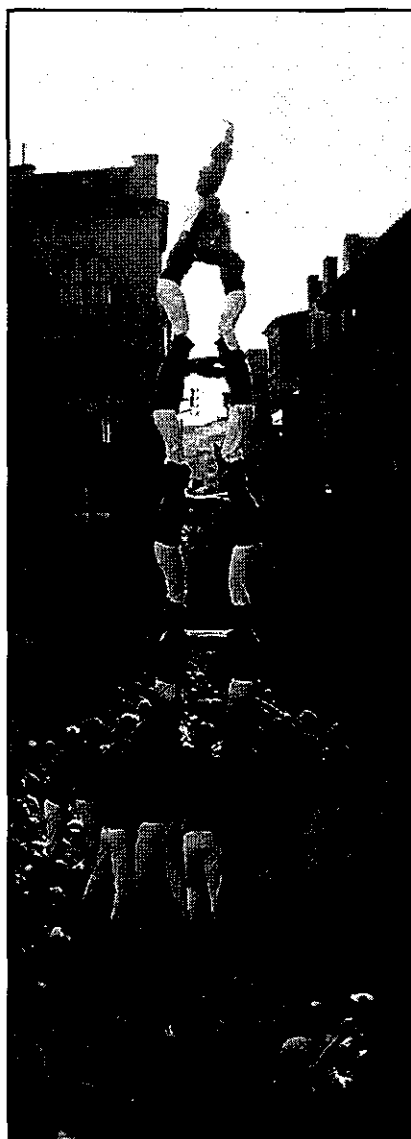
1 de novembre, Diada de la Colla. S'havien fet algunes modificacions en l'estructura de la torre de nou amb folre i manilles, sobretot al pis de segons. Aquests canvis feien pensar que la cosa aniria millor que en altres ocasions i que, finalment, la podríem aconseguir, però a l'hora de la veritat, cap dels dos intents va poder arribar a bon terme. Una vegada més, vam arribar fins a dosos.

Després d'haver intentat en dues ocasions la torre de nou, vam tirar el tres de nou amb folre, i tampoc hi vam estar gaire afortunats perquè també ens va fer llenya. Veient que no havíem ensopegat el dia i que no estàvem gaire finets, i amb la moral

una mica tocada, vam descarregar el tres de vuit i la torre de vuit perquè, si més no, quedés una actuació ben digna. I quan semblava que per primera vegada a la història descarregaríem torre, tres i quatre de vuit davant de la Casa de la Vila -cosa que hem aconseguit a moltes places, però mai a la nostra-, encara no sabem com, ens va caure un quatre de vuit després de coronarlo i quan l'inxaneta ja baixava. Tots els Sants se'n devien anar a menjar castanyes i panallets fora vila, aquest any, davant de tanta malastrugança. El pilar de cinc va cloure una jornada que va començar amb molta il·lusió i va acabar amb la necessària dosi de resignació.

Tot i que la colla va demostrar una bona preparació i una excel·lent organització, no es va poder coronar la torre de nou.

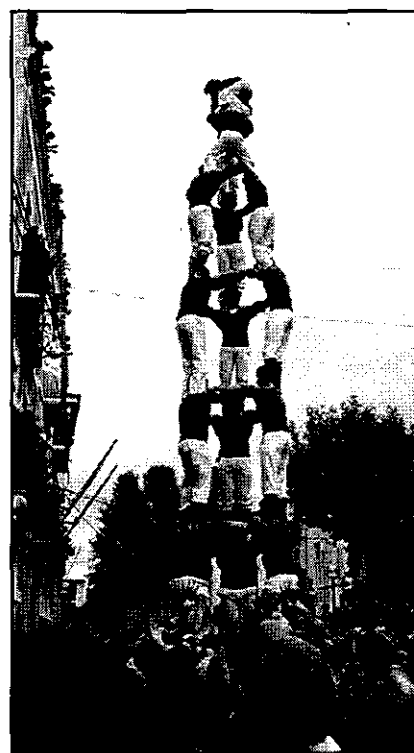

Una plaça de la Vila plena de gom a gom va veure com descarregàvem sense cap problema la torre de vuit amb folre.

5 de novembre, Vallformosa. Vam començar l'exhibició amb un intent de quatre de set amb l'agulla, vam continuar amb un cinc de set, amb una torre de set i amb un tres de set, i vam acabar amb el pilar de cinc. Un cop acabats els castells, hi va haver un sopar per als castellers.

7 de novembre, Vila-rodona. La sortida a Vila-rodona era important perquè anar a fer castells a l'Alt Camp sempre és un atractiu. Com que el desplaçament s'ho mereixia, ens vam plantejar l'actuació amb la intenció de fer un altre cop torre, tres i quatre de vuit, i vam estar a punt d'aconseguir-ho ja que, un cop descarregats tres i quatre, només vam poder carregar la torre, amb la qual cosa vam completar una excel·lent exhibició però ens vam quedar a un pas del ple. No cal afegir que, per acabar, vam plantar un pilar de cinc.

14 de novembre, Granollers. La sortida de Granollers va iniciar-se amb mal peu, ja que, d'entrada, vam haver de desmuntar un quatre de vuit. Això no va ser cap impediment, però, perquè al segon intent superàssim els entrebancs del primer i el descarregàvem sense problemes. Un cop encebats, no vam trobar gaires dificultats per descarregar el tres de vuit i la torre de set, com també el pilar de cinc.

A Vila-rodona, en terres de l'Alt Camp, vam plantar la torre, el tres i el quatre de vuit, en una destacada actuació.

Primer castell de nou fet a Vilanova en els últims cent anys

28 de novembre, Vilanova i la Geltrú. Feia més de cent anys que no es veia cap castell de nou a la plaça de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú i nosaltres l'hi vam plantar. Concretament va ser el tres de nou amb folre el castell que va recuperar la plaça vilanovina com a plaça

de primera categoria. Vam començar l'actuació amb una torre de vuit amb folre descarregada, vam continuar amb l'esmentat tres de nou carregat i la vam acabar fent el quatre de vuit. Dos pilars de cinc van tancar una exhibició que els vilanovins no oblidaran fàcilment.

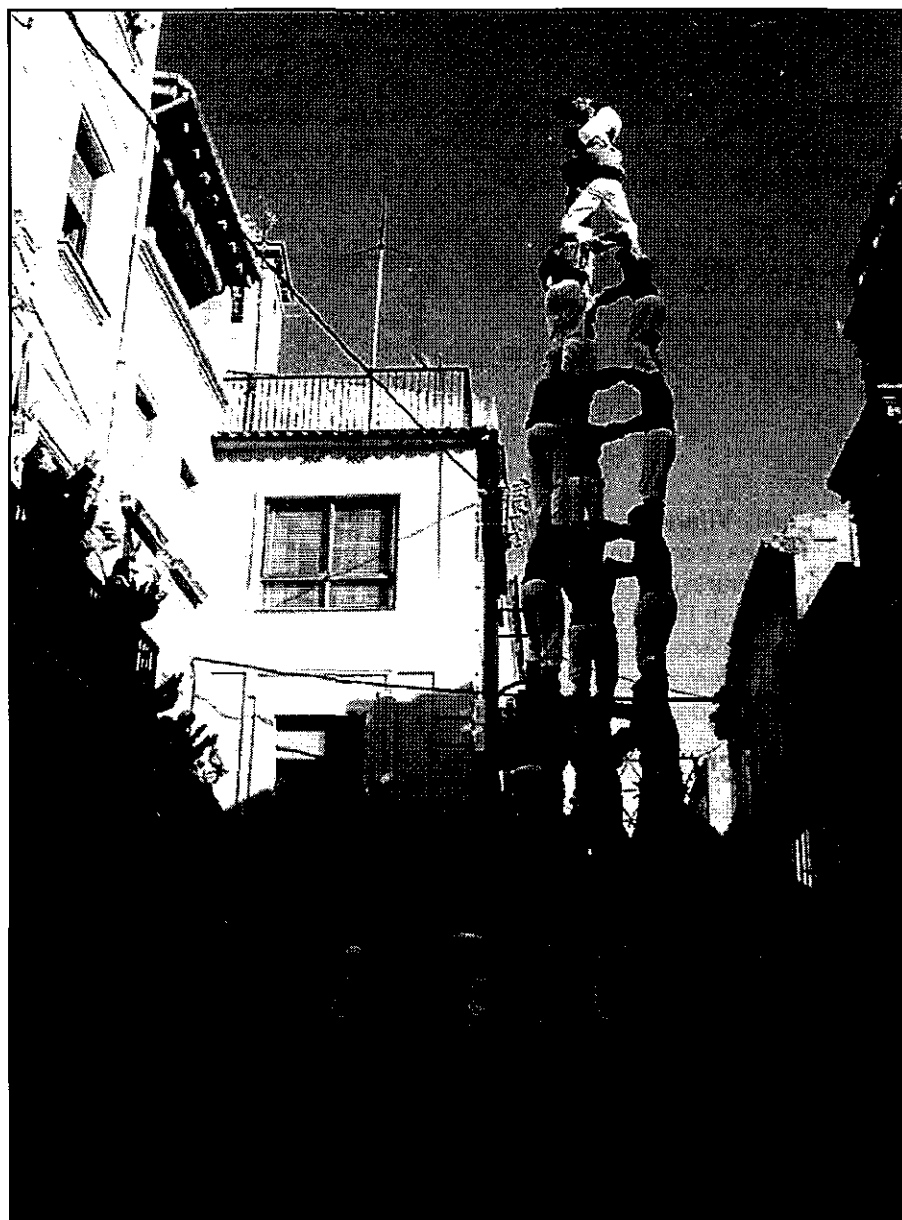

Continua la ratxa de castells de nou a l'Arboç a mig desembre

12 de desembre, L'Arboç. I si els de la capital del Garraf van recuperar la condició de plaça de nou gràcies a la colla, els aficionats als castells que viuen a l'Arboç es comencen a acostumar a veure-hi un castellet de nou pels volts de Santa Llúcia. Si l'any anterior hi vam carregar el primer castell de nou de tot el segle -el quatre-, en aquest final de 1993 hi vam descarregar el tres de nou. D'aquesta manera aconseguíem refermar l'Arboç com a plaça de castells de nou i, de retruc, completàvem un final de temporada esplèndid, que servia per arrodonir el millor any de la nostra història.

L'exhibició de Santa Llúcia va veure com, d'entrada, fèiem i desfèiem el tres de nou folrat. Tot seguit vam tirar el quatre de nou amb folre, però el vam haver de desmuntar perquè hi va haver alguns problemes als pisos de dalt. Sense perdre ronda, vam descarregar la torre de vuit amb folre i, per acabar, vam completar un carro gros. Els típics pilars de cinc -dos de simultanis- van posar punt i final a l'actuació arbocenca.

El final de temporada va ser molt bo perquè hi vam fer dos tresos de nou molt importants: el de Vilanova, perquè era el primer castell d'aquesta alçada que s'hi feia en aquest segle, i el de l'Arboç perquè era el primer que s'hi descarregava en els últims cent anys.

La temporada 1994 arriba a l'hora de la veritat

Quan som al juliol, la temporada enfila les diades més importants que ens hauran de dur fins al mes de novembre. Abans d'afrontar-les, serà bo que donem un cop d'ull al que han estat els primers mesos d'aquest 1994.

16 de gener, Festes de Sant Raimon a Vilafranca. Aquesta sortida a cavall de dos anys va tornar a oferir un quatre de vuit, encara que aquesta vegada només l'hi vam carregar. Després d'haver de desmuntar un primer intent de carro gros, en la segona oportunitat el vam carregar bé, però va fer llenya quan es descarregava. L'actuació es va completar amb un cinc de set i amb una torre de set, tots dos castells descarregats sense problemes, i amb el pilar de cinc final.

20 de març, Girona. En la inauguració d'una escola d'idiomes, hi vam fer un tres de set, un quatre

de set i una torre de sis. Abans, davant un mural que identificava aquesta escola, hi vam plantar un tres de set. Després d'una petita cercavila, vam anar davant de la plaça de l'Ajuntament, on vam descarregar un tres de set, un quatre de set amb l'agulla i un cinc de set, a més del pilar de cinc portat al balcó.

23 d'abril, Gavà. En aquesta sortida hi vam anar ben bé quatre gats, o com es diu en termes més militars, quatre i el «cabo». Tot i amb això, hi vam descarregar el tres i el quatre de set, la torre de sis i un pilar de cinc.

1 de maig, Can Cartró. Una altra sortida «multitudinària». Durant la cercavila vam fer cinc de cinc nets, quates de sis nets, torres de sis i diversos pilars de quatre. A plaça, vam descarregar el tres de set, el quatre de set, el cinc de set i el pilar de cinc.

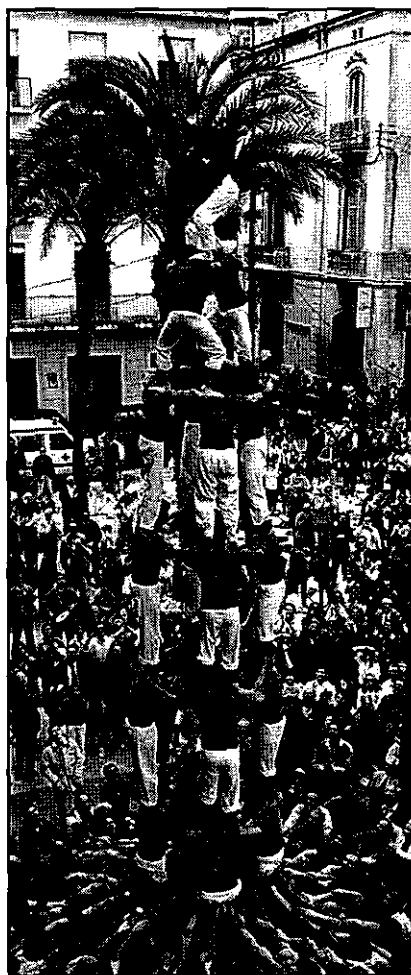
Assignatura pendent

15 de maig, Fires de Maig a Vilafranca. Descarregar torre, tres i quatre de vuit, el mateix dia, a la plaça de la Vila, continua sent una assignatura pendent. Una vegada més, aquests eren els tres castells que ens havíem proposat d'aconseguir en l'exhibició de les Fires de Maig, però un altre cop la sort i el dia no van acompanyar. L'inici no va ser gens dolent ja que, a la primera ronda, vam descarregar un altre quatre de vuit sense patir gens. Tot i la bona arrencada, a la segona ronda les coses es van torçar perquè l'intent de torre de vuit que vam tirar es va quedar a un pas de carregar-se, just el pas que li va faltar a l'anxaneta per poder fer l'aleta. Com a repetició vam descarregar perfectament la torre de set i, en la darrera intervenció, vam fer un cinc de set, a més de dos pilars finals, un de cinc i un de quatre.

La plaça de Vilanova continua sent propícia

24 d'abril, Vilanova. En una plaça que ens porta molt bons records, vam tenir la primera sortida de compromís de l'any, que es va resoldre d'una manera bastant positiva ja que hi vam descarregar el primer carro gros de l'any. Concretament va ser a la segona ronda i ens va sortir clavat, tan ferm i segur com el monument que hi ha al bell mig de la plaça. A més, també hi vam plantar un cinc de set i una torre de set, i l'habitual pilar de cinc.

El primer quatre de vuit descarregat de l'any el vam plantar a la plaça de l'Ajuntament de Vilanova, lloc on els últims anys hem fet grans actuacions de castells de vuit i de nou. Tres setmanes després tornàvem a descarregar el carro gros, aquest cop a la plaça de la Vila, en l'actuació de les Fires de Maig.

4 de juny, Torneig de l'Anxaneta a Vilafranca. En la nostra tradicional participació en aquest prestigiós torneig d'hoquei sobre patins que es juga a Vilafranca, hi vam plantar dos pilars de quatre simultanis, un cinc de sis net, una torre de sis i un pilar de cinc.

5 de juny, Cornellà. El quatre de vuit va tornar a ser el castell més destacat en aquesta sortida al Baix Llobregat. Aquesta va ser precisament la construcció que va servir per iniciar l'exhibició, i va mostrar una gran seguretat un altre cop.

Després de fer el carro gros sense problemes, vam continuar l'actuació descarregant una torre de set i un cinc de set. Per acabar vam enlairar un pilar de cinc.

12 de juny, La Palma de Cervelló. Set dies després de ser a Cornellà, vam fer una altra sortida al Baix Llobregat, on vam actuar enmig d'un camp de futbol per commemorar el setanta-cinquè aniversari del club de futbol d'aquesta població.

Hi vam fer un tres de set, un quatre de set, una torre de sis i un pilar de cinc. I mentre preparàvem els castells al bell mig del camp, algun seguidor local que havia anat a dormir més tard del compte i encara no s'havia rentat la cara es preguntava si no hi havien plantat gespa i tot, aprofitant l'efemèride dels setanta-cinc anys, confont tanta verdor com veia al camp provocada per les nostres camises amb l'herba que acostuma a engalanar els grans estadis.

18 de juny, Alcover. Aquest inici de temporada ha estat abonat al quatre de vuit, ja que l'hem fet pràcticament a totes les sortides importants que hem dut a terme. I a Alcover, no cal dir-ho, també l'hi vam descarregar, junt amb el cinc de set.

Com que era ben fosc i negre, i vora mitjanit, l'enxaneta devia notar que a aquella hora no era al llit com és costum i això la va atabalar una mica. Per això va voler acabar tan ràpid que es va oblidar de fer l'aleta a la torre de set, en dues ocasions. Per tant, dues vegades vam haver de desmuntar els intents de torre de

set i, davant d'aquest fet, vam optar per plantar el pilar de cinc de rigor i anar-nos-en cap a casa, o cap a ballar.

2 de juliol, Festa del Barri de Sant Julià. Potser perquè la musiqueta de la parada de xurros ens va atabalar tota l'estona, potser perquè per la tele estaven fent un partit "interessantíssim" de la selecció espanyola contra els parents de la Heidi i de la xocolata Nestlé, potser perquè feia una calda que espantava, la veritat és que no vam ser a la plaça tots els castellers que calia.

Tot plegat va provocar que no ens sortís una actuació gaire reeixida. D'entrada, vam descarregar un cinc de set sense problemes, però, posteriorment, vam haver de desmuntar dos cops sengles intents de quatre de vuit. Veient com anaven les coses, per acabar vam fer una torre de set i dos pilars de cinc.

Josep M. Llop

"NO PERDIS EL TEMPS"

El nostre Institut ofereix més que un títol. L'alumne espera el millor.

ENSENYAMENT:

- Bàsic	- Moldejat
- Superior	- Psicologia aplicada
- Teòric	- Marketing
- Pràctic	- Ètica
- Dibuix	- Estètica

**EL FUTUR
DEPEN DE TU**

Ensenyament de tall, color i pentinat per vídeo.

A més, normes de formació ètica que ajudaran l'alumne en la seva relació amb el client.

Places limitades perquè volem obtenir una qualitat d'alumnat que garanteixi l'èxit a una futura generació de valors.

A
bàsic

**MATRÍCULES
OBERTES**

B
superior

INICI DE CURS "TOT L'ANY"

**Demaneu informació
ESCOLA DE PERRUQUERIA
MAGDA**

Ja hem fet escola.

c/ Consellers, 3 - Tel. 892 33 54 - Vilafranca
c/ Prat de la Riba Rambla Sant Francesc, 11
SEGUR DE CALAFELL c/ Martorell, 14

TRANSPORT AIXÍ DE SENZILL

Senzillament això

Perquè ja comencem a
tenir experiència en
el transport i les
mudances.

Perquè ja són uns
quants anys al seu costat,
i fent-l'hi en seguirem
molts més.

Perquè vostè s'ho mereix
nosaltres confiem en vostè.

Confii en Detectrans.

Gràcies

-Detectrans
TRANSPORT

Amàlia Soler, 20 - Tel. 890 48 27 - Fax 890 43 22 - 08720 Vilafranca del Penedès

-DEXPRES

TOTPORTS

MUDANCES

Dos tresos de nou fora vila

Vilanova torna a veure castells de nou

A final del novembre passat, més d'un deia: -Amb un esforç de solidaritat cap als veïns del nostre «barri marítim», els Castellers de Vilafranca hi intentarem aquest diumenge el tres de nou amb folre; així no podran queixar-se.

Bromes a part, i amb tots els nostres respectes pel vilanovins, el 28 de novembre passat, els Castellers de Vilafranca tornàvem a donar la condició de plaça de castells de nou a Vilanova i la Geltrú. Han hagut de passar 121 anys després que els Xiquets de Valls plantessin els darrers castells de nou a Vilanova, al segle passat. El responsable de tot plegat va ser el tres de nou que hi vam poder carregar, i que de ben poc no s'hi va descarregar. L'actuació es va acompanyar amb dos castells prou importants: la torre de vuit amb folre i el quatre de vuit, tots dos descarregats. Felicitats, doncs, als afectuats vilanovins, que ben segur que han pres nota de la transcendència de la consecució d'aquest castell.

Un altre cop, castells de nou per Santa Llúcia

Si l'any anterior va ser el quatre de nou carregat, el 1993 li va tocar el torn al tres de nou descarregat. L'Arboç del Penedès, i en concret la Fira de Santa Llúcia, està d'enhonorabona. El 1992, els Castellers de Vilafranca carregàvem el primer castell de nou del present segle a l'Arboç i en el 1993, sense voler deixar la feina a mitges, el descarregàvem, canviant el quatre pel tres. La sort no ens va acompanyar i la nostra intenció de fer el doblet no va poder ser. És el compte pendent amb Santa Llúcia, descarregar-li dos castells de nou en el seu honor. Amb això del compte amb aquesta lloable santa, que ningú hi interpreti un deute amb una companyia d'assegurances; del que estem segurs, és que anirem ampliant les places que, com l'Arboç, feliciten el Nadal -i ja en fa dos- amb els castells de nou dels Castellers de Vilafranca.

El tres de nou del passat novembre, Vilanova tornava a ser plaça de nou.

Josep Carbó i Jaume Rafecas, castellers de soca-rel

Encara que una mica decebuts perquè les coses no havien anat tan bé com esperàvem, en la diada de Tots Sants passada es van donar els tradicionals títols honorífics de casteller de soca-rel a dos components de la colla.

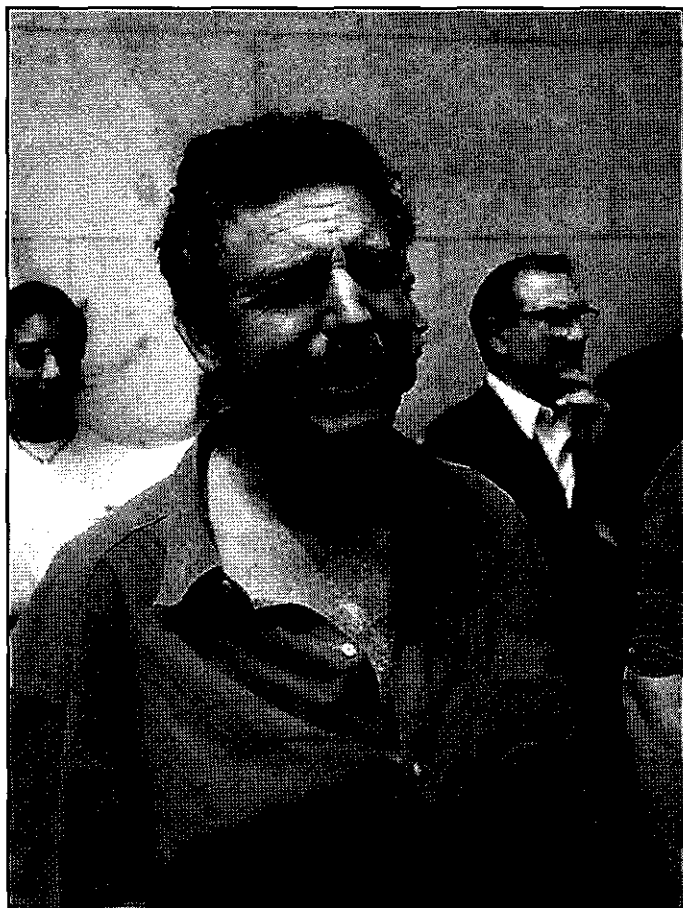
En aquesta ocasió, els honorats van ser el Josep Carbó, àlies Màgnum, per la semblança física

que té amb el popular detectiu de la sèrie televisiva, i Jaume Rafecas, un dels primers grallers que va aprendre a tocar aquest instrument quan era gairebé perdut i que ha contribuït decisivament a recuperar-lo.

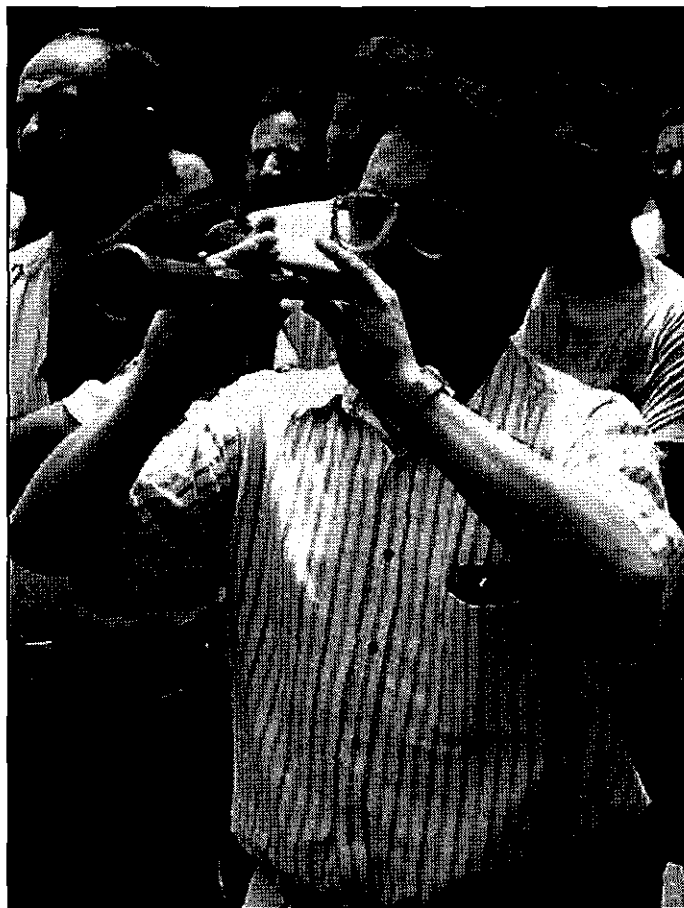
Això de banda, tohom sap que el Jaume domina la ploma tan bé com la gralla i, per això, no se'ns fa

estrany que mostrés l'agraïment a la colla per haver rebut el títol de casteller de soca-rel fent unes quantes ratlles que, sigui dit de passada, delaten de començament a fi l'autor.

Com que l'agraïment va dirigit a la colla, a la redacció de «El Figarot» ens ha semblat que calia difondre l'escrit en aquest butlletí.

Josep Carbó "Magnum"

Jaume Rafecas

Carta d'un casteller/graller agraït

Benvolguts amics,

Ja havíem intentat dos cops la torre de nou, i un cop el tres de nou; ja havíem descarregat el tres de vuit. La Montse, la meva dona, havia aconseguit arribar fins on érem els grallers. Veient l'hora que era i que pintaven bastos, he dit als altres que me n'havia d'anar, ja que els sogres i els cunyats ens esperaven per dinar, a Vilanova. La Montse ho ha corroborat, i ja se sap que amb els sogres i amb les coses de menjar

no s'hi juga.

El Mamut -mai no l'arribaré a conèixer del tot- s'ha despenjat immediatament dient-me que no podia marxar, que al final havia de parlar amb nosaltres, per una qüestió molt important: Ho ha dit al Guillem i al Ramon (el Pep era a la farmàcia). Jo li he demanat que ens ho expliqués llavors mateix, però ha dit que havia de ser a soles. Ha xiuxiuejat alguna cosa a l'orella de

la meva dona, i ella ha reconegut -insòlitàment- que ens havíem de quedar fins al final. Li he preguntat per què, i m'ha contestat que no m'ho podia dir.

Ensarronat de dalt a baix, no us explico les coses que m'han passat pel cap perquè només se m'acudia alguna mala notícia, algun problema greu... Però en fi, he procurat oblidar-ho, perquè prou maldecaps teníem amb tan poques aletes com

haviem tocat.

Al final, a mig Toc del Vermut, el Joan Vallès ha dit no sé què al Guillem. Quan hem acabat de tocar, he aprofitat per demanar-li un dels recordatoris de la diada de la colla, ja que no en tenia. M'ha dit que anés on era l'Eloi, que ell en tenia. Hi he anat, i era precisament al costat del cap de Colla. M'ha dit que no en duia a sobre, però que no em mogués, que ja els aconseguiria. Li he dit que no calia, que ja passaria a buscar-lo per la farmàcia. Ell i el Joan Vallès insistien que em quedés, i jo que tenia pressa, i que no calia que es preocupessin tant.

Aleshores, s'hi posa el Carles, i m'esbronca: «No et diuen que no et moguis? Doncs no et moguis!». Us asseguro que no tocava ni quarts ni hores ni entenia res.

I llavors, després dels avisos pertinets, m'heu fet casteller de soca-rel. Afortunadament no he hagut de dir res, perquè no hauria pogut: la boca se m'ha assecat com mai a la vida no m'havia passat. Tot ha anat tan ràpid que potser no us ho ha semblat, però us prometo que ben poques de les coses bones que he viscut m'han emocionat més que

aquesta.

El Carles ha parlat de fa molts anys, quan el Cisco Mallofré em tenia de crossa a les primeres torres de vuit (segur que ha tingut moltíssimes parelles de crosses millors, però cap de tan idèntica i equilibrada com la que li fèiem el meu germà Ricard i jo). I ara, quan escric això, recordo un quatre de set amb l'agulla, a Girona, el castell més important en què vaig pujar (a quarts, em sembla).

Però sé que en el fons no és aquest, el motiu. Perquè si hagués rebut aquesta distinció en el sentit estricte de casteller, tota la resta de membres de al colla que encara no la té s'hauria ofès, amb tota la raó del món. No; sé que valoreu la feina que, com a graller, he aportat a la tasca comuna de fer castells. I això m'enorgulleix encara més, perquè rebo en nom de tots els companys grallers la certesa que els castellers sou sensibles a la col·laboració indispensable que trobeu en les gralles. I això, que a vegades passa desapercebut o fins i tot es posa en dubte, és molt important, molt important.

En fi, us escric això perquè el cos

m'ho demana, perquè em surt de dins. Us ho escric perquè no us ho podria dir de paraula, tant per la poca traça que hi tinc com pel nus que se'm tornaria a fer a la gola.

M'hauria agradat immensament poder explicar als meus néts que la Colla em va fer casteller de soca-rel l'any que van carregar la primera torre de nou, però tot no pot ser, en aquest món. Alguns de vosaltres sabeu que sóc una mica escèptic sobre les probabilitats que tenim de poder-la carregar algun dia, però us asseguro que ara mateix res no em faria tan feliç com el fet que la poguéssiu assolir com més aviat millor. Perquè es miri com es miri, sou els millors.

I que jo la pogués tocar amb la gralla, si Déu vol. Gràcies, castellers, moltíssimes gràcies.

Jaume Rafecas i Ruiz

Vilafranca del Penedès,
1 de novembre de 1993

VILAMOTOR, S. A.

CONCESSIONARI

RENAULT

Vehículos Industriales

Sarriera, 60 - 64 - Apartat 188

Tels. 890 45 00 - 890 43 54

08720 VILAFRANCA DEL PENEDES / Barna.

L'assemblea fa un homenatge a Josep Just i decideix no variar l'organització de la colla

A les deu tocadetes del vespre del dia 11 de març del 1994, i en segona convocatòria, va tenir lloc als baixos del nostre local social, Cal Figarot, l'assemblea general anual, amb una assistència entre uns 145 i 155 membres de la colla.

Reconeixement

El cap de Colla, Carles Domènech, va obrir l'assemblea ordinària, tant del Patronat com de la colla, donant la benvinguda a tots els castellers assistents i tot seguit, després d'unes paraules en nom de la colla per part d'Eloi Miralles, es va retre un petit homenatge a l'ex-president del Patronat, Josep Just, a qui li van donar una placa de record per les vint temporades en què ha estat president del Patronat. Després de dir que s'havia quedat de pedra i que li tremolaven les cames, va agrair a tothom l'obsequi i va afegir que no n'hi havia cap necessitat perquè ja se sentia recompensat pel fet que li haguessin permès de treballar com a president dels Castellers de Vilafranca. També va indicar que ell considerava que s'havia fet el que s'havia pogut i que el mèrit del treball dut a terme era de l'equip que havia estat junt amb ell. Finalment, va dir que sense aquell petit homenatge, ell se sentia molt ben pagat per la concessió durant la seva presidència de la Medalla de la Vila per part de l'Ajuntament de Vilafranca, per la Creu de Sant Jordi concedida per la Generalitat de Catalunya i pels castells de nou que ha aconseguit la colla.

A continuació, i abans d'entrar en el primer punt de l'ordre del dia, el cap de Colla va posar el càrrec a disposició de tots els assembleistes, junt amb el de tota la junta.

Proposta de canvi

Just en aquest moment, va demanar la paraula Albert Monera, que va proposar un canvi general de l'organització de la colla perquè va dir que creia que l'actual no permetia la participació de tothom. Així, va proposar que s'escollissin els membres de la junta en unes votacions amb llistes obertes, que desaparegués la junta del Patronat,

que es canviessin els estatuts i també que es variés la forma d'escollir el cap de Colla. Aleshores va repartir als assembleistes un document en què explicava les seves propostes i la forma de portar-les a la pràctica. Un cop feta aquesta exposició davant dels assistents a l'assemblea, es va obrir un torn d'intervencions de diversos membres de la colla, alguns dels quals van demanar a la junta que exposés la seva posició davant d'aquesta proposta.

En aquest moment, el president de la Colla i del Patronat, Josep Mestres, va explicar als presents que, tot i que creia que l'Albert proposava aquests canvis amb bona intenció, no pensava de cap manera que fossin factibles ja que les colles castelleres tradicionalment havien funcionat amb la figura del cap de Colla com a màxim representant. Al mateix temps, va dir que la junta actual creia que dóna moltes més garanties d'estabilitat una junta triada en bloc per un màxim responsable que no una junta sortida d'unes eleccions amb llistes obertes, i que en el nostre cas, cada any al començament de l'assemblea el cap de Colla posa el seu càrrec i el de tots els compo-

nents de la junta a disposició de l'assemblea.

Després d'un altre torn d'intervencions per part de diferents membres de la colla, es va decidir que l'assemblea votés per comprovar quina era la posició majoritària de la colla i es va acordar que es fes a mà alçada. Un cop feta la votació, la majoria va decidir que la colla continués tal com havia funcionat fins ara.

Assemblea ordinària

A continuació es va entrar en el primer punt de l'ordre del dia en què el secretari de la colla, Joan Vallès, va llegir l'acta de l'assemblea anterior, que va quedar aprovada per unanimitat.

Un cop aprovada l'acta, i ja en el segon punt de l'ordre del dia, el tresorer del Patronat, Josep Miret, va entrar dins l'apartat de números del Patronat i els va exposar molt breument (aquest any sí). Miret va indicar que durant el 1993 hi havia hagut un total de 6.990.120 pessetes de cobraments i un total de 4.106.864 pessetes de sortides. Després d'eliminar el dèficit de 2.181.861 pessetes de l'any anterior, queda un superàvit de 701.395 pessetes.

L'assemblea anual va ser molt moguda i hi va haver opinions ben variades. Al final es va decidir de continuar mantenint l'organització actual. Abans de començar l'assemblea, la colla va fer un homenatge a Josep Just, ex-president del Patronat de Castellers de Vilafranca.

Després d'aquest repàs econòmic, Josep Mestres, com a president de la Colla i del Patronat, va dir que, segons els estatuts, aquest any acabaven el seu mandat Àngel Grau, Jaume Palau, Carles Domènech fill i Joan Torner. Mentre que els tres primers continuaran en el càrrec durant quatre anys més, Mestres va dir que Joan Torner ja havia expressat el desig de deixar la junta fa quatre anys i que havia aguantat fins aquest any, però ara li era impossible de continuar i que preferia deixar el càrrec. En el seu lloc es va proposar l'ingrés de Pere Regull a la junta del Patronat i l'assemblea va acceptar la proposta.

A continuació Josep Mestres va agrair a l'Ajuntament de Vilafranca la petició de la concessió de la Creu de Sant Jordi, va exposar la participació de la colla a la Campanya «Un Castell Solidari», va explicar l'estat actual de les obres al local social i va indicar que, després d'uns quants anys d'esforços per part de tothom, es pot dir que els Castellers de Vilafranca no tenim cap deute amb ningú.

La millor temporada

En la memòria de la temporada, que era el tercer punt de l'ordre del dia, el sots-cap de Colla, Jaume Raventós, va dir que el 1993 havia estat el millor dels Castellers de Vilafranca ja que hi vam plantar quaranta-tres castells de vuit, amb el cinc de vuit descarregat, i quatre castells de nou. La diada més reeixida va ser la de Sant Fèlix i els castells més significatius havien estat el quatre de vuit a Santiago de Compostela, el quatre de nou amb folre per Sant Fèlix (que vam descarregar per tercer any consecutiu a la Festa Major), el cinc de vuit descarregat el dia 31 d'agost per la diada de Sant Ramon (feia vuit anys que no el descarregàvem), la torre de set a París, el tres de nou amb folre carregat a Vilanova i el tres de nou amb folre descarregat a la plaça de l'Arboç.

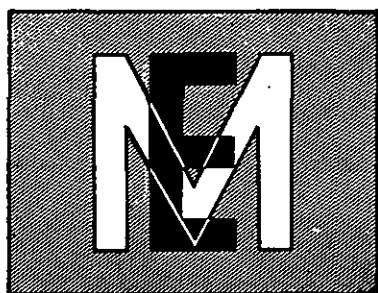
De la seva banda, Joan Roig, tresorer de la colla, i ja en el quart punt de l'ordre del dia, va informar que s'havia començat l'exercici amb un superàvit de 256.864 pessetes. El resum de l'any era que hi va haver 9.389.234 pessetes d'entra-

des i 9.304.157 pessetes de sortides, cosa que donava un saldo positiu de 85.077 pessetes.

Després de Joan Roig, va intervenir un altre cop Carles Domènech, que va assenyalar la planificació de la temporada 1994. Així, va anar indicant els castells que volia fer en les sortides principals d'aquest any. El Menech va remarcar que som una colla de castells de nou i que no ens podem estancar, ja que som els millors i ho hem de demostrar. Finalment va dir que, amb la col.laboració de tothom, ell no pensa renunciar a cap fita. Tot seguit va informar que Josep Galofré, Lluís Galofré i Lluís Molas deixaven la junta i que s'hi incorporaven ???. També va exposar la composició de la comissió tècnica.

En l'apartat d'intervencions dels assistents es va parlar de diferents temes, entre els quals cal destacar les referències a la torre de nou. Es va dir que tots hem de treballar per descarregar-la aquest any. L'assemblea es va acabar a un quart de tres de la matinada.

JV

Electricitat de l'automòbil

Electromecànica MOLAS, S. C.

Pere III "El Gran", 22 ☎ 890 32 37

08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Una bicicleta-avió guanya el novè Correverdura

La novena edició del Correverdura, celebrada l'any 1993, va tenir una participació de vuitanta-cinc vehicles.

Si bé aquesta participació no és gaire nombrosa, cal destacar que la presentació de les bicicletes participants va ser molt acurada i les idees van demostrar l'enginy d'aquests participants.

Cal destacar sobretot un avió, un vaixell, un banc de treball de fuster, una gelateria i una cerveseria, a part d'altres guarniments especials.

També hi va haver un grup que representava la Creu de Sant Jordi, atorgada a la colla l'any passat mateix, i un altre que duïen una rèplica del Drac de Vilafranca, tot plegat muntat damunt de bicicletes.

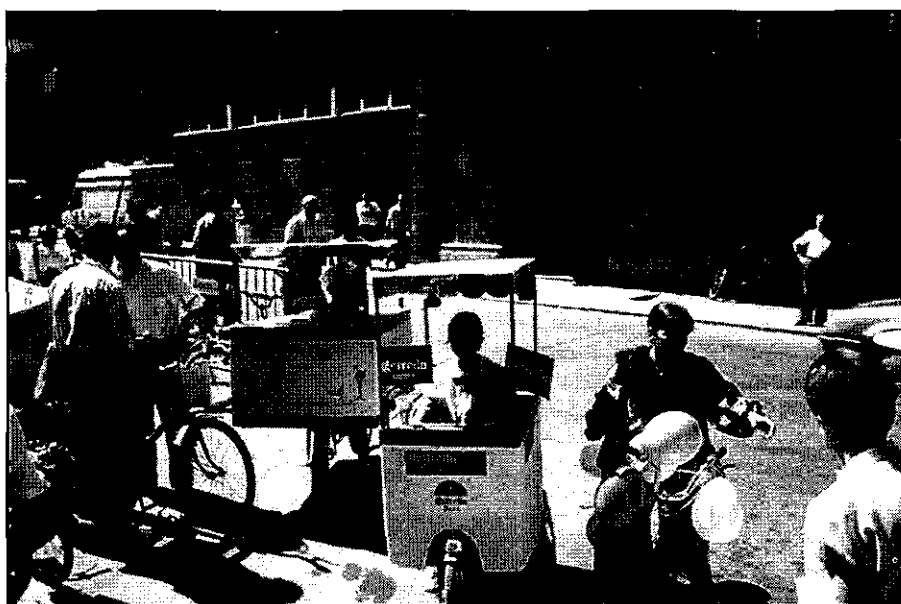
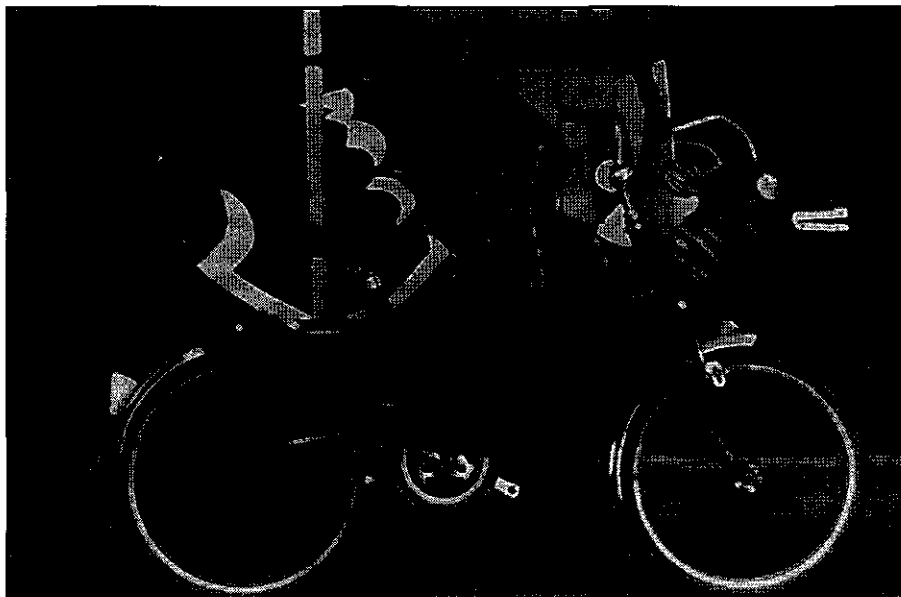
El primer premi dels adults va ser per a la bicicleta-avió, el segon premi per al vaixell i el tercer, per a un grup de putxinel·lis.

En el grup infantil i juvenil, el primer premi va ser per al banc de fuster, i després van quedar la gelateria i la cerveseria.

La Comissió que organitza el Correverdura vol aprofitar aquestes ratlles per engrescar tots els castellers i totes les castelleres de la colla perquè s'engresquin i participin en les pròximes edicions d'aquest ral·li perquè, amb els que som, ben bé ompliríem els carrers de Vilafranca.

Comissió Correverdura

La novena edició del Correverdura va destacar perquè els vuitanta-cinc corredors que hi van prendre part van demostrar que tenen molt d'enginy a l'hora de rumiar un vehicle ben original. Entre aquests participants, hi havia una rèplica del nostre entranyable Drac de Vilafranca, tot i que aquest no tirava coets, una gelateria ambulant que no sabem si van vendre gaires gelats perquè no érem en plena temporada d'estiu, i un banc de treball de fuster que tenia totes les eines necessàries per ficar-se a treballar. El primer premi dels adults, però, se'l va endur una bicicleta convertida en un autèntic avió.

La desena edició també té molta participació

La rèplica d'un carro romà va guanyar la desena edició del Correverdura, que va tenir lloc el dia 19 de juny. Amb una participació que va superar en quantitat i en qualitat les edicions passades, un bon nombre de bicicletes, com també vint-i-quatre vehicles sense motor, van recórrer els carrers vilafranquins.

Entre els vehicles participants, cal destacar, per la seva originalitat, una bicicleta amb el tema dels Castellers, un espantaocells, un cotxe d'època i un velar, entre d'altres.

Al final, el jurat va atorgar les 30.000 pessetes del primer premi al *Carroluis*, mentre que el segon i el tercer premis, dotats amb 20.000 pessetes i 15.000 pessetes respectivament, van ser per al cotxe d'època i les bicipalmeres. El premi especial va ser per a la bicicleta *Boti-boti*, un vehicle que a cada pedalada semblava que s'havia de desmanegar.

Per acabar, també s'ha de remarcar que en aquesta edició hi van participar vehicles d'Igualada, de Castellví de la Marca, de Sant Marçal i de Calafell.

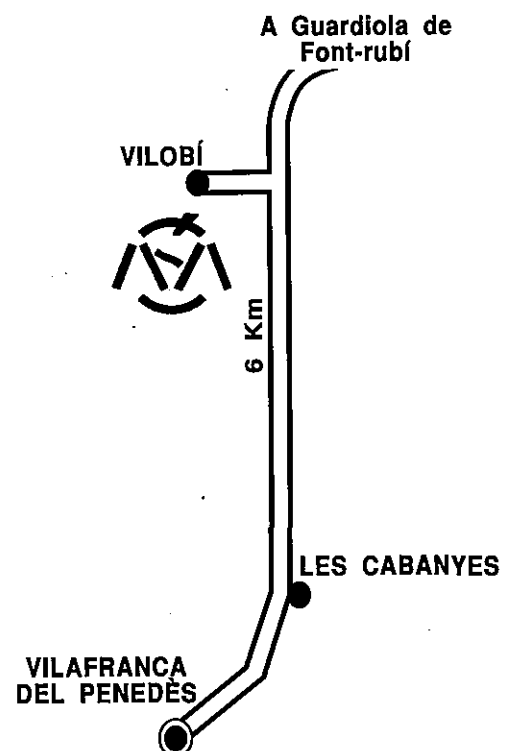
Un Ben-Hur a la vilafranquina es va endur els llorers del primer premi del Correverdura.

El segon premi va ser per a un autèntic cotxe de començament del nostre segle.

AVGDA. DIPUTACIÓ, S/N - TEL. I FAX 897 85 36
08735 VILOBÍ DEL PENEDES

La canalla porta alguns castellers a la neu

Un cop més, la canalla vam decidir de portar a la neu els castellers que durant tota la temporada ens donen la tabarra. Malgrat que no eren els mateixos d'altres anys, el Jaume del Ràpid, el pare Grau, el Lluís de Vilobí, el Fèlix Balañà i el Toni Bach repetien.

I perquè no es descontrolassin, vam anar-hi un grup nombrós de super-mega-monitors: l'Anna Clavé, l'Anna Reus, l'Abigaïl, la Mireia Reina, el Miquel Monera, el David Aguilar, el Jaume Alemany, el Jordi

Díaz, el Jordi Torreño, la Roser Reina, el Xavi Raventós, el David Arroyo, el Manel Reina, el Manel Requena, l'Eva Acedo, el Cisco González, el Raül Tudela, l'Àngel Grau, la Núria Reus, el Lluís Amel, la Mònica Monera, el Josep Torreño, el Carles Requena, el Sergi Màxim, el Xavi Salido, el Joaquim Galiset, la Vanessa Ojeda i l'Eugeni Díaz.

L'alberg de Planoles, per segon any consecutiu, va ser la base de la nostra expedició. L'alimentació, excepte el dinar del primer dia, el va

preparar l'alberg mateix. El grup de super-mega-monitors, però, per no abusar, ens alimentàvem dels productes de supervivència que subministrava, per la mòdica quantitat de cent pessetes, una màquina semblant a la de cocolos i fantes que hi havia. Aquests productes de supervivència, de primera qualitat, consistien en crispetes, patates, xiclets, caramels, xocolates, *bimbo*llos, etc. (va ser molt dur, però vam resistir-ho).

Les posicions nocturnes, les vam distribuir de la manera següent: les nenes es van encarregar de la feina menys dura, és a dir, de vigilar el Ràpid, que normalment és el que es porta millor; mentre que a la sala dels entremaliats, hi vam posar els altres quatre que quedaven, vigilats pels nens.

Per cansar-los una mica, abans de dormir vam interpretar uns quants càntics. I quan ja semblava que el Lluís de Vilobí (exprés de mitjanit) ja agafava el son, els vam preparar un joc de pistes nocturn que consistia a fer sorollets des de diferents llits. El Fèlix Balañà i el Toni van gaudir d'allò més buscant d'on venien els sorollets, fins que, al final, vam decidir de deixar-los dormir.

El diumenge, com en altres ocasions, ens vam dirigir a les pistes de la Molina i, quan hi vam arribar,

Un plàstic i una mica de neu són elements suficients per passar-s'ho d'allò més bé.

Cadascú té la seva pròpia manera de baixar amb un plàstic per la neu.

Els mestres van donar unes quantes lliçons de baixar lliscant per la neu.

I els alumnes van fer el que van poder, tot i que van posar molt d'interès per aprendre'n.

Es vulgui o no, sempre hi ha alumnes avantatjats, que n'aprenen ràpidament.

la neu ja havia marxat, igual com les altres vegades. Només en algunes capes que quedaven, hi vam poder fer unes classes per ensenyar a baixar amb un plàstic. Els alumnes més valents, es van decidir a llançar-se, però sense gens d'èxit. Com que ens vam cansar ràpidament, un grup que encapçalaven el Cisco, el Javi, el Xavi, el Raül, l'Àngel i el Carles Requena, va fer una demostració de com s'ha de baixar amb un plàstic.

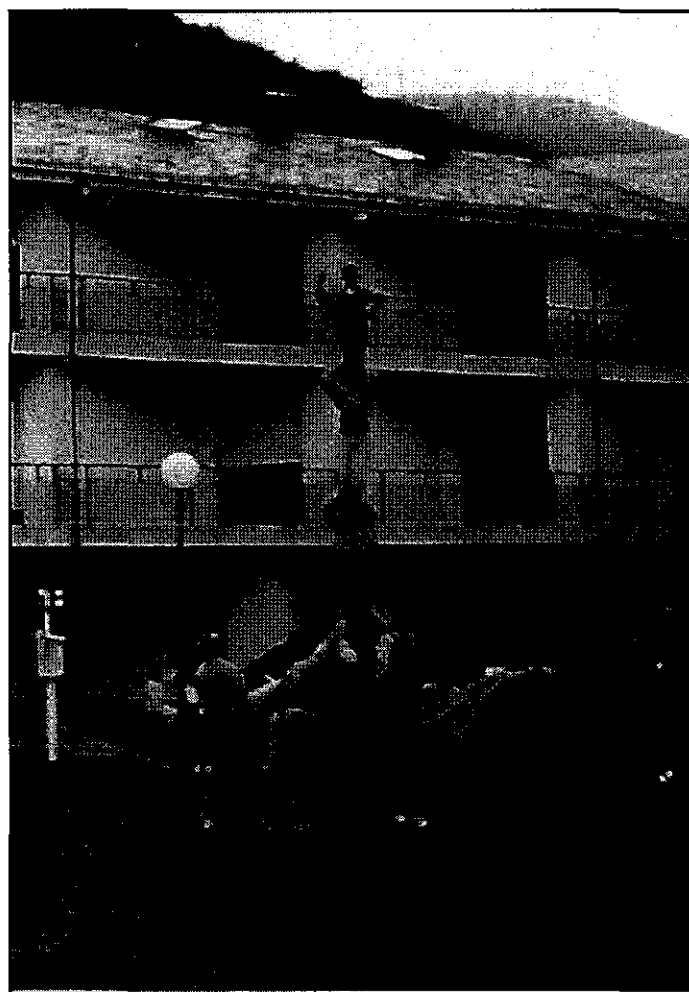
El cap de setmana va tenir altres activitats com un partit de futbol, en què van destacar el Javi, de porter, i el Bubu, el Carles Requena i el Jaume Alemany fill, com a golejadors.

No hi va faltar l'assaig casteller, en el qual hi vam fer una torre de cinc neta fins a aixecador molt prometedora, amb el Raül i la Núria a quarts (en aquest cas, a segons) i la Roser i l'Anna a dosos.

Així doncs, podem valorar l'excursió com a excel·lent. L'any vinent, per veure si hi trobem més neu, estem pensant de fer la sortida al juliol!

L'esquimal

Un pilar de quatre plantat davant de l'alberg de Planoles que va servir d'allotjament per a l'excursió a la neu.

**Fabricació artesana
d'abarquas amb pell
de serratge i
sola de pneumàtic**

**També fem
envetats per a balls
populars
(bastoners, geganters, diables...)**

**FÈLIX i JOSEFINA BALANÀ MONTANER S.C.P.
VILAFRANCA DEL PENEDES**

Rehabilitació de la façana de Cal Figarot, seu dels Castellers de Vilafranca

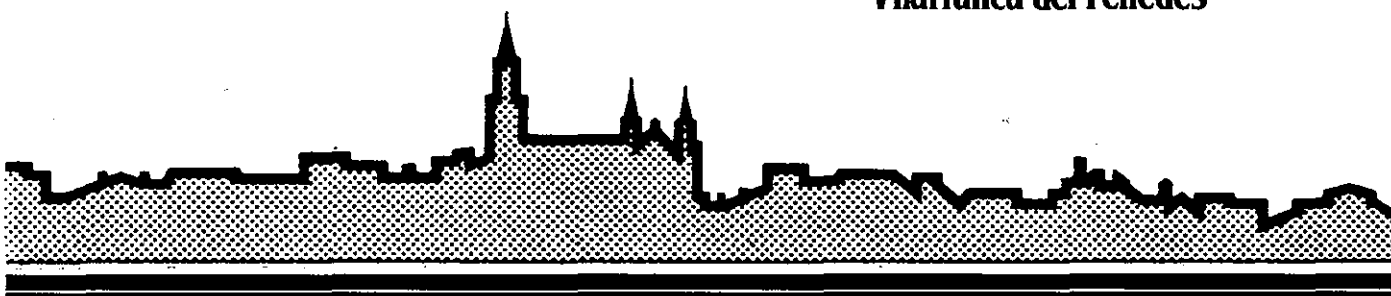

La col.laboració entre els Castellers de Vilafranca i l'Ajuntament de Vilafranca, a través del Centre de Formació Ocupacional Francesc Layret ha fet possible la rehabilitació de la façana de Cal Figarot, edifici inclòs en el Pla Especial i Catàleg del Patrimoni Històric i Artístic de Vilafranca.

CASTELLERS I AJUNTAMENT, JUNTS FEM PINYA!

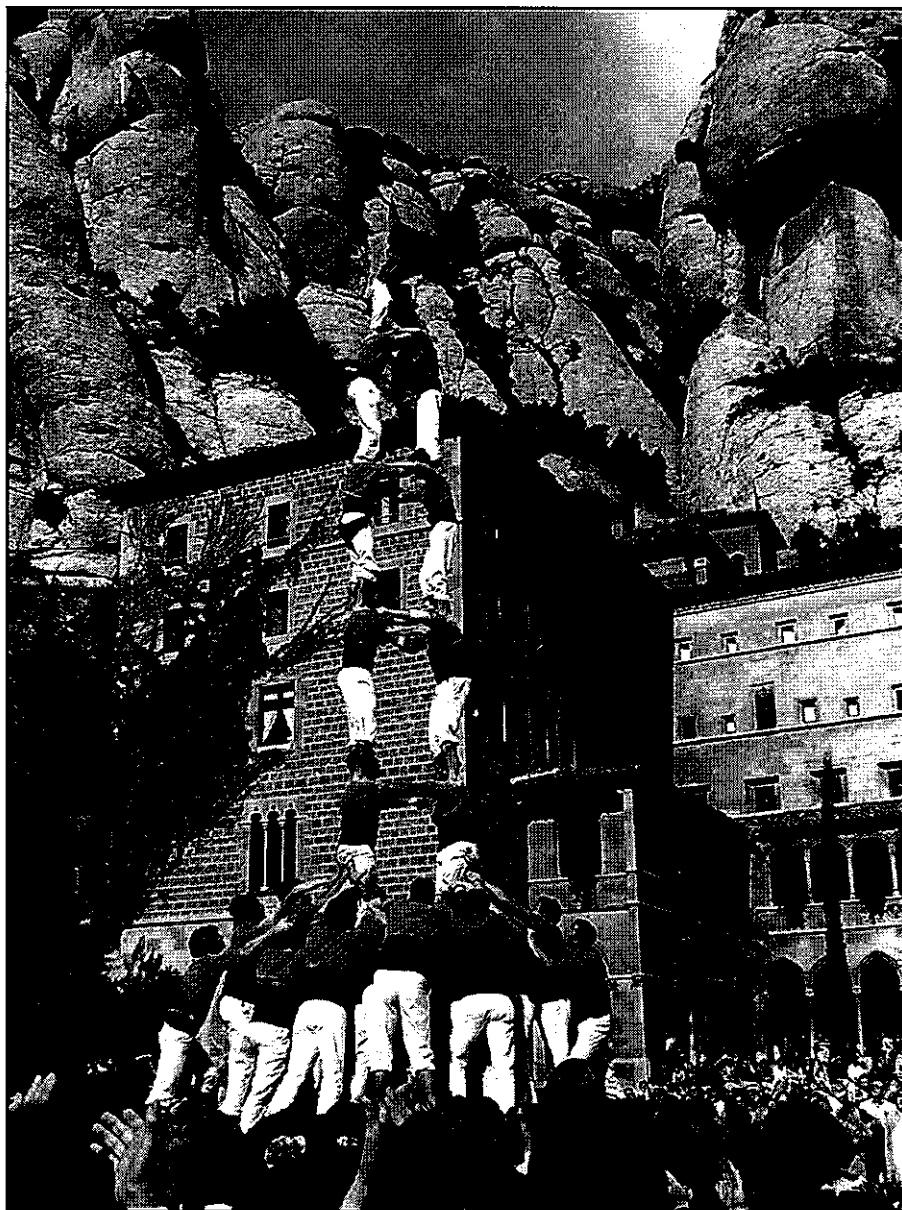

**Ajuntament de
Vilafranca del Penedès**

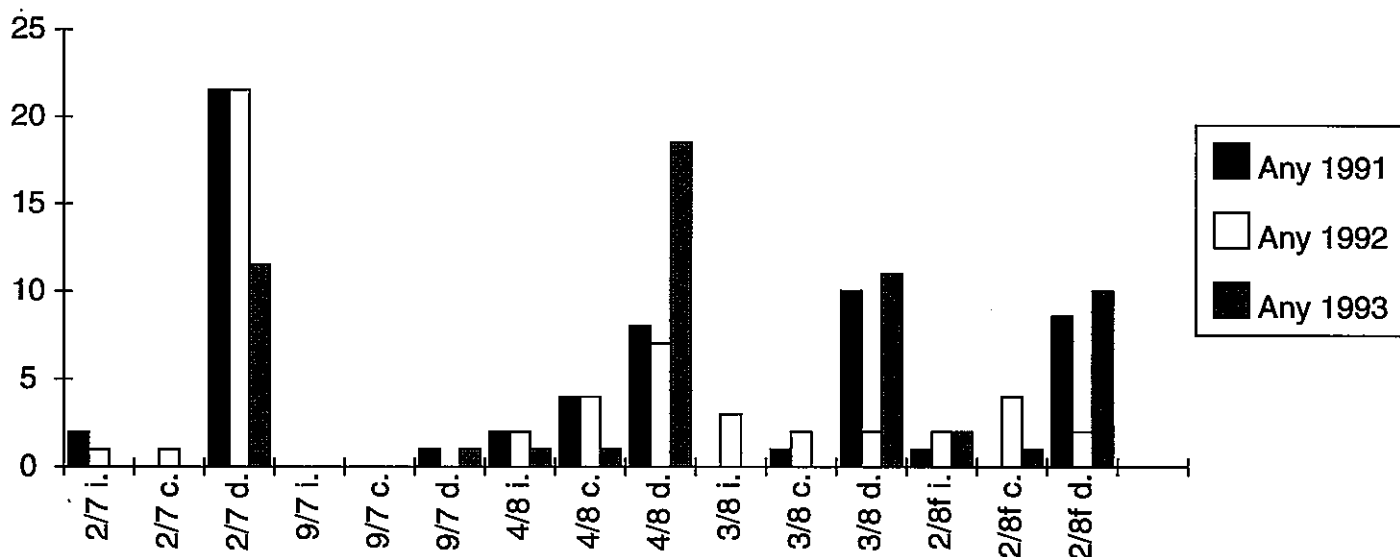

1993, la millor temporada dels Castellers de Vilafranca

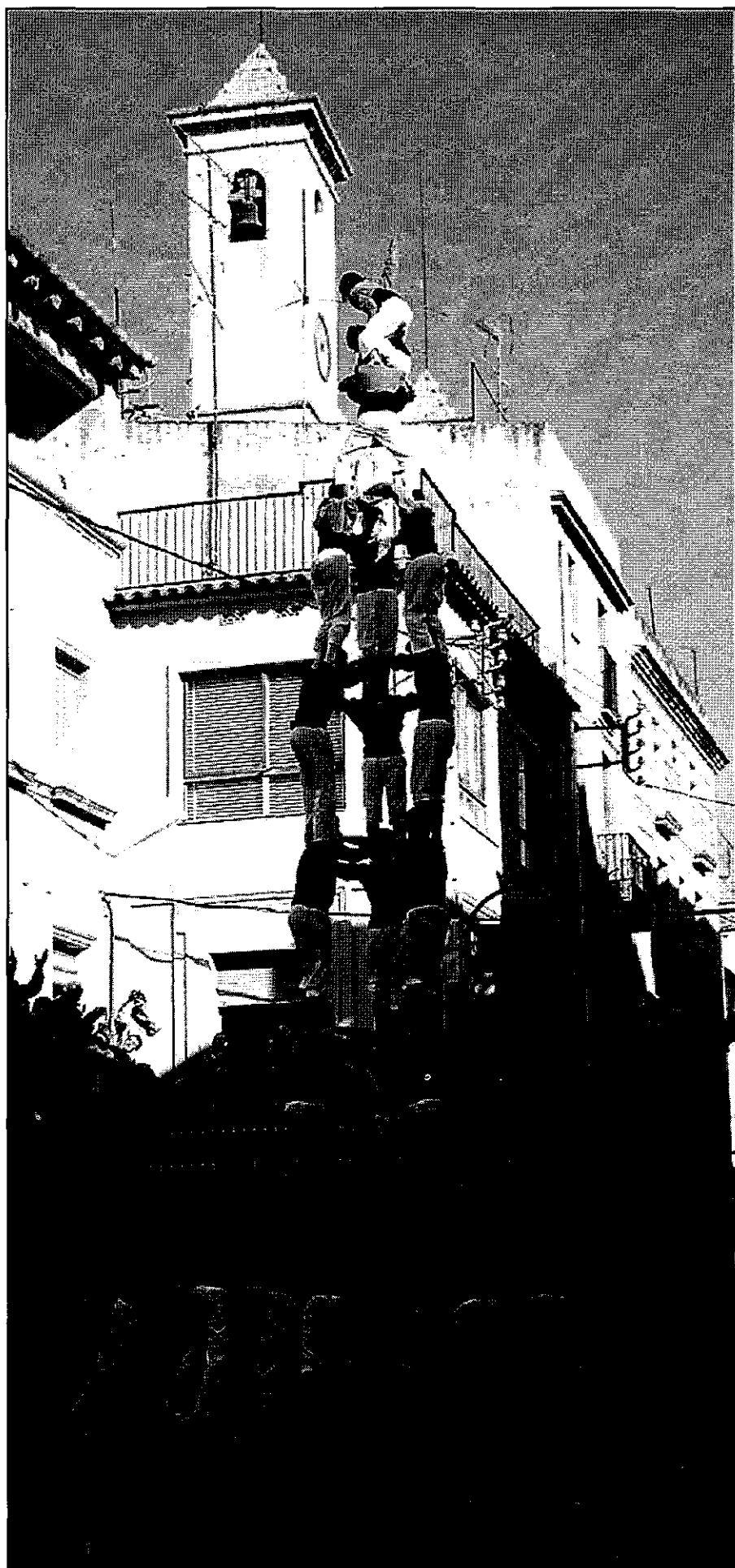
Sense cap mena de dubte, 1993 ha estat la millor temporada dels Castellers de Vilafranca. Hi ha un fet sense cap precedent en els nostres 46 anys d'història. Ha estat la primera temporada que hem descarregat el cinc de vuit, el quatre de nou amb folre i el tres de nou amb folre. D'alguna manera, aquest èxit marca el colofó d'una brillant temporada. Un colofó que, si no hagués estat per la consecució d'una quantitat important de castells de vuit, no hauria estat possible. Perquè no hi hagi cap mena de dubte, i perquè després de la lectura d'aquest article no es produeixin en les tan volgudes tertúlies castelleres errors de memòria que poden portar a discussions maratonianes, hem il·lustrat amb una gràfica el nombre de castells, des de la torre de set fins a la torre de nou amb folre i manilles, intentats, carregats i descarregats de les darreres tres temporades, que probablement són entre les més exitoses de la colla. Si ens fixem en el quadre de castells de vuit, ja a simple vista podem veure que ha estat l'any que hem descarregat més quares de vuit (si exceptuem el 1986, amb 20), més tresos de vuit i més torres de vuit amb folre. Potser quedem una mica coixos pel que fa

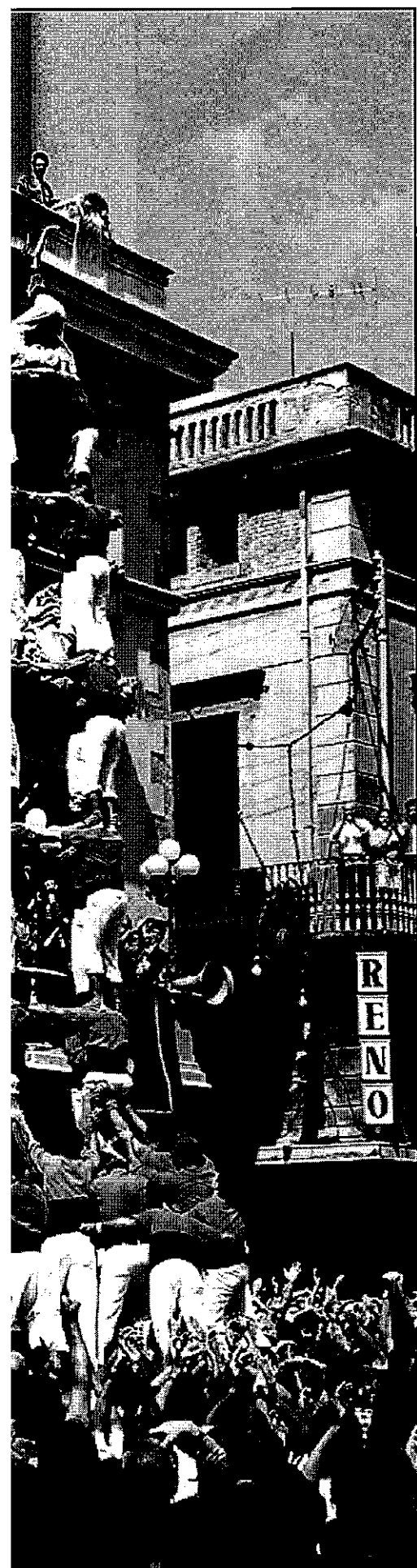
CASTELLS DE VUIT

1993, la millor temporada d

els Castellers de Vilafranca

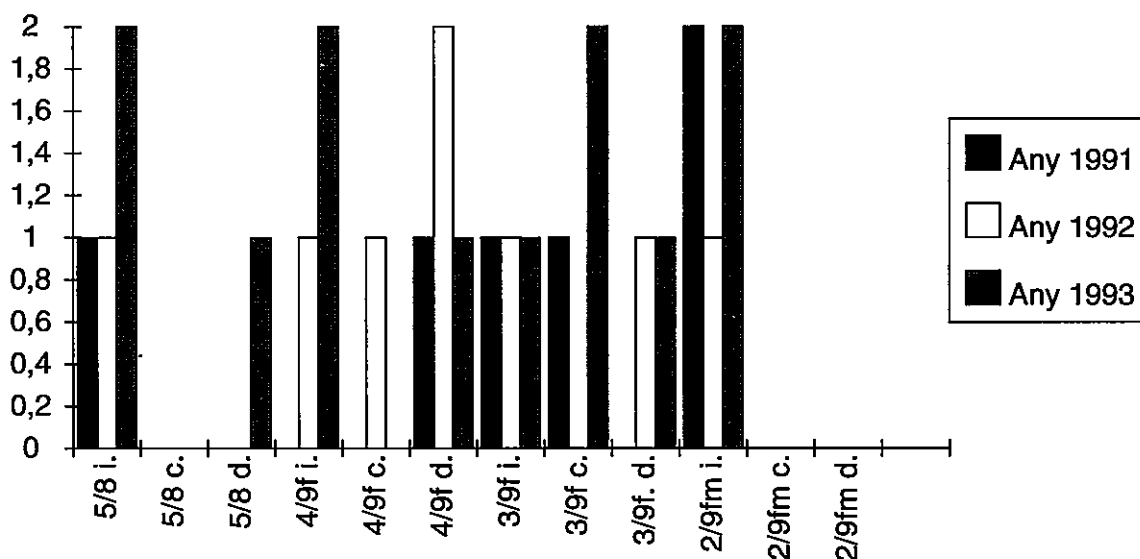
*Ha estat la primera
temporada en què
hem descarregat
el cinc de vuit,
el quatre de nou
i el tres de nou*

a la torre de set, però de ben segur que aquesta coixesa queda sobrepassada amb escreix amb la quantitat de quatres, de tresos i de torres de vuit descarregats. Hi ha un altre detall que queda clar en aquesta gràfica i és el fet que disminueix sensiblement el nombre d'intents en què no es descarreguen aquests castells respecte a les anteriors temporades. No hi ha cap caiguda de torre de set ni de tres de vuit i baixa el nombre de castells carregats, tant en el quatre de vuit com en la torre de vuit amb folre. Els castells de nou també són del tot positius. El fet ja esmentat de descarregar el cinc de vuit, el quatre de nou amb folre i el tres de nou amb folre diu prou a favor d'aquesta afirmació: el 1993 ha estat la millor temporada dels Castellers de Vilafranca. Només ens hi ha faltat la cirereta.

Jordi Carbonell

CASTELLS DE NOU

1994, any de commemoracions

És ben clar que, quan parlo de commemoracions, no m'estic referint a les poca-soltades del Dia D, ni al vint-i-cinquè aniversari de l'arribada de l'home a la Lluna, sinó del que realment és important: dels nostres castells.

Per Sant Bartomeu, Festa Major d'Igualada, farà vint-i-cinc anys que vam descarregar per primera vegada la torre de set, i per adonar-nos del mèrit d'aquest fet, cal tenir present que, en aquell moment, els castells més grossos que es veien a les places eren el pilar de sis i el tres de vuit. I això no passava gaire sovint!

Per arrodonir l'any que ens va col·locar en l'elit casteller, el dia 12 d'octubre vam carregar el quatre de vuit.

Si amb la torre de set s'aconseguia un castell que representava una fita, amb el quatre de vuit es tocava el sostre de l'època.

Per fer-nos una idea del que va suposar per a nosaltres l'any 1969,

crec que, basant-nos en les dades, es pot comparar amb l'any 1987, en què vam fer el salt cap als castells de nou.

Petita història i celebracions

L'anècdota de la torre no es va produir a Igualada, sinó que va tenir lloc a l'arribada a Vilafranca. Un xàfec d'estiu havia provocat una pedregada d'aquelles que fan època i, quan la colla va arribar a Vilafranca, la Rambla era una catifa formada pels pobres pardals que havien estat fulminats pels efectes de la meteorologia.

Sense pensar-s'ho gaire, i utilitzant els mocadors i les faixes, una bona part dels components de la colla van recollir totes les «proteïnes plumíferes» que van poder. No cal afegir que, en més d'una casa, els pardalets devien servir d'aperitiu a l'hora de celebrar l'èxit casteller del dia.

Celebracions gastronòmiques

a part, fóra bo de commemorar el vint-i-cinquè aniversari de la primera torre de set posant-hi un pis més, ja que enguany actuarem a Igualada i, per mala consciència nostra, aquesta és l'única plaça tradicional en què encara no hem ofert als amfitrions un castell folrat.

De les celebracions del quatre de vuit, encara és aviat per parlar-ne. El que sí que podem assegurar, per deixar tranquils els defensors d'indígenes i d'altra gent oprimida, és que la raó de l'actuació d'aquell 12 d'octubre no va ser la «Fiesta de la Raza» ni altres romanços, era simplement la Diada de la Colla, que aleshores no tenia una data fixa i es feia quan queia bé.

Pasukat Amboli

PINTOR-DECORADOR

ESTRANY, S.C.P.

Tel. 890 06 21

Gral. Valles, 21, 2

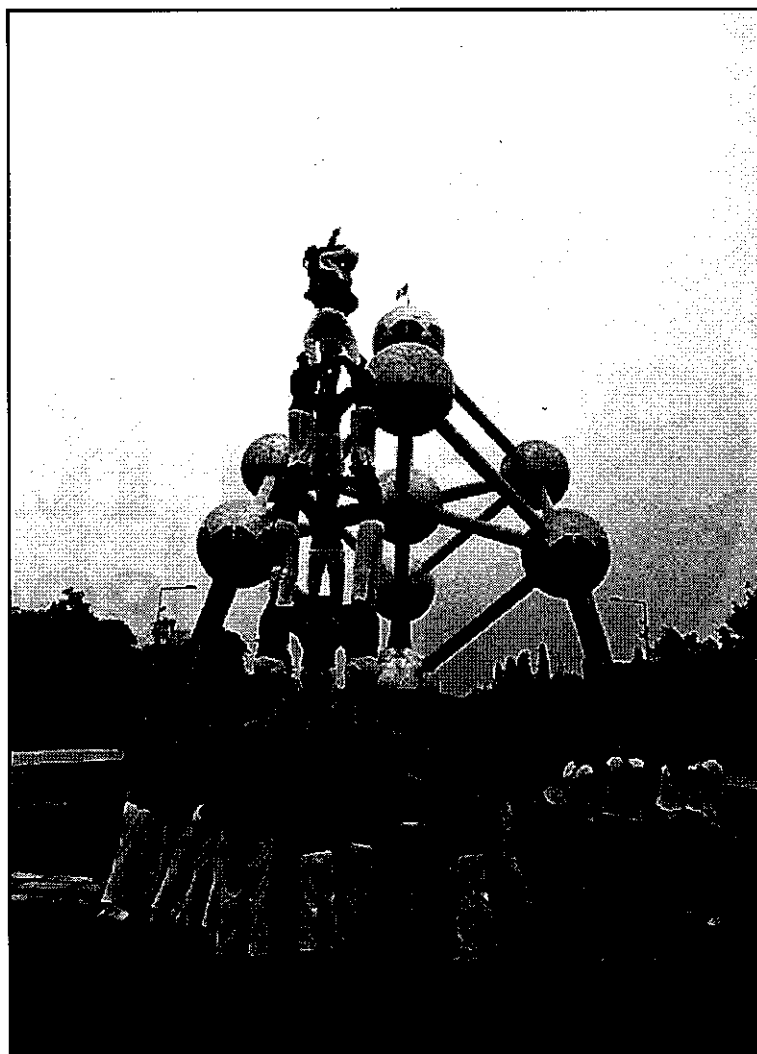
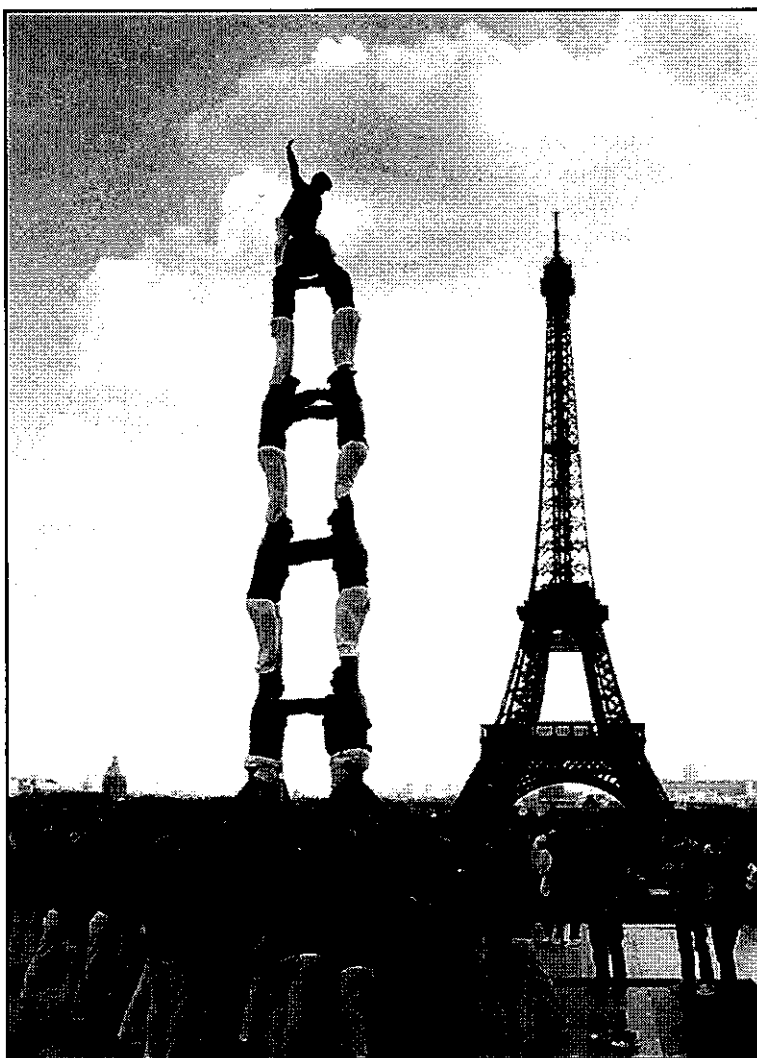
VILAFRANCA DEL Penedès

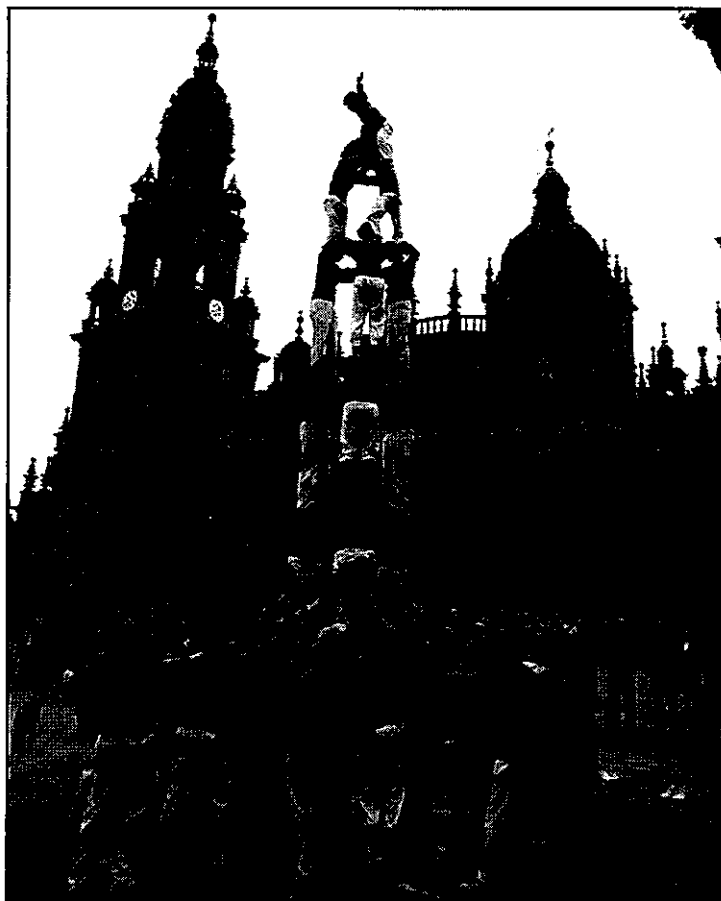
Europa verda

Des que va sortir l'últim número de «El Figarot» fins ara, els Castellers de Vilafranca hem aixecat castells a molts llocs del Vell Continent. Ha estat un període de temps atapeït de viatges que ens han permès de mostrar la nostra activitat a una bona colla de persones que, d'altra manera, estranyament haurien vist mai enfilarse l'un damunt de l'altre uns quants castellers fins a bastir construccions humanes de sis, set o vuit pisos.

La torre de set amb la famosa Torre Eiffel al fons o bé el tres de set amb l'*Atomium* de decorat, representen aquesta divulgació del fet casteller que hem dut a terme en els últims mesos més enllà de les nostres fronteres.

Des de Santiago de Compostel·la, a Galícia, fins a Brussel·les, a Bèlgica, passant per llocs com Marsella, a França; Lecco, Melzo i Bèrgam, a Itàlia; Ljubljana i Novo Mesto, a Eslovènia; Klagenfurt, a Àustria; Mònaco; París i Poix de la Picardie, un altre cop en terres franceses; Venècia, en un altre viatge a Itàlia; Lió i Villeurbanne, en una nova visita a França; Amsterdam, Enschede i Aalten, als Països Baixos -i encara hi podríem afegir els viatges a Portugal, a diversos punts d'Espanya i del País Basc o a Alemanya de fa més temps, d'un lloc a l'altre de la geografia europea, doncs, les camises verdes s'han exhibit a cor què vols. D'aquesta manera, potser devem haver seguit l'eslògan d'un grup polític que es presentava a les darreres eleccions al Parlament europeu fent realitat, nosaltres sí, «l'Europa verda».

El tres de set fou bastit en una de les places laterals de la Seu compostel·lana.

Carro gros compostel·là

En la sortida a Santiago de Compostel·la, els Castellers de Vilafranca no ens vam limitar solament a complir amb el protocol dins dels actes del «Dia de Catalunya» del Xacobeo 93, sinó que vam oferir una actuació de molt alt nivell, descarregant, entre d'altres castells, el quatre de vuit.

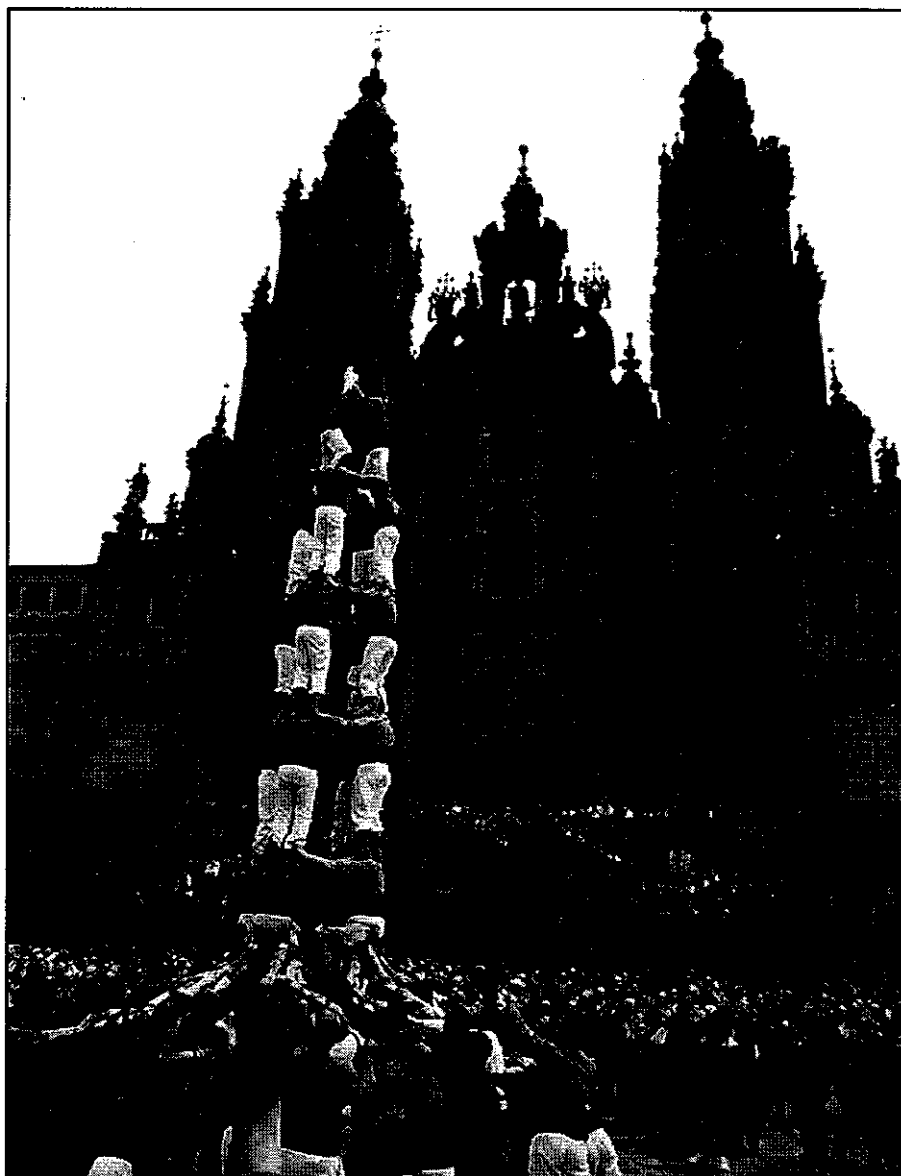
De les dues exhibicions que vàrem dur a terme, destaca la del migdia, al bell mig de la plaça de l'Obraidoiro, que es va iniciar amb un tres de set, al qual va seguir un magnífic carro gros i va finir amb el quatre de set amb l'agulla al mig, que va ser presenciat a peu de castell pel president de la Xunta, Manuel Fraga, que acompanyava el seu col·lega català, Jordi Pujol.

A la tarda, prop de l'església/convent de San Pelayo, on l'escolania de Montserrat va oferir un recital, vam completar el tres i el quatre de set, la torre de sis i el pilar de cinc.

Ens acompanyaven en la nostra visita a Galícia, els membres del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Gemma d'Armengol i Joaquim Triadú. El viatge el vàrem fer amb avió (xàter), sortint de l'aeroport del Prat a les vuit del matí per tornar passada la mitjanit.

Així doncs, un nou carro gros fora de l'àmbit català, que cal afegir al que fou plantat a Roma l'any 1988 en ocasió de la celebració del Mil·lenari de Catalunya.

EM

A l'esquerra, el carro gros a la plaça de l'Obraidoiro de Santiago de Compostel·la, on també vam fer el quatre de set amb l'agulla.

Odissea castellera fins a Eslovènia

En una setmana d'intensa singladura per carretera i amb un intens programa d'actuacions, que va deixar constància de la sorpresa i admiració que la nostra colla anava semblant allà on passava, un centenar de castellers i grallers va emprendre viatge el dia 30 de juny per recórrer, durant set dies, terres occitanes, italianes, eslovenes, austríaques i monegasques en allò que es coneix com la ruta dels cinc estats.

El primer port d'aquesta odissea castellera va tenir la ciutat portuària de Marsella com a destinació. Convidats pel Cercle Català de la capital de la Provença, la colla va actuar en primer lloc davant de la plaça d'una alcaldia de districte (tot i que prèviament i tall d'assaig s'havia enlairat un tres de sis net a les escales de l'estació de ferrocarril). A l'actuació, acompanyada pels críts dels simpatitzants de l'Olympique de Marseille que es manifestaven en aquella mateixa zona de la ciutat, es van completar un tres i un quatre de set i un pilar de quatre aixecat per sota amb l'anxaneta enarborant la senyera. En acabar, el grup,

acompanyat pels representants del Cercle Català, va dirigir-se a peu fins al port vell marsellès on es va completar una torre de sis, davant d'un atàvic vaixell «de pel·lícula».

Totseguit l'entitat cultural catalano-marsellesa va oferir una recepció a la colla en la qual no van faltar els discursos de salutació de part del president de l'entitat marsellesa, Francesc Panyella. Després d'un sumari recorregut turístic per la ciutat, culminat amb la construcció d'un pilar de cinc al peu del Santuari de Nôtre-Dame de la Garde, al pujol que domina el port de la ciutat, l'expedició va sopar en un alberg. En acabat, quan ja es feia hora d'agafar els autobusos i carretera i manta cap a Itàlia, un grup dels joves de la colla encara va improvisar un ball de gralles amb el concurs inestimable i imprescindible dels músics: Jaume Rafecas, Guillem Noya, Pep Planas, Joan Guixeras «Mamut», Joan Reyes i Pere-Lluís Biosca.

De gira per Europa

Després d'una nit en ruta, l'expedició castellera va arribar a la

ciutat llombarda de Lecco, situada a la riba del llac del mateix nom. En aquesta ciutat, on un dels grups va sojornar, vam quedar sota el guiatge i els bons oficis de Sergio Perego. Cal dir que l'actuació a Lecco es va gestionar a través dels vincles d'agermanament existents entre aquesta ciutat i Igualada. Davant de la seu del grup folklòric local «Renzo e Lucia» fou bastit un quatre de sis amb l'agulla i net i, poc després, en presència d'unes dues-centes persones que omplien els baixos d'un centre comercial, la colla va descarregar un tres de set, una torre de sis, un quatre de set i un pilar de cinc. Com a cirereta, es van aixecar dos pilars de quatre simultanis amb els dos enxanetes sostenint una bandera italiana i una senyera. Val a dir que una part de l'actuació va ser enregistrada per les càmeres de la televisió de Llombardia. Per cert, que el narrador, amb una lloable voluntat de presentar l'esdeveniment com un fet memorable -ho era, no en dubteu pas- va presentar l'exhibició com una més de la gira europea de la colla que a l'endemà, va dir el transalpí,

A Melzo, vila germana, la pluja no va poder impedir els castells. (Foto de l'esquerra).

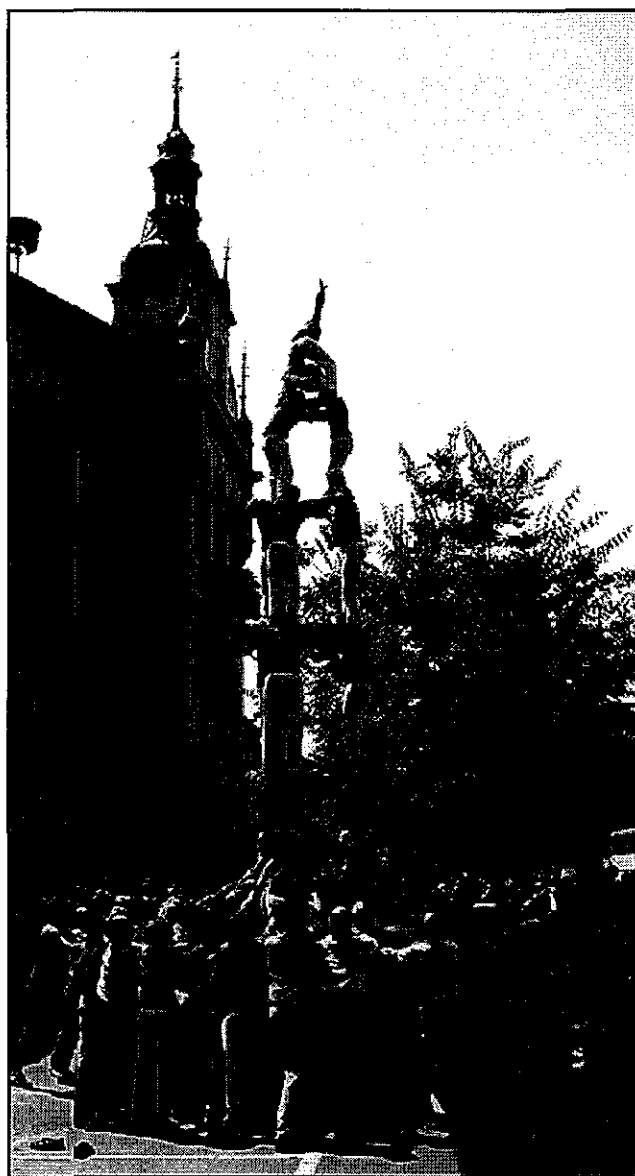
A la dreta, el tres de set a Ljubljana, la capital d'Eslovènia.

marxaria cap a... Eslovàquia!

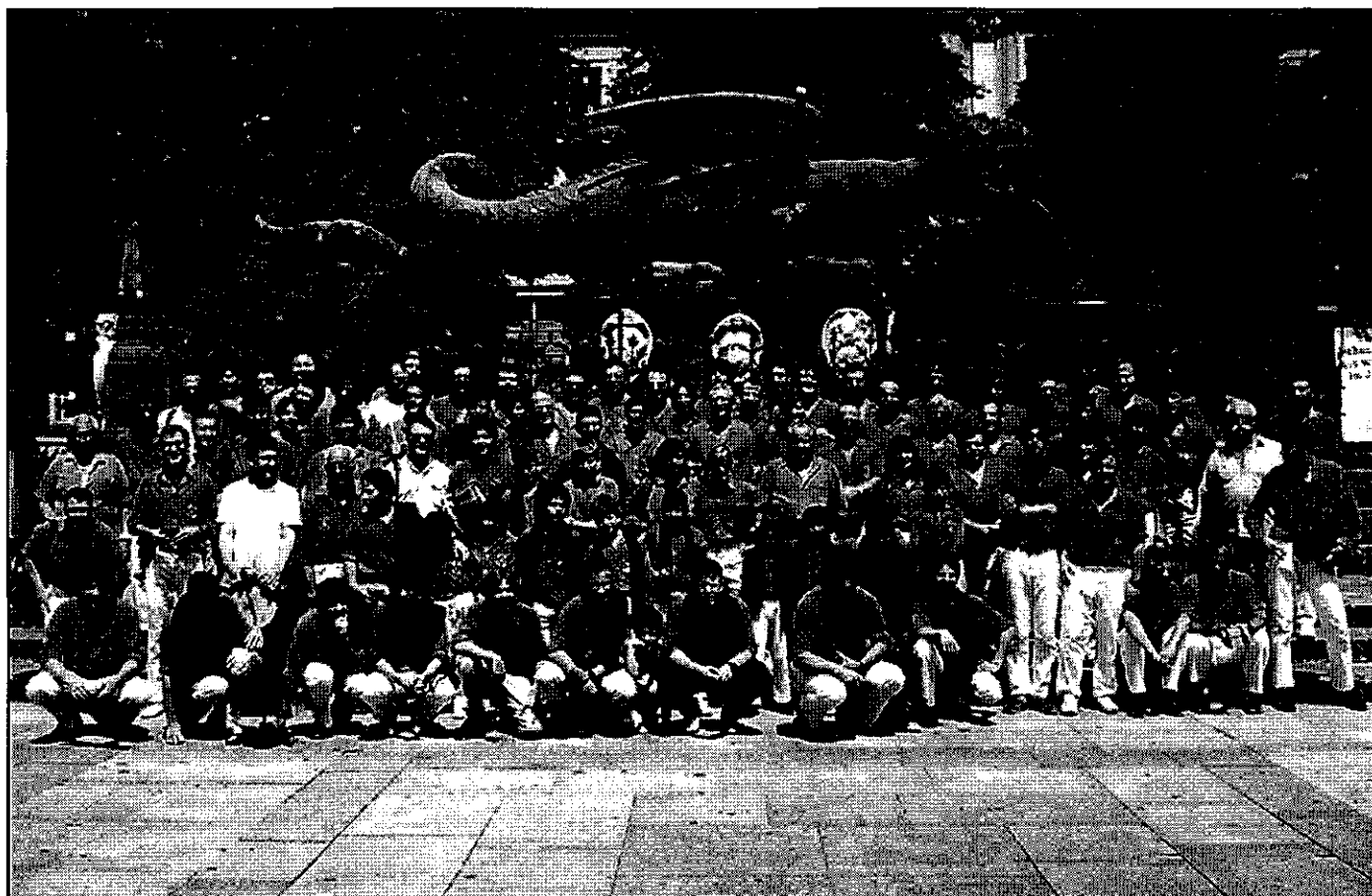
Plovent a bots i barrals, es va arribar a la ciutat veïna a Milà, de Melzo on era prevista una actuació a la piazza Berlinguer que va haver de suspendre's a causa de l'aiguat. A la ciutat, que aquest mes de maig passat s'ha agermanat amb Vilafranca, ens esperava l'alcalde de la nostra vila, Joan Aguado, i els regidors de Cultura i Joventut, Casimir Pla i Marcel Esteve -que ens acompanyarien durant gairebé tots els dies successius- junt amb el sindaco de Melzo, Mario Barbaro. Al pati d'una modèlica residència per a la gent gran i després de les salutacions dels dos alcaldes, la colla va descarregar el tres de set, la torre de sis i dos pilars de quatre, un altre cop amb la bandera tricolor i la senyera. Després d'un reparador sopar al Centre Cooperatiu Antonio Gramsci de Melzo, tres representants de la colla van imposar el mocador casteller a l'alcalde italià, al sotsalcalde i al president de la comissió d'agermanament.

L'etapa que ens havia de conduir fins a Novo Mesto va fer parada a la Piazza Vecchia de la ciutat medieval de Bèrgam on es va descarregar un fotogènic tres de set. En acabar, una parella de municipals -ella i ell- van apropar-se a la colla tot advertint que aquelles activitats realitzades espontàniament al mig del carrer resultaven perilloses. Naturalment,

Uns altres agermanats, els de Novo Mesto, també van veure -alguns fins i tot de ben a prop- el tres de set vilafranquí.

Ni a centenars de quilòmetres de distància, els Castellans no vàrem poder sostreure'ns a la influència del Drac. Aquest de Klagenfurt, segur que és cosí germà del nostre. (Foto de sota.)

els responsables de l'expedició van tranquil·litzar la parella al·legant que era un tipus d'activitat que el grup ja tenia per mà. Després d'una visita al barri antic de la ciutat i d'enlairar un cinc de cinc net -amb un curiós toc de gralla a capella- per a un reporter gràfic local, l'expedició va seguir fins a Verona -per dinar- i Novo Mesto.

Hospitalitat eslava

Amb dues hores de retard i després de ser rebuts per les autoritats de la ciutat eslovena, la colla es va hostatjar al complex turístic d'Otocec, dins del municipi de Novo Mesto i a set quilòmetres de la capital. L'endemà, després d'un viatge amb autocar a través de les verdes valls eslovenes puntejades de boscos i cases del més pur estil alpí, la colla va arribar a Ljubljana. A la bella i plàcida capital de la República d'Eslovènia i davant de la curiositat dels vianants, es va completar una torre de sis i un tres de set amb figuereta, però només es va poder carregar el quatre de set amb l'agulla, construcció que va caure quan ja havia quedat net el pilar. En acabar es van carregar dos pilars de quatre simultanis -amb la bandera eslovena i la senyera- un dels quals va caure abans de poder ser descarregat. Males llengües atribuïen a un cert desgast nocturn aquesta incomprendible i puntual baixa forma d'alguns castellers.

De Ljubljana la colla va traslladar-se a les coves de Postojna, unes grutes de vint-i-quatre quilòmetres de recorregut, part del qual es va portar a terme amb un tren que va fer les delícies del personal. A més, la imatge del grup era d'allò més convencional, ja que per prevenir-se del

fred i de la humitat ens vam abillar amb una mena d'abric amb caputxa que donava als integrants de la colla ben bé l'aire d'un grup de frares franciscans. Ja se sap, però, que l'hàbit no fa el monjo! En acabar l'interessant recorregut, i en una gran sala de les coves, es va descarregar la torre de sis, guarnida amb la bandera eslovena que va desplegar l'enxaneta, mentre que, tot seguit, els quatre integrants de la Colla de Mar interpretaven el sempre vigorós i espectacular Toc de Matinades.

Ja a Otocec, l'Ajuntament de Novo Mesto va oferir a la delegació vilafranquina una recepció oficial a la qual va assistir l'alcalde, Franci Koncilija, i altres membres del govern municipal, com ara els sempre diligents regidors, Milos Sustar i Igor Vesel. En el decurs de l'acte es va aixecar un pilar de cinc de salutació.

L'endemà, la rebuda de la colla al poble de Novo Mesto es va fer segons la més estricta tradició de l'hospitalitat eslava: els representants d'un grup folklòric local van oferir el pa i la sal als nouvinguts en senyal d'amistat, com també un contundent licor elaborat amb mel. Davant d'un públic abocat des del primer moment amb la colla i simultanejant l'actuació amb la del grup de danses de la localitat, el públic, que aplaudia el castell fins i tot quan pujava, va poder contemplar una torre de sis amb figuereta, un tres de set, un quatre de set amb l'agulla -ara sí, descarregat-, un tres sis per sota net i dos pilars de quatre simultanis i rodats, amb el desplegament de la senyera i la bandera eslovena. Junt amb l'actuació, en la qual molts eslovens van acostar-se a fer mans, va tenir lloc un

intercanvi de regals entre els ajuntaments de Vilafranca i de Novo Mesto i d'aquest als membres més joves de la colla. Com a final de festa, i abans de muntar un improvisat ball entre els membres de l'esbart local i els de la colla, el regidor de Cultura i Esports, Marjan Ristic, va parar un pilar de quatre a segons. Val a dir que la colla ha estat la primera entitat vilafranquina que ha actuat en aquesta ciutat eslovena, avui agermanada amb la de Vilafranca.

Moment emotiu

Després de visitar la cartoixa de Pleterje i dinar, el grup va enfil·lar fins al camp de refugiats bosnians de Črnomelj. Sens dubte, l'actuació al camp on habiten 462 refugiats, víctimes de la guerra que encara avui assola Bòsnia-Hercegovina, va constituir el moment més emotiu del viatge. Al camp es van descarregar un quatre de set, un tres de set i un pilar de cinc, que van ser premiats amb forts aplaudiments. En acabar, la colla va lliurar uns petits obsequis adreçats, sobretot, als més menuts dels refugiats bosnians. Així mateix, els responsables del camp van oferir un refrigeri als membres de la colla i, tot seguit, s'improvisaven un partit de futbol i un de voleibol entre els joves vilafranquins i els bosnians.

Denou a Novo Mesto, l'Ajuntament d'aquesta ciutat va oferir un sopar de comiat a la colla, sopar que es va cloure amb un ball de gralles que va fer palesa la capacitat de relacions públiques d'alguns elements de la colla.

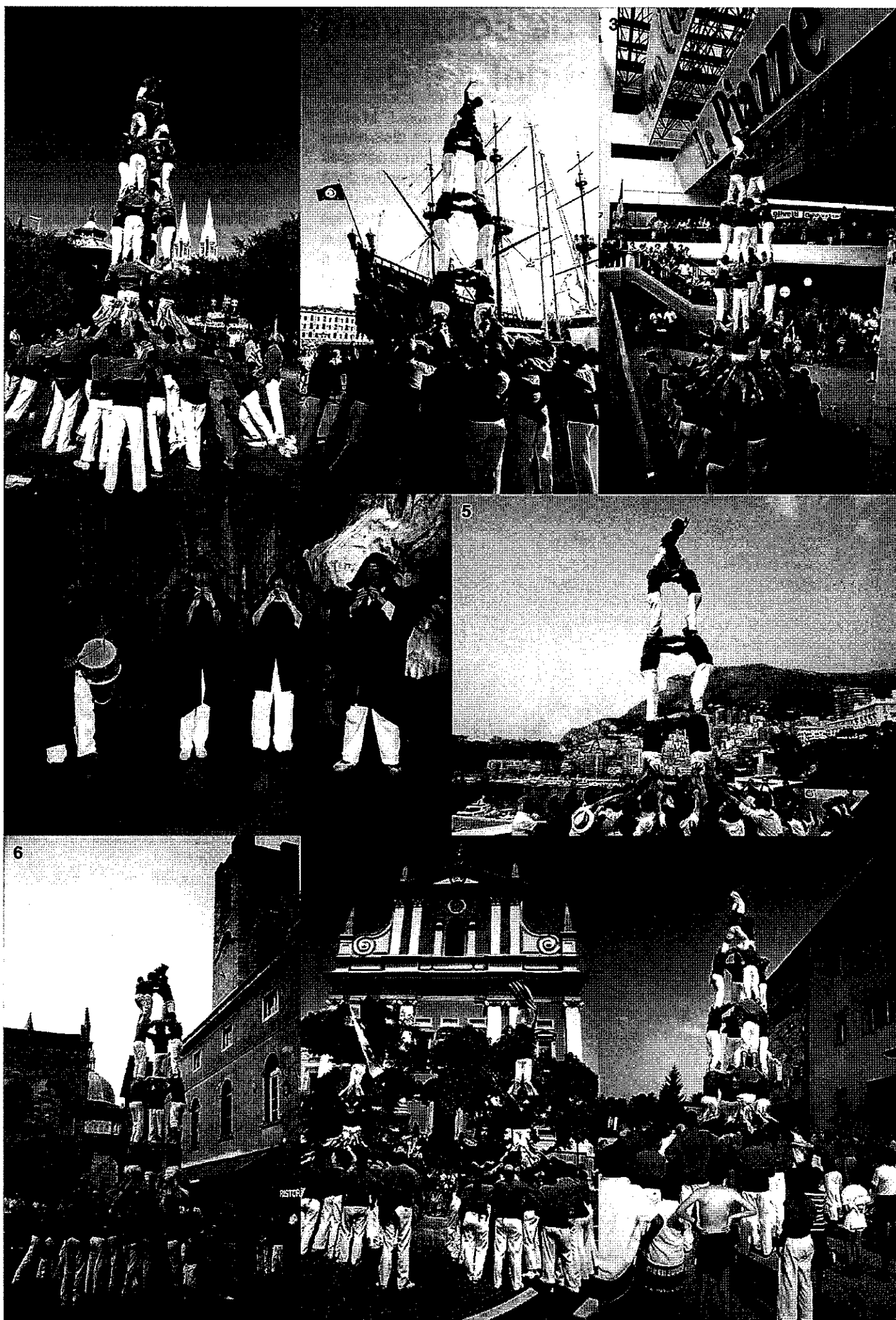
L'expedició va deixar enrere les terres eslovenes per endinsar-se, per la Caríntia, dins d'Àustria, concretament a la ciutat de Klagenfurt, capital medieval d'Eslovènia i agregada a Àustria en acabar la I Guerra Mundial, després de fer-s'hi un referèndum. A la Neuerpaltz, sota la mirada d'un drac de pedra que recordava en forma i mesures el seu col·lega vilafranquí, es va enlairar un quatre de set, un cinc de sis net i un pilar de cinc. Després de reposar unes hores en aquesta ciutat -inclosa una banyada en una llac-, l'expedició va iniciar el camí de retorn amb una parada a Udine, persopar, i una altra a Mònaco on, als jardins del famós Casino de Montecarlo, vam descarregar una torre de sis i un pilar de quatre.

En forma de quatre, però contents de l'experiència viscuda, es va arribar a Vilafranca.

El darrer pilar de la sortida, als jardins del cèlebre Casino de Montecarlo.

Jordi

1 i 2- Marsella; 3- Lecco; 4- Postojna; 5- Mònaco; 6- Bèrgam; 7- Ljubljana; 8- Črnómelj

Una torre de set de color verd es retalla damunt del cel de París

El dia 17 de setembre de l'any passat, vint anys i pocs dies després d'haver carregat la torre de set a l'esplanada del *Trocadéro* -quan anàrem a París per tal de participar al festival del diari «*L'Humanité*»- els Castellers de Vilafranca vam poder contemplar la mateixa construcció, tot i que, sense que ho sabéssim, hores abans ens havia estat estranyament denegada, per part de la Prefectura parisenca, l'autorització que havíem sol·licitat prèviament a través de l'ambaixada espanyola a la capital francesa. Es dona la circumstància que fonts d'aquesta mateixa cancelleria ens

havien confirmat pocs dies abans que les autoritats locals no posarien traves de cap mena per poder dur a terme la projectada exhibició.

El cas és que, per circumstàncies diverses, els Castellers -que havíem sortit de Vilafranca a les nou de la nit anterior- vàrem arribar al concorregut mirador de la *Tour Eiffel* amb unes tres hores de retard sobre l'horari previst inicialment; això ens va «salvar»! Fins a la una del migdia havia estat esperant en aquell indret una persona de l'ambaixada per tal de fer-nos sabedors de la inesperada mala notícia. Fins a la mateixa hora,

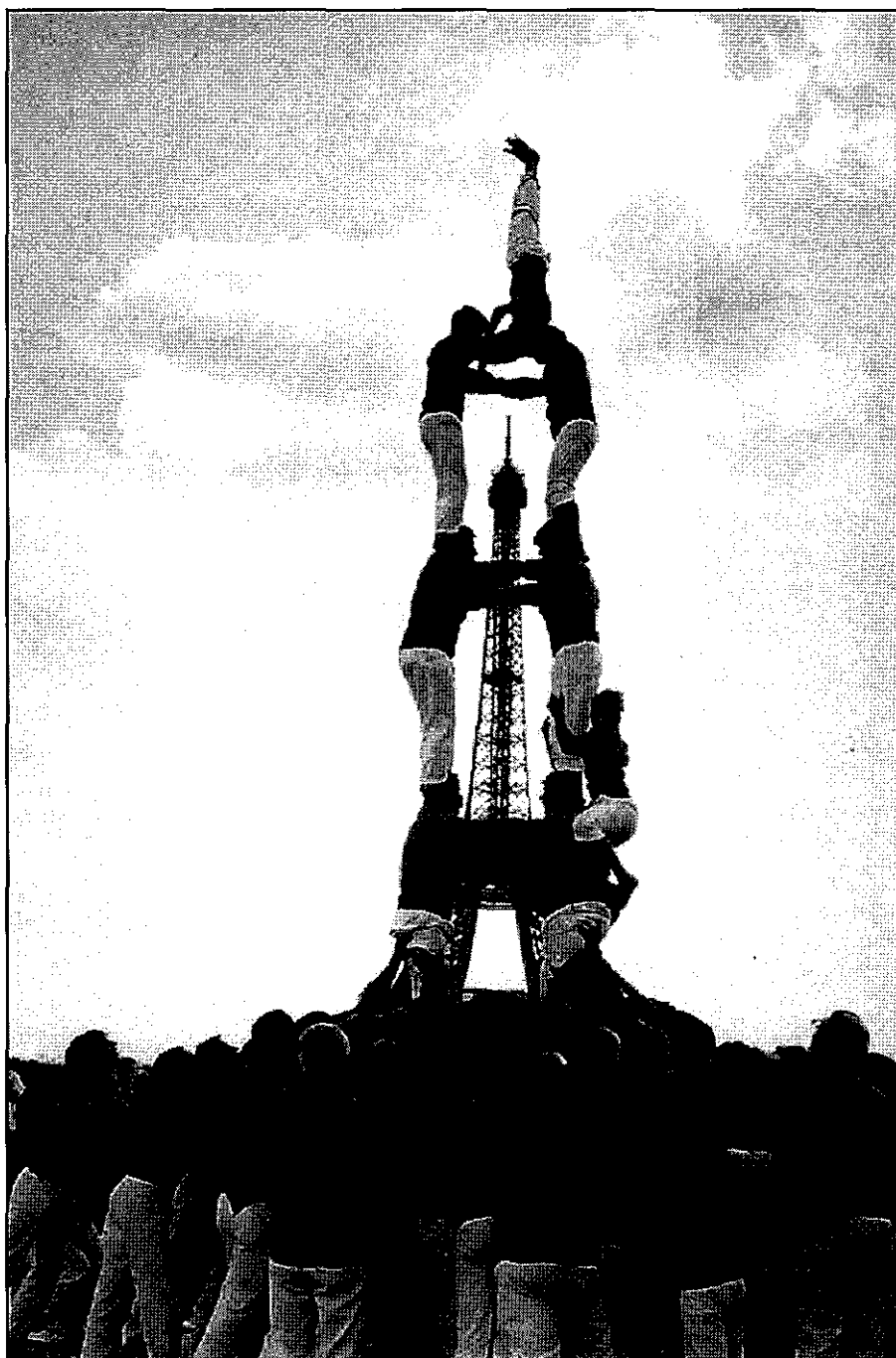
també havien estat esperant els corresponents de TV3 i el fotògraf d'una agència internacional de notícies que havia de permetre la publicació de la delerada fotografia que immortalitzaria la gesta castellera a la primera plana d'un conegut periòdic barceloní. Tots, però, van esperar en va. En aquells moments, l'expedició vilafranquina es trobava encara només a les envistes de París. I quan va arribar al *Trocadéro* ningú no va impedir que els castellers de la camisa verda poguéssim enlairar els tres castells programats: tres de set, torre de set i pilar de cinc, els quals van ser carregats i descarregats amb total seguretat. Fins i tot, en la torre, ens vam permetre la frivolitat de fer unes quantes figueretes -cinc en total-, des dels dosos fins als baixos. No va ser fins al cap d'una hora, quan un casteller va telefonar a casa seva, que vàrem ser informats de la pretesa «prohibició».

Dissortadament, no hi va haver imatges televisives; no hi va haver tampoc foto de portada en un rotatiu de gran tiratge; sí que hi hagué, però, una cosa encara més important: el fet de poder descarregar una magnífica torre de set amb el fons inconfusible d'una altra torre esplèndida, la colossal i emblemàtica *Tour Eiffel*.

Després, els qui ho van voler, van pujar i van baixar d'aquesta estructura metàl·lica que s'enlaira fins a 333 metres d'alçada, i una grupet de castellers va plantar un pilar de quatre a cadascun dels dos nivells que hi ha a la segona planta de l'alterosa construcció que data del 1889.

Castells de set amb conill

Deixant París a mitja tarda del divendres, els noranta-nou castellers vilafranquins arribàrem, ja de nit, a la bonica localitat de Poix de Picardie on, després de sopar, va restar instal·lada una tercera part de la colla. La resta va fer cap a Amiens, capital de la regió picarda. Durant els dos dies següents, els Castellers vam dur a terme diverses actuacions i ens vam atipar de menjar conill. No debades, la *Fête de la Gastronomie* que celebra

anualment la vila de Poix era dedicada enguany al *lapin*. Tanmateix, cal dir que els plats eren servits per competents restauradors de la zona, ben elaborats i exquisidament presentats, i que no els va manca l'acompanyament dels inevitables i acreditats formatges del país veí, ni tampoc dels seus bons vins, de la Borgonya, sobretot, i de Bordeus. De tota manera, també cal dir que després de tant paté i conillam de tota mena, qui més qui menys tenia ganes d'endrapar una bona ració de pa amb tomàquet i pernil o bé un parell d'ous ferrats amb patates.

La invitació per actuar en aquestes festes havia estat formulada pel delegat regional a la Picardia del Ministeri de Turisme francès, M. Robert Gendre, a través de la *Maison de la France* (l'oficina del turisme francès) a Bar-

celona. Cal destacar la col·laboració rebuda en tot moment de part dels senyors Jean François David i Ramon Manzaneres, membres de l'esmentada institució, com també la de M. Jacques Lefevre, secretari general de la *Mairie* de Poix de Picardie, que dugué el pes de tota l'organització.

Per a la història, deixarem constància dels castells aixecats a Poix, la majoria a la seva plaça de la República i d'altres al recinte firal: dos quatres de set, tres tresos de set, quatre torres de sis, tres pilars de cinc, dos tresos de sis aixecats per sota i nets, dos quatres de sis amb l'agulla nets, un tres de sis net, un quatre de sis net i dos pilars de quatre simultanis.

Finalment, assenyalarem també que el grup d'Amiens va poder visitar, diumenge al matí, la seva

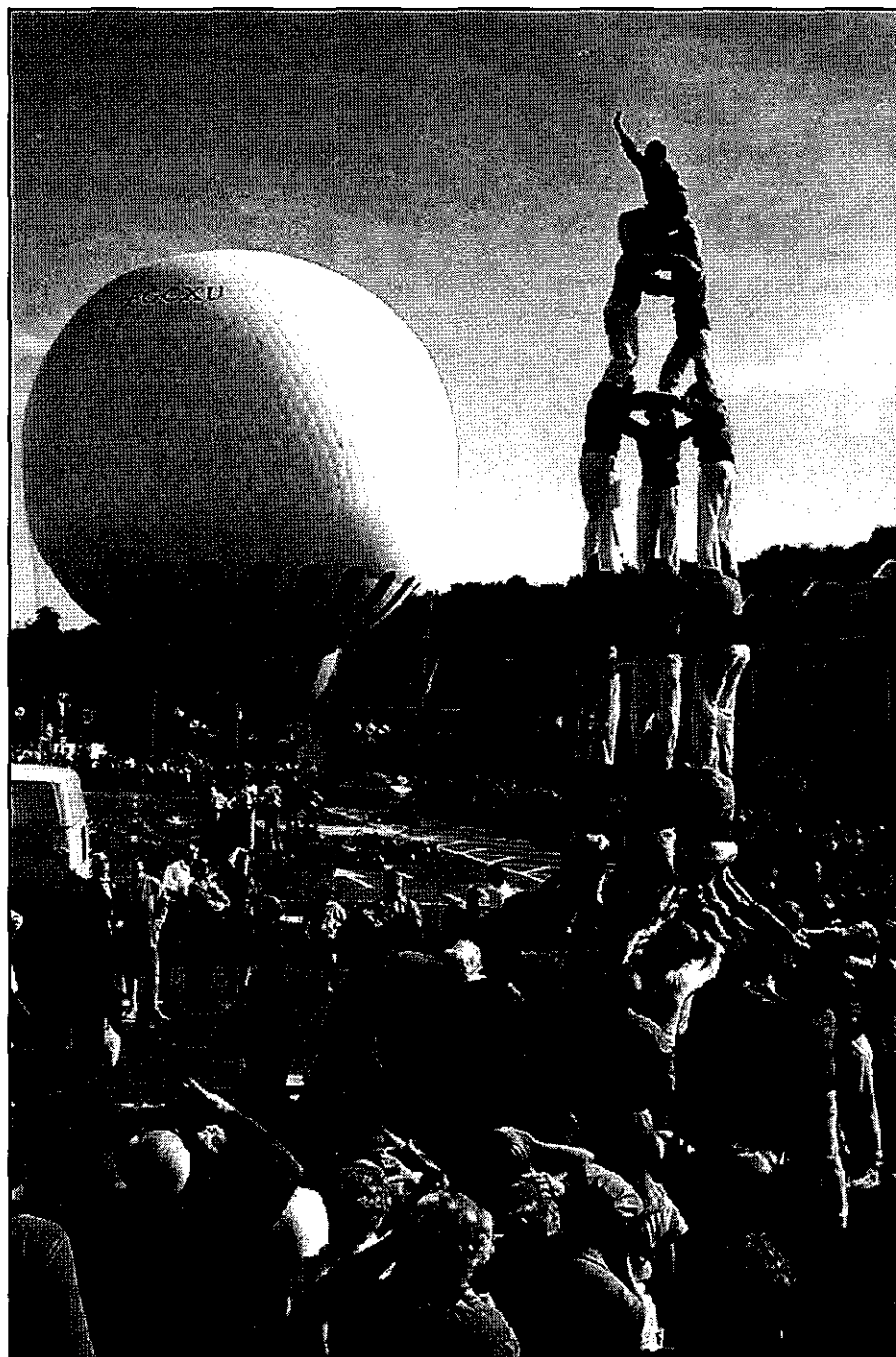
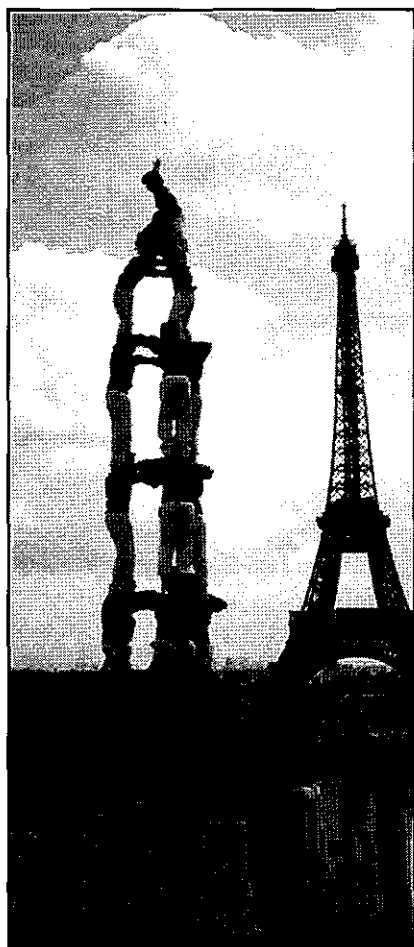
impressionant i esvelta catedral; que el batlle de Poix de Picardie, M. Daniel, va fer lliurament de dues medalles de la vila, una per a la colla i l'altra destinada a l'Ajuntament de Vilafranca; que els Castellers, en nom del consistori, vam correspondre amb la figura del nostre Drac, i que el viatge de retorn es va fer sortosament sense novetat. A la fi, els expedicionaris arribarem a Vilafranca al migdia del dilluns, amb el cansament dibuixat als rostres, però també amb la satisfacció d'haver estat tractats a cos de rei per la bona gent, simpàtica i acollidora, de Poix de Picardie i, encara més, per haver aprovat definitivament l'assignatura pendent de descarregar la torre de set sota el cel enlluernador de París.

Paté Lapin

A la pàgina anterior, una de les cinc figueretes que es va fer a la torre de set de color verd que es va retallar damunt el cel de París.

A sota, el tres de set que també va tenir la Torre Eiffel com a marc de fons.

A la dreta, un tres de set aerostàtic a Poix de Picardie.

Els Castellers ens disfressem de Forces d'Hèrcules al Carnaval de Venècia

Els Castellers de Vilafranca van fer reviure a Venècia la vella tradició de bastir construccions humanes durant el seu Carnaval, considerat com un dels més emblemàtics d'arreu del món. Així, més de dos segles després que el dux, la màxima autoritat política veneciana d'aquella època, prohibís les exhibicions de les Forces d'Hèrcules, figures de forma piramidal a mig camí entre la gimnàstica i el funambulisme, la colla va recuperar en forma de castells, torres i pilars aquesta antiga manifestació de la cultura popular veneciana i, a la vegada, antecedent remot dels castells actuals. A desgrat de la pluja que, sobretot el diumenge, va caure de manera persistent i va obligar a alterar una part del programa previst, els Castellers van personificar les noves Forces d'Hèrcules a les quatre actuacions celebrades el 5 i 6 de febrer a terres venecianes: al Lido, a la plaça de San Marco - dissabte, durant l'obertura del Carnaval, i diumenge al migdia - i a

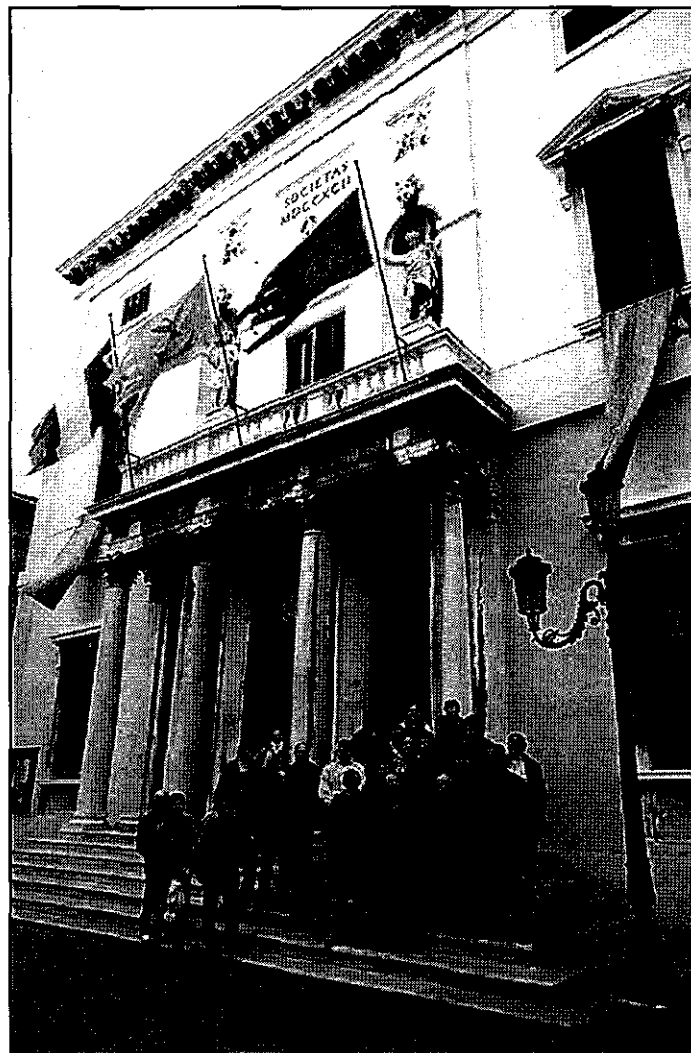
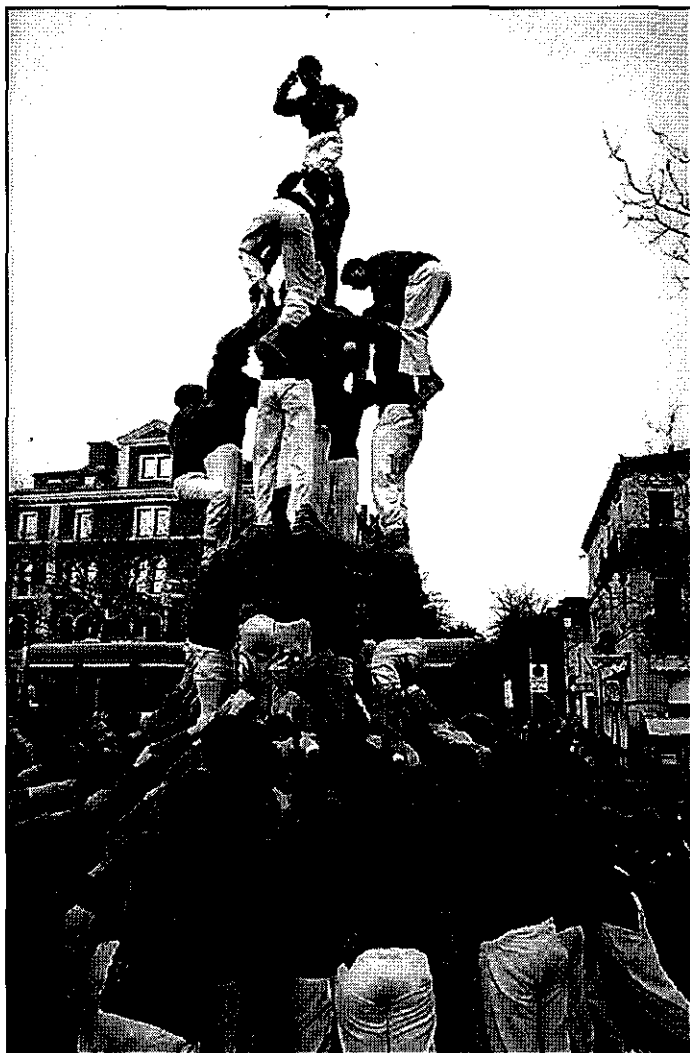
Mestre.

Més lents que el vaporetto

«S'ha acabat l'excursió, ara és hora de fer castells!». Aquest crit del Mènec va preludiar la primera construcció en terres venecianes: una torre de sis enlairada dissabte a tall de prova davant l'hotel de la localitat de Malamocco (un dels primers assentaments a la llacuna, que donarien origen després a la Venècia actual), al Lido, on es van hostatjar durant dues nits els 118 integrants de l'expedició. Per cert, que la torre va pujar amb una certa morositat cosa que va fer exclamar al cap de colla: «Va, que això va més lent que el vaporetto». (al·ludint el succedani d'autobús aquàtic que enllaça entre si les diverses illes de la llacuna veneciana i es caracteritza per les seves constants parades). Minuts més tard, en una cèntrica avinguda del Lido, va tenir lloc la primera actuació oficial a Venècia. El fet que la pluja caiguda durant tot el migdia hagués obligat a retardar l'ac-

tuació va restar públic a la convocatòria. Tot i així, els assistents van contemplar amb curiositat i sorpresa les construccions que s'anaven descarregant sense cap tipus de problema ni esforç excessiu: el tres de set, el quatre de set amb agulla, la torre de sis amb figuereta i el pilar de cinc.

Tot seguit, el grup va ser traslladat amb *vaporetto* fins a les proximitats de la plaça de San Marco. Eren les cinc de la tarda i els carrers contigus i la mateixa plaça eren plens a vessar d'espectadors. Al final d'una curta cercavila encapçalada, entre d'altres, pels grallers que van acompanyar la colla en terres italianes, es va arribar a l'escenari, amb rerafons oriental, habilitat a la plaça més carismàtica de la ciutat dels canals. Allí, una representació del Consell dels Justos, entitat privada que en aquesta ocasió tenia cura de la seva organització, va inaugurar el Carnaval i van començar les diferents actuacions de diversos grups folklòrics vinguts d'arreu d'Europa. Tots

ells van oferir alguna exhibició vinculada antigament amb el Carnaval.

Exhibició consistent

Per bé que, en principi, l'actuació castellera de dissabte a la tarda havia de tenir un caràcter merament simbòlic, finalment la colla va poder efectuar una exhibició més consistent d'allò que inicialment s'havia previst. Així, sense més obstacles que el fred i l'elevada humitat, es van descarregar el tres de set, la torre de sis amb figuereta i el pilar de cinc. Com hores abans al Lido, el nombrós públic congregat a San Marco va saludar amb sorpresa i calorosos aplaudiments la materialització de les noves Forces d'Hèrcules vingudes per a l'ocasió -segons deia el programa- des de Catalunya. D'altra banda, a més de complir un vell somni de la colla com era poder

actuar a la ciutat dels canals, la del dissabte a la tarda va ser l'única ocasió per poder donar una mostra del fet casteller davant un públic nombrós, ja que la pluja va obligar a traslladar l'actuació prevista per al diumenge al migdia a la plaça de San Marco, fins als porxos veïns de San Geminian. Malgrat l'intens fred i el poc públic, la colla va complir la lletra del programa signat amb l'organització del Carnaval i va enlairar castells de sis -un quatre de sis net i un tres de sis per sota net, després d'un primer intent desmuntat, úniques construccions possibles si es tenia en compte l'alçada del recinte. Tot seguit, la colla, amb l'acompanyament dels grallers, va recórrer les voltes de la gran plaça veneciana per anar a descarregar la torre de sis amb figuereta a sota mateix de la Torre del Rellotge.

Hi tornarem l'estiu?

El mateix diumenge a la tarda s'havia previst una actuació a la cèntrica plaça Ferreto, a Mestre. Un altre cop la pluja, a més de restar espectadors, va obligar a traslladar l'actuació sota unes galeries comercials. A la ciutat continental es va descarregar els tres i el quatre de set, la torre de sis amb figuereta i quatre pilars de quatre simultanis. Amb aquesta remullada actuació es posava fi a l'estada de la colla a Venècia, per bé que existeixen moltes possibilitats de retornar a la bella ciutat dels canals a l'estiu per participar en una altra festa popular veneciana. A ben segur que aleshores no plourà i la cosmopolita ciutat podrà contemplar a plaer una nova exhibició de la colla.

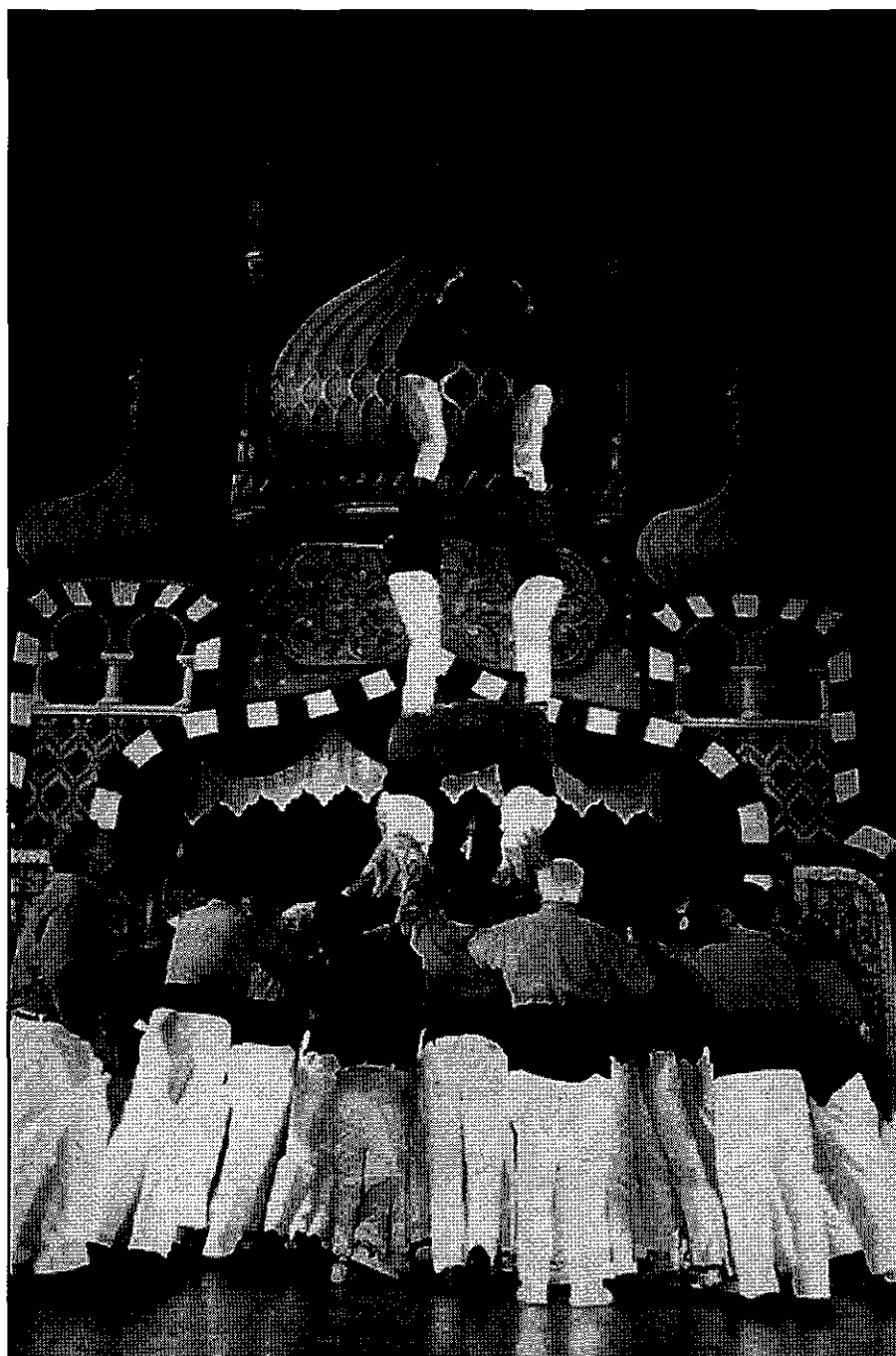
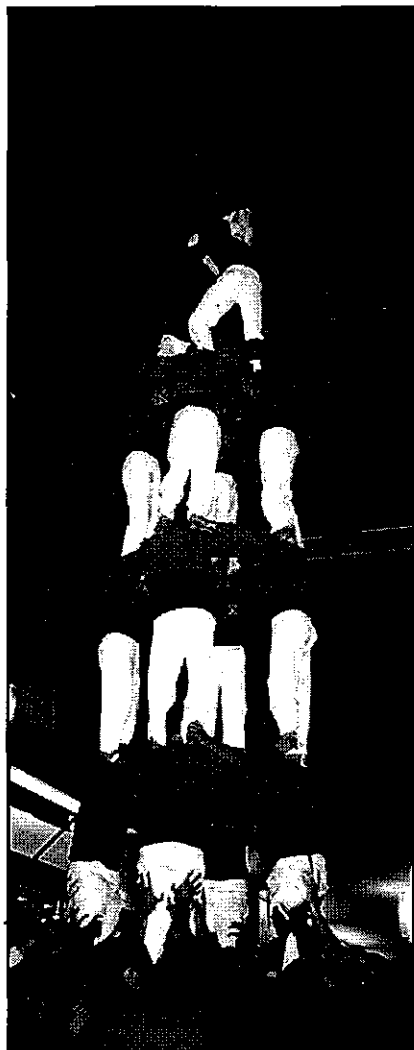
Jordi

El quatre de set amb l'agulla aixecat a la zona del Lido venecià fou el màxim castell de la sortida carnavalesca (pàgina anterior.)

Un grup de castellers va voler retratar-se enfront del teatre de La Fenice (pàg. anterior.)

A sota, un quatre de set, sota cobert, a la plaça Ferretto de Mestre.

La torre de sis de la dreta és a la plaça de San Marco de Venècia, però si diguéssim que és de Bagdad potser més d'un s'ho creuria.

Un cap de setmana fent castells a Villeurbanne i Lió

A dos quarts de quatre de la tarda del divendres, 27 de maig passat, sortia de Cal Figarot l'expedició castellerà que transportava seixanta-sis membres de la colla en direcció a la capital del departament francès del Roine. Una certa manca d'interès envers aquesta sortida (que va esdevenir força atractiva, per cert) i el fet de trobar-se en època d'exàmens una bona part del sector jove de la colla van ser les causes que van menar l'organització a cercar el suport d'una altra colla penedesenca, la dels Vaillets de Gelida. I així va ser com a l'àrea de l'autopista propera al Caseriu de

Miralles, vint-i-nou gelidencs es van incorporar a l'estol casteller.

Es va arribar a Lió poc després de la mitjanit i els castellers vàrem ser instal·lats en un cèntric hotel de la ciutat. Al matí de l'endemà hi va haver temps lliure per visitar-la detingudament i, després de dinar, la colla va prendre part, a la veïna Villeurbanne -amb motiu de les Festes de Primavera a les Associacions-, en una bigarrada cercavila amb participació de molts altres i diversos grups, representants de les comunitats internacionals que conviuen a l'esmentada ciutat, algunes d'altres continents.

Els castellers van enlairar un tres de sis net, la torre de sis, un quatre de sis net i un tres de set, per acabar, un cop finalitzada la cercavila, amb un quatre de set i un pilar de cinc. Una delegació de la colla va ser rebuda pel batlle de Villeurbanne, a qui li va ser lliurat un obsequi de part del seu col·lega vilafranquí; no debades, l'Ajuntament d'aquesta ciutat de la nodrida aglomeració lionesa era el patrocinador de l'estada dels castellers, mercès, tot s'ha de dir, a les iniciatives del vilafranquí Jordi Vilajoana, que hi resideix des de fa molts anys, i dels entusiastes membres d'una Associació d'Amistat Múrcia-Villeurbanne que ens va acollir d'allò més bé. La visita a l'impressionant centre comercial de «La Part-Dieu», on el grup es va fotografiar al complet, va cloure la jornada.

El diumenge 29, Lió va ser

Ni que els Castellers presumim de ser apolítics, no vam poder resistir la temptació d'aixecar aquest quatre de set, a Lió, "a la glòria de la República".

La magnífica basílica lionesa de Fourvière féu de teló de fons del nostre tres de set.

l'escenari de les exhibicions castelleres. Al matí, vam actuar a la magnífica basílica de Fourvière, autèntic mirador de la ciutat, des del qual es divisa una panoràmica extraordinària.

El tres de set i un parell de pilars de quatre -un de gelidenc i un altre de vilafranquí- a la sortida de la missa conventual van sorprendre uns encuriosits espectadors que no s'ho esperaven. Cal dir que no hi van manca els japonesos de torn, amb les inevitables màquines de retratar sempre a punt. Una altra foto comunitària va posar fi a la visita a aquest indret, el més emblemàtic de Lió.

Al migdia, la darrera actuació va tenir lloc a la cèntrica plaça Carnot, als peus del monument aixecat «a la gloire de la République», com diu la inscripció esculpida a la pedra: quatre de set, unes proves de cinc de sis net, torre de sis i, per acabar, un pilar de cinc a la part alta de la plaça, que va donar pas a un pilar de quatre amb el murcià Antonio Marco -veritable artífex de la presència castellera a Lió- a segons. El viatge de retorn es va fer immediatament després de dinar,

la qual cosa va permetre els expedicionaris de poder arribar a les viles respectives abans de mitjanit.

La segona sortida a l'estranger dels Castellers de Vilafranca en

aquest 1994 -la primera va ser al carnaval de Venècia- era ja un fet.

EM

Bastint un tres de set primaveral a Villeurbanne.

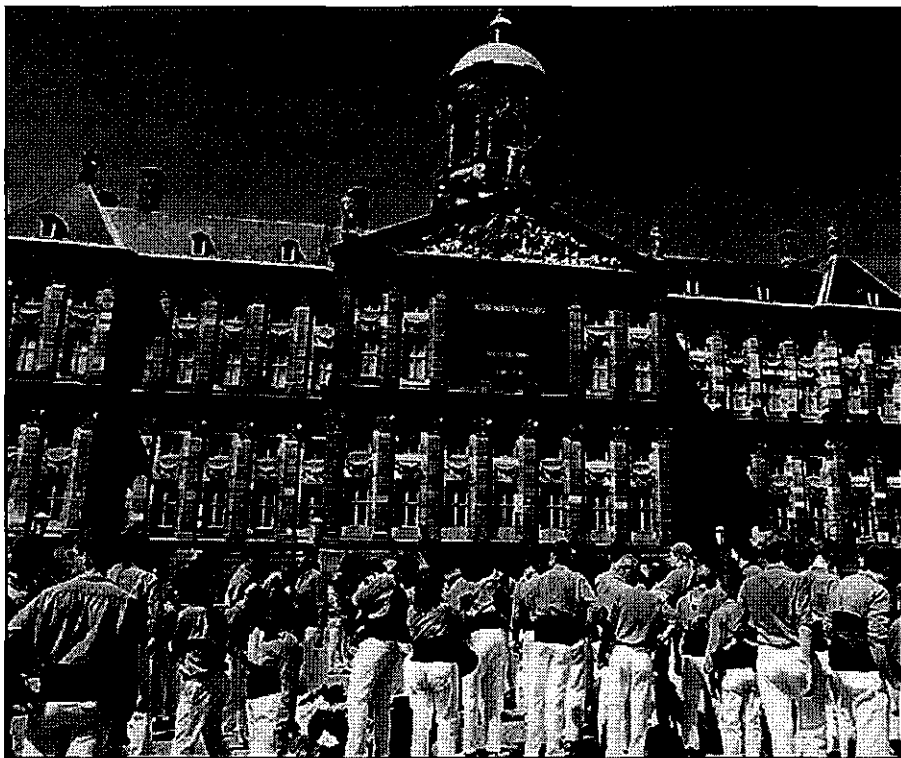
Al seu servei

erreteria
BADIA

C/. Clascar, 12 - Telèfon 890 17 04
VILAFRANCA DEL Penedès

Tenim pàrquing per als nostres clients

Holanda i Bèlgica ja coneixen els Castellers de Vilafranca

L'acudit fàcil i espontani, per bé que sense massa solta, ens portaria a afirmar que des de tots els racons del Països Baixos -des d'Amsterdam (la ciutat dels canals i capital de l'estat) fins a Maastricht (la del Tractat per a la Unió Europea); des de Rotterdam (la del port comercial més gran del món) fins a Groningen (amb un port fluvial també força important); des de la Haia (la del govern i la reialesa) fins a Eindhoven (la de la Philips i el PSV); des d'Enschede (la del Twente) fins a Leeuwarden (capital de la remota Frísia, una regió amb llengua, cultura i vaques autòctones)-, des de qualsevol indret, doncs, de la mal anomenada Holanda (que correspondria només a la part occidental dels Països Baixos), a causa de la seva immensa planúria, hom va poder contemplar sense obstacles les piràmides humanes dels nostres castellers.

No debades, una de les humorades clàssiques d'aquest país assegura que la seva muntanya més alta és la que provoca un camió *volquete* quan deixa anar o, més ben dit, diposita la seva càrrega de sorra damunt de la terra ferma.

Deixem-nos de romanços i afanyem-nos a dir que els de la camisa verda, tot i que lògicament no varem poder conèixer tot el país, sí que en vam recórrer una bona part; primer entrant pel Limburg, al sud-est, fins a arribar a Amsterdam; després, cap a les províncies orientals d'Overijssel, Güeldres i Drenthe, frontereres amb Alemanya, i finalment cap al sud-oest, pel Brabant, en direcció a Brussel·les.

El viatge va començar passades les sis de la matinada del dia 22 de juny, amb la sortida des de Cal Figarot.

Poc després del migdia, arribàvem a Avinyó, la ciutat occitana dels papes cismàtics

A la foto de dalt, la colla concentrada al Dam, davant del palau reial.

A la foto de sota, el tres de set davant l'Estació Central d'Amsterdam.

d'Occident, on vam visitar el seu impressionant palau.

Al cap de tota una llarga tardanít en ruta, travessant part de França, Luxemburg, Bèlgica i Holanda, prop de les vuit del matí, vam arribar al nostre primer punt de destinació: Amsterdam.

Castell de postal i passeig pels canals

Un cop esmorzats i canviats, el fet de pujar dalt d'un tramvia va significar per a molts la seva primera experiència en aquesta mena de viatges.

El primer castell de la sortida, el vam bastir, cap al migdia, enfront de la magnífica Estació Central, bé que sense la música escaient de gralles i timbals, atès que no teníem cap mena de permís oficial. Igualment, minuts més tard, vam aixecar un pilar de quatre per sota, i mut, davant l'edifici on hi ha situat un inèdit museu del sexe. Poc després, a la plaça Dam, cor de la ciutat, ja gosàrem de fer sonar els instruments per tal de

descarregar un quatre de set a redós del palau reial.

Les fotos *-de postal-* que buscàvem, ja les teníem, en bona part, dins del sarró.

El dinar es va fer a bord d'una barca turística que ens va passejar per una bona part dels canals de la ciutat. En acabar el trajecte, plantàrem una torre de sis a la vora del que banya un dels extrems de la plaça Spui, com també dos pilars de quatre alhora, un d'ells per sota, a la veïna Spui straat, enfront del bar Català d'Amsterdam, que regenta l'Andreu i la Maria Jesús, calafellenc ell i sitgetana ella, i que manté plantada tothora una senyera catalana, onejant damunt del rètol del local.

Amb els del Casal Català d'Amsterdam

La darrera activitat castellera de la jornada es va dur a terme, després de sopar però encara amb llum diürna, al cèntric Vondelpark on, enmig d'una bona colla de

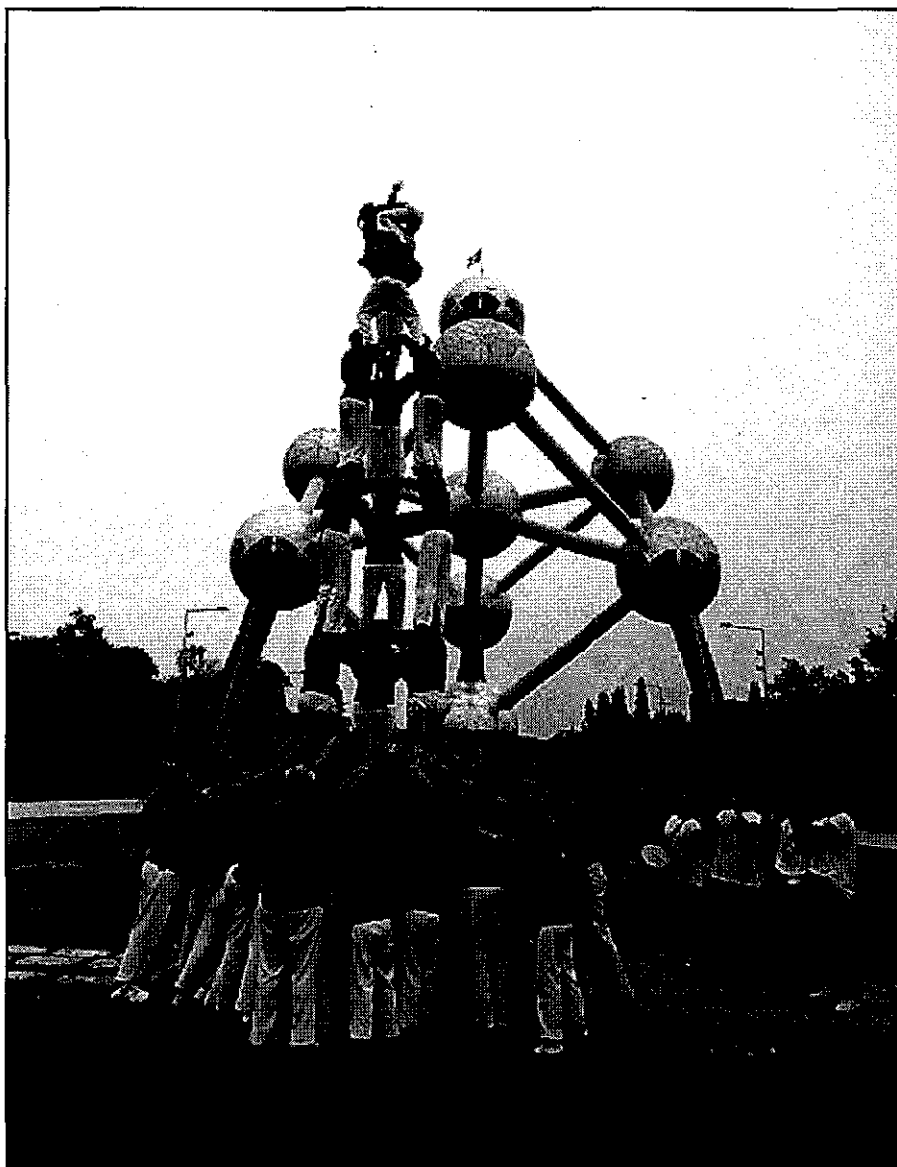
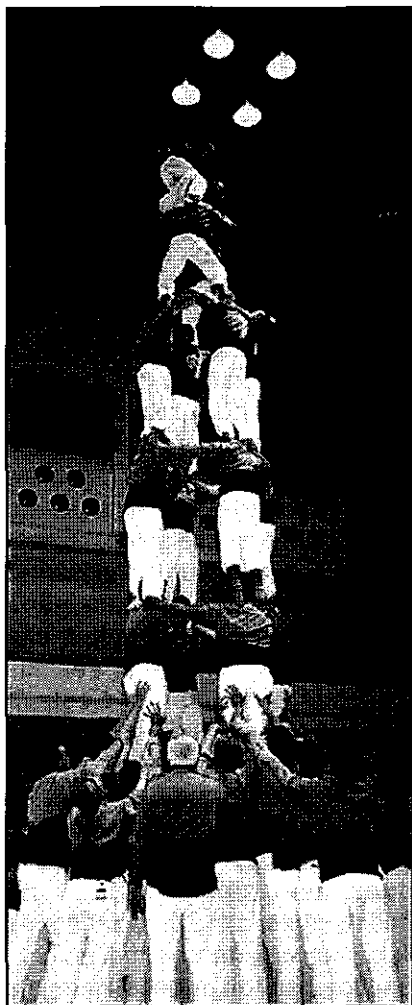
jovent que s'esplaiava damunt la verda gespa, van ser completats el cinc de sis net, el tres de set, el tres de sis aixecat per sota i net i el pilar de cinc. Encara hi afegiríem més tard un parell de pilars de quatre simultanis, aixecats al mateix Vondelpark, davant de l'alberg on havíem pogut instal·lar-nos mercès als bons oficis dels membres del Casal Català d'Amsterdam, que van fer mans i mànigues per tal d'aplanar-nos qualsevol dificultat.

En aquest sentit, cal agrair sobretot la col·laboració de l'Anna Prat, que va dur el pes de les gestions, i de l'Artur Diviu, president de l'entitat. Ells i alguns altres catalans van compartir amb nosaltres la coca i el cava tradicionals que havien viatjat dins de l'autocar des de Vilafranca i que van posar un toc de revetlla a la vigília de Sant Joan.

Per a molts, la gresca va continuar encara pels animats carrers on es concentra la vida nocturna de la capital holandesa, una de

A sota, el quatre de set a l'espaiós escenari del Muziekcentrum d'Enschede.

A la dreta, el sempre impressionant Atomium serví de teló de fons del primer tres de set a Brussel·les.

les ciutats més cosmopolites del món.

Per Sant Joan, canvi d'escenari

La festa nacional dels Països Catalans va propiciar les múltiples felicitacions que els Joans de l'expedició -que no eren pocs- van començar a rebre tan bon punt la resta de companys apareixíem pel menjador, per tal d'esmorzar i a punt de marxa.

El viatge fins a Enschede -a l'altre extrem del país, seguint una línia més o menys horitzontal damunt del mapa- es va dur a terme sense novetat i allí, un cop dinats, vam actuar a Muziekcentrum (una mena de conservatori/palau de la música)

dalt d'un impressionant escenari.

El tres de set, el quatre de set, la torre de sis, el tres de sis aixecat per sota i net i el pilar de cinc van ser els castells que van poder presenciar els nostres amfitrions, encapçalats pel director i altres col.laboradors de l'empresa «Activa» (una institució a semblança del nostre centre Francesc Layret, però a l'engròs), els quals van ser els veritables artífexs de la nostra presència a terres neerlandeses. Una delegació de la colla va ser rebuda a la seu central de l'entitat on conserven, emmarcats, un parell de pòsters de castells vilafranquins.

Cal afegir que tots els castellers van ser allotjats en un centre per a discapacitats físics i, com a

anècdota, farem constar que la majoria vam dormir damunt d'unes rústiques lliteres, cedides, ben segur, per l'estament militar del país.

Quatre actuacions en un sol dia

El dissabte, dia 25, fou dia de treballar de valent. Poc després de les deu del matí ja érem a Aalten, on se celebrava un festival folklòric internacional i on ens esperava una bona part de la població, concentrada a la plaça de l'Ajuntament, per tal de presenciar els nostres castells: el quatre de sis amb agulla i net, el tres de set, el tres de sis aixecat per sota i net, un pilar de quatre també per sota, amb la bandera neerlandesa i rodant tota la pinya, i el pilar de cinc.

Al migdia, en una cèntrica plaça d'Almelo i també dins del context d'un festival folklòric, vàrem fer una exhibició molt semblant amb el quatre de sis amb l'agulla al mig i net, el tres de set, la torre de sis, el pilar de cinc i el mateix pilar de quatre, per sota i rodat, amb la bandera de l'estat que ens acollia.

Passades les quatre de la tarda, l'actuació que vam dur a terme a Emmen -on se celebrava una festival de teatre al carrer- també es va assemblar a les anteriors: quatre de sis amb agulla i net, tres de sis aixecat per sota i net, quatre de set, pilar de cinc i pilar de quatre, per sota i rodat, amb la bandera tricolor. Aquí caldria destacar encara l'entusiasta col.laboració d'una bona colla de gent del país a la pinya del quatre de set.

Cap al vespre, retornats a Enschede, bastírem una torre de sis davant de la interessant església romànica de la ciutat, a més del ja inevitable pilar de quatre amb la bandera (en aquesta ocasió, però, sense aixecar-lo per sota ni rodar-lo) i un altre pilar en el qual l'enxaneta duia una gorra de color taronja i feia onejar una bufanda del mateix color; i és que en aquells moments s'estava disputant, a milers de quilòmetres de distància, el partit de futbol Bèlgica-Holanda que, com és sabut, acabaria amb la victòria mínima de la primera d'aquestes dues seleccions, davant del desencís de tots els aficionats de l'anomenada «taronja mecànica». Es pot ben dir, doncs, que els

El quatre de set amb l'agulla al mig a la Grande Place de Brussel·les esdevingué el castell de més entitat de tota la sortida a Bèlgica.

nostres pilars no van servir de talismà en la present ocasió.

A Brussel·les, més castells de cara a la postal

La darrera etapa del viatge, abans del retorn definitiu, ens va portar a canviar de país. I així, el diumenge entràvem a Bèlgica, després d'haver matinat una mica més del compte per poder arribar a Brussel·les a les onze del matí. A l'hora precisa, davant del sempre emblemàtic *Atomium*-que conserva intacte el seu encant, malgrat que ja té més de trenta-sis anys-, ens esperaven diversos membres del Casal Català de Brussel·les: el secretari, Miquel Vilà, i els directius, Rafael Valls i Francesc Figueras, entre d'altres. Tots ells ens van proporcionar el sempre desitjable suport logístic que hom espera poder trobar en aquesta mena de circumstàncies.

Davant de l'impressionant monument de les boles d'acer, vàrem plantar el tres de set i un pilar de cinc. Després, hi hagué una visita panoràmica, amb autocar, per la capital europea, guiats i assessorats en tot moment pels amics esmentats. Tot seguit cap a dinar i, a les quatre de la tarda, plantada de castells al bell mig de la sempre esplèndida *Grande Place*, amb una bona pinya també, comptant amb la col·laboració dels catalans que s'hi van aplegar: la torre de sis, el tres de set, el quatre de set amb l'agulla al mig -que esdevingué el castell estel·lar de la sortida- i quatre pilars de quatre alhora, tot simbolitzant les quatre barres nostrades. Finalment, el pilar de cinc al costat del típic i no menys emblemàtic *Manekenpis*, va posar cloenda a l'activitat castellera de quatre dies, amb un balanç total de quaranta-cinc castells descarregats. A partir d'aquí, temps lliure per acabar de passejar per la bilingüe capital belga, sopar, i l'inici del viatge de retorn cap a casa, on arribaríem dilluns a primera hora de la tarda.

Els més europeus de tots

Dins del capítol d'agraïments, a banda del que mereixen amb escreix els dirigents de l'esmentada empresa *Activa*, dels Països Baixos, molt especialment el seu director, Gerard Bakker, i els seus omnipresents col·laboradors, Henk Vosmer, Jop

Vickering i Hannelore Brik, cal destacar el suport moral i material que hem rebut del Patronat Català Pro-Europa, en la persona del seu director executiu, senyor Xavier Civit; del Comissionat per a actuacions exteriors de la Generalitat, a càrrec del senyor Jaume Giné; del Consorci Català de Promoció Exterior de Cultura, dirigit pel senyor Josep Maria Huguet; dels sempre entusiastes col·laboradors i amics, Gemma d'Armengol i Jan Grau, del Departament de Cultura de la Generalitat, i, finalment, de la Diputació de Barcelona i de la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament vilafranquí.

Mica en mica, gairebé la meitat de la vella Europa ha entrat ja dins

l'òrbita dels Castellers de Vilafranca. Als Països Baixos, era la primera vegada que s'hi feien castells; no així a Bèlgica, on ja hi havien actuat prèviament altres quatre colles. A Brussel·les, concretament, era ja la tercera vegada que s'hi duia a terme una exhibició castellera. Dos nous estats han passat a engruixir la llista del que hem visitat els castellers de la camisa verda, la colla més europea de totes.

E.M.

L'emblemàtic i "colossal" *Manekenpis* pogué contemplar per primera vegada un pilar de cinc.

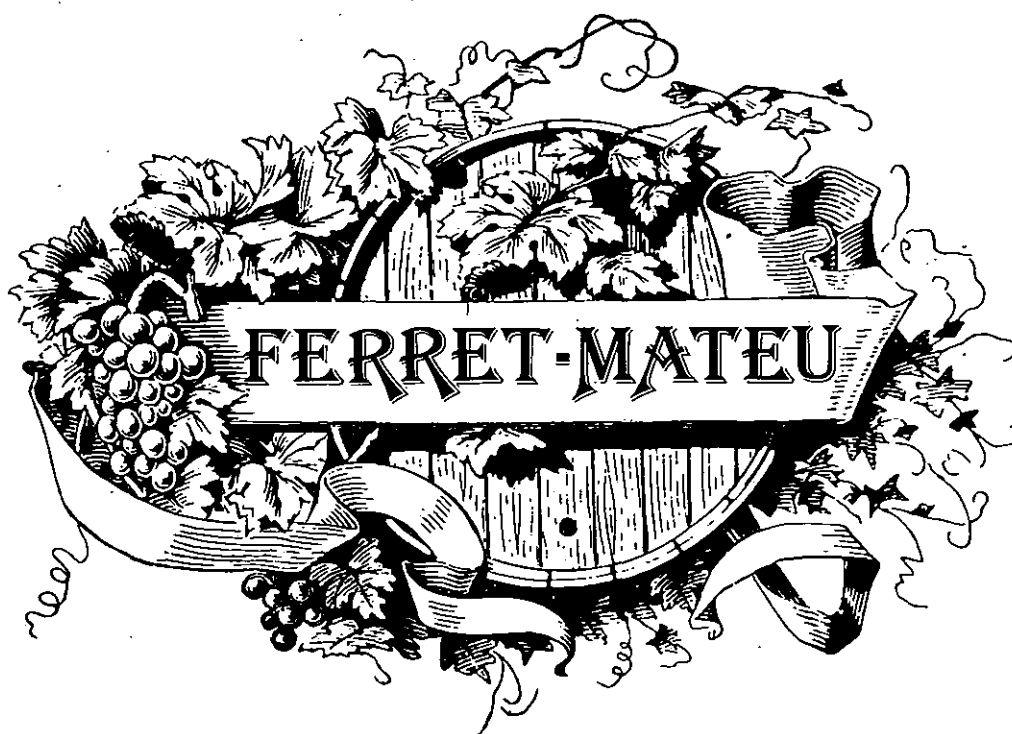
1, 2, 3, 4 i 5 - Amsterdam; 6 - Aalten; 7 - Almelo; 8 - Emmen

1, 2, 3 i 4 - Enschede; 6, 7 i 8 - Brussel.les

JOSEP FERRET i MATEU

Santa Margarida i els Monjos

Baco de Plata

Sauvignon 1991

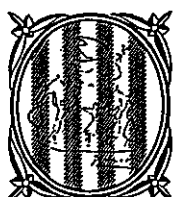
Obtingut amb el cabernet a
Unión Española de Catadores
Maig 1991 (Madrid)

CELLERS DEL FOIX

VINS i CAVES

Després del viatge a Marsella

Uns dies després d'haver arribat del viatge als cinc estats, vam rebre una emotiva carta del president del Cercle Català de Marsella, en què recorda el nostre pas per aquella ciutat i els vincles de germanor que hi vam fer, sobretot amb el Cercle Català. Això de banda, també ens va arribar una curiosa i original crònica de les nostres exhibicions marselleses feta pel mateix president del Cercle Català i que es va publicar a l'«Avui». Com sigui que pensem que aquests dos textos poden interessar tots els castellers de la colla, tant els que hi van anar com els que no s'hi van poder desplaçar, els reproduïm a continuació.

C.C.P. 7154 25 A Marsella.

CERCLE CATALA de MARSELLA

Associació registrada per la Llei de 1901 - J.O. N° 119 1/6/81.

Marsella, 4 de juliol de 1993

Castellers de Vilafranca

Benvolguts amics,

És d'esperar que aquesta carta us trobi de nou a casa, després d'haver executat el programa del vostre viatge.

La vostra estada entre nosaltres, massa curta per cert, ens ha deixat una bona alenada de l'aire del país. Ens ha fet sentir, si cap, més de casa.

En nom de tots els companys i companyes, que siguin de «Som i Serem» o del «Cercle Català», rebeu la nostra gratitud per la vostra prestació. Rebeu, també, les salutacions cordials dels representants oficials de l'Ajuntament del 1r Sector de Marsella.

Diades com les que vàrem viure plegats, enalteixen el nom de Catalunya i obren als ulls del món la nostra manera d'ésser i sentir.

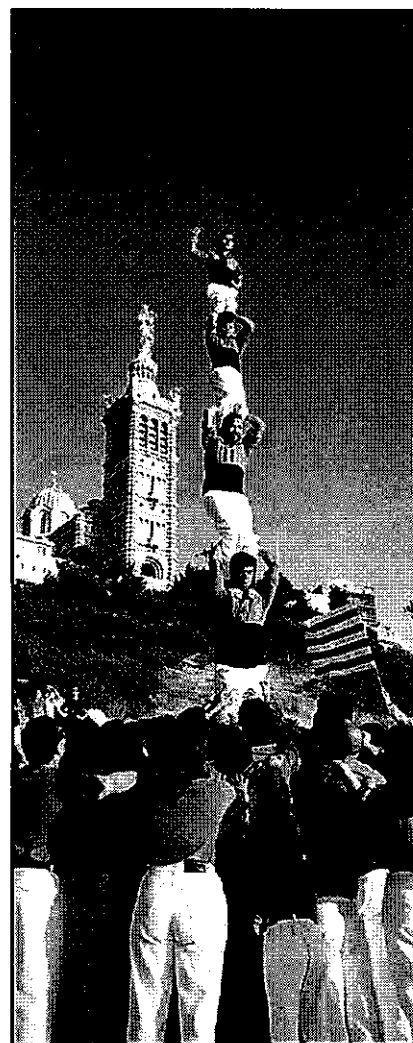
Ara sabeu que a Marsella hi teniu molts amics. Nosaltres sabem, també, que a Vilafranca n'hi tenim. I que ens tornarem a veure.

Per tots, en nom de tots, una cordial i sincera abraçada.

Ben vostre.

F. Panyella Farreras
President

P.S. Us fem arribar, pel vostre coneixement i informació, la nota que hem enviat a l'«Avui».

El pilar de cinc a Nôtre-Dame de la Garde
va ser el darrer gol del matx.

Castellers de Vilafranca, 1 - Olímpic de Marsella, 0

Quan ja ho teníem tot ben embastat i ben cosit per al dia 30 de juny, heus aquí que al mateix lloc en què s'havia de fer l'actuació dels Castellers de Vilafranca a la ciutat de Marsella, els seguidors de l'Olímpic, de rampell, hi organitzen una manifestació per raó dels embolics del futbol.

Però, d'entrada de joc, els Castellers van agafar l'avantatge. Aixecaven un castell al bell mig de la gran escalinata que del Boulevard Dougommier porta fins a l'estació Sant Carles. Més d'un viatger, fent el badoc, va perdre el tren.

La continuació del partit va ésser força equilibrada fins a dos quarts de sis. D'un costat, els seguidors de l'Olímpic, de l'altre, els dels vilafranquins. Però, quan començaren a muntar castells, tres, un darrere l'altre, tots els espectadors encoratjaren els de l'Alt Penedès i, els que no, es quedaren afònics. Prengueren la iniciativa, en desfilant Canebière avall (les Rambles de Marsella) avançant els manifestants i emportant-se l'admiració i la curiositat de la gent. Els verds i

blancs (sic) vilafranquins, continuaven tenint l'avantatge sobre els blaus i blancs de l'Olímpic. La jugada, extraordinària, passà al Port Vell, on, en un tres i no res, els plantaren un altre castell.

Després de la mitja part, i el refresc que l'acompanyà, semblava que els Olímpics s'emportessin la batalla. Passada la fúria, encara els muntaren un altre castell, aquest inesperat, al peu de la Basílica de Nostra Senyora de la Guarda, que des de la muntanyola Sagrada, domina tota la ciutat.

D'entrada de fosc, després d'una visita a la vila, tots plegats, a l'Alberg de Bois Luzy, en un àpat de germanor, els vilafranquins i els catalans de Marsella ens trobarem per festejar la victòria, per tots els presents, petits i grans, fou un dia de germanor emocionant.

F. Panyella Farreras

Un castell solidari recull més d'un milió de pessetes per als refugiats de Črnomelj

El regidor de Cultura de l'Ajuntament de Vilafranca va lliurar els diners recollits en aquesta iniciativa als responsables d'aquella ciutat eslovena

CAL FIGAROT Exposició

UN CASTELL SOLIDARI

Els Castellers de Vilafranca
amb els
refugiats bosnians de Črnomelj

Amb un balanç altament positiu, a final de novembre de l'any passat va tancar-se la campanya d'ajut humanitari que, sota el lema *Un castell solidari*, tenia com a objectiu recollir un milió de pessetes destinat als 462 refugiats bosnians que viuen al camp situat a la ciutat eslovena de Črnomelj.

La campanya, que va dur-se a terme des de la primera quinzena de setembre fins a la diada de la colla, va superar amb escreix la xifra plantejada inicialment i, una vegada restada la quantitat que va servir per pagar les despeses que havia produït, es va aconseguir reunir la suma d'1.292.444 pessetes.

Un xec per aquest import - convertit en 15.811,25 marcs alemanys - va ser lliurat a principi del mes de desembre pel regidor de Cultura de l'Ajuntament de Vilafranca, Casimir Pla, als responsables del camp aprofitant l'estada al municipi eslovè de Novo Mesto, veí de Črnomelj.

Gest de solidaritat

Després de fer l'actuació al camp de refugiats, qui més qui menys del centenar de castellers que aquella tarda de començament de juliol va poder entrar en contacte amb els refugiats bosnians, va pensar que calia fer algun gest de solidaritat vers aquell col·lectiu humà expulsat de casa seva per la cruel guerra que des de fa més de dos anys dessagna la república ex-iugoslava de Bòsnia-Herzegovina.

Ja a Vilafranca, entre els mesos de juliol i agost, es va formar una comissió dins de la mateixa colla que va plantejar-se de tirar endavant una campanya d'ajut humanitari.

Prèviament, i per donar a conèixer com era la vida quotidiana dels refugiats al camp, aquesta comissió, integrada per Carles Domènech, Josep Mestres, Jaume Palau, Fèlix Balaña, Lluís Raventós, Jordi Carbonell, Jaume Claver, Toni Alujas, Jordi Romeu i els fotògrafs Josep Roldan i Eloi Roca, va muntar una exposició fotogràfica complementada amb

una breu introducció històrica sobre l'actual conflicte balcànic. Cal dir que l'organització de la mostra fotogràfica i la campanya va comptar amb el suport de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès.

La mostra fotogràfica, que es va inaugurar a Cal Figarot les vigílies de la Festa Major, la van visitar més de cinc-centes persones durant la quinzena de dies que va restar oberta al públic. Val a dir que, posteriorment, la mostra fotogràfica es va exposar a la localitat de Cal Rubió durant els dies de la seva Festa Major.

Col.laboració de molts

Durant tots els dies de l'exposició, es va instal·lar una gran guardiola per obtenir donatius dels visitants, a manera de pre-campanya.

Tot i així, la iniciativa de recollir fons va iniciar-se a mitjan mes de setembre en dues direccions: la venda de bons d'ajut de 500 pessetes i l'obtenció de la col.laboració de les entitats culturals, cíviques i polítiques de Vilafranca i d'altres localitats.

En aquest sentit, cal destacar les aportacions econòmiques que van fer les Associacions de Veïns de Vilafranca, les Aules d'Extensió Universitària per a la Gent Gran, l'Ajuntament de Santa Margarida i els Monjos, l'Assemblea d'Unitat Popular, els veïns de Cal Rubió, el Consell Comarcal de l'Alt Penedès, Convergència Democràtica de Catalunya, la Coordinadora de Colles Castelleres, Esquerra Republicana de Catalunya, les Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya, la Joventut Nacionalista de Catalunya, la Murtrera de Vilabella, Òmnium Cultural, les Parròquies de Vilafranca, el Partit dels Socialistes de Catalunya, l'Agrupació Polifònica de Vilafranca i Unió Democràtica de Catalunya. Com a col.laboradors especials, cal fer constar Antena-3 del Penedès, Caixa Penedès, El 3 de Vuit, La Voz del Penedès, Pellisa Ràfols i Ràdio Vilafranca.

El gran volum d'ingressos, deixant de banda una imposició de 333.333 pessetes al compte solidari obert per concentrar els fons recollits en la campanya, va venir a través dels bons d'ajut que van vendre els mateixos integrants de la colla.

Així, dels 2.560 bons que es van repartir, se'n van arribar a vendre 1.894, cosa que va suposar tenir uns ingressos de 947.000 pessetes.

Setmana a setmana, els mitjans de comunicació escrits constataren la marxa de la campanya mitjançant la figura d'un quatre de nou folrat que s'anava completant de mica en mica. Cada pis que s'hi col·locava significava que el castell solidari s'apropava més a

l'objectiu de recollir un milió de pessetes.

Al final, aquest difícil castell, com aquells que bastim a les places, es va descarregar amb la col·laboració de molta gent. I és que, quan la pinya és bona; l'esforç, generós i la convicció, ferma, no hi ha castells que se'ns resisteixin.

Jordi

Més de cinc-centes persones van visitar l'exposició que presentava la vida quotidiana dels refugiats bosnians al camp de Crmomej i que va ser durant quinze dies a Cal Figarot.

Eloi Miralles i Jaume Palau, en representació dels Castellers de Vilafranca; Marcel Esteve, Casimir Pla i Raimon Gusi, representant l'Ajuntament vilafranquí, i Àngels Castells, com a administradora de la Festa Major de 1993 van presidir la inauguració de l'exposició.

Vilafranca acull el primer Dia del Graller

Els tres grups de grallers que acompanyen la colla van participar en la primera Diada del Graller.

Els dies 16 i 17 d'abril es van celebrar a Vilafranca els actes del primer Dia del Graller, alguns dels quals van tenir lloc al local social de la colla, Cal Figarot.

Amb aquesta jornada, la Coordinadora de Grallers de Vilafranca volia crear un punt de trobada i de diàleg de les diverses formacions estables de grallers que actualment existeixen a Catalunya.

La Coordinadora va considerar que, després de l'època d'expansió quantitativa i territorial de l'àmbit de la gralla, calia que totes aquelles persones que durant aquests anys han estat treballant en el món d'aquest instrument poguessin trobar-se, relacionar-se i debatre totes aquelles qüestions que permetin el salt cap a la qualitat i la dignitat.

La Coordinadora volia també que el Dia del Graller es constituïxi, amb els anys, en una data assenyalada en què les diverses formacions de Catalunya puguin trobar-se, contrastar opinions i mostrar la seva tasca. Enguany, s'hi van reunir un total de vint-i-cinc colles de grallers provinents d'arreu: Tarragona, Sitges, Navata, Matadepera, Vilanova i la Geltrú, Reus, Agramunt, Súria, Salou, El Vendrell i Vilafranca del Penedès.

En aquest sentit, la Diada es va estructurar en dos vessants, un de festiu i un altre de diàleg. El dissabte a la tarda es va iniciar amb el taller de construcció d'inxes i, tot seguit, va tenir lloc un debat a l'entorn de la situació actual del món de la gralla. El taller es va fer a partir de la consideració que l'inxa és un dels problemes amb què es troben els grallers i, per això, diversos constructors van mostrar les seves tècniques.

La gralla a debat

El debat va comptar amb la presència de diversos representants: Nando Taló, de Tarragona (timbaler); Jordi Cubillos, de Sitges (crític); Xavier Bayer, de Vilafranca (graller i investigador); Jordi Fàbregas, de Barcelona (del CAT), i Antoni Anguela, en

representació del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana.

Amb tot, cal dir que el debat també es va obrir a totes les persones que omplien la sala del Fòrum Baltà.

Entre d'altres qüestions, es va parlar del creixement desmesurat de l'àmbit de la gralla i de la necessitat de fer el pas cap a la qualitat i la dignificació d'aquest món, a partir de la consideració de la gralla com a instrument i com a patrimoni.

Tot i que el debat se centrà en bona part en qüestions de l'ensenyament i de la transmissió de l'instrument, també s'hi van esmentar problemes com els del repertori, els de l'instrument mateix, els de les funcions, entre d'altres.

El dissabte es va cloure, després del sopar corresponent, amb un ball popular a càrrec del grup basc Tapia eta Leturia Band, a Cal Bolet.

El segon dia es va iniciar amb la recepció i l'esmorzar de totes les colles participants a Cal Figarot.

Tot seguit, a les onze, va començar una cercavila que va transcórrer pels carrers cèntrics de Vilafranca i que va finalitzar a la plaça de Sant Joan, on va tenir

lloc el concert d'homenatge a l'antic graller Anton Mañé, Ton de la gralla.

Aquest concert i el consegüent homenatge es van fer com a reconeixement a la tasca que aquest graller ha dut a terme des de principi dels anys trenta fins als nostres dies. Heus ací un altre dels elements que la Coordinadora de Grallers de Vilafranca vol que tingui una continuïtat al llarg dels anys: el reconeixement de la

feina que han fet diversos vells grallers.

En finalitzar el concert, després d'haver-se interpretat un Toc de vermut, tots els participants i els col·laboradors que van fer possible aquest primer Dia del Graller van anar a dinar en un restaurant de la vila.

Joan Cuscó

A la plaça de Sant Joan es va fer el concert d'homenatge a Anton Mañé, Ton de la gralla.

La Diada del Graller va reunir grups de Tarragona, Sitges, Navata, Matadepera, Vilanova, Reus, Agramunt, Súria, Salou, El Vendrell i Vilafranca.

El «Cabra» ens va deixar

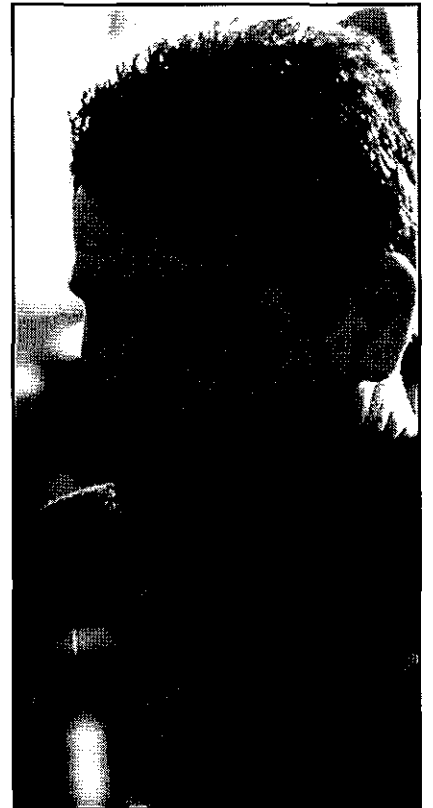
El 25 de juny de l'any passat deixava inesperadament aquest món -i amb ell la nostra colla- un dels vilafranquins més carismàtics d'aquest segle: Joan Balagué i Domingo, conegut popularment amb el nom castís de «el Cabra». Persona de tarannà obert, polifacètic, amic dels amics, mai no tingué un no quan se li demanà qualsevol ajut o favor.

En no pas poques ocasions, quan la colla, mancada de liquidesa suficient, no hauria pogut gairebé ni pagar les despeses que comportava el lloguer d'un equip de megafonia, ell sempre fou un col.laborador entusiasta. Ultra això esdevingué, sobretot, un casteller més. Potser la darrera vegada que es posà la camisa verda fou amb motiu del viatge a Santiago de Compostel·la, poc

abans de la seva mort. Aquesta sortida, com també la que havíem dut a terme l'any anterior a Sevilla, era feta a la seva mida per tal com, excel·lent coneixedor com era del món dels avions, s'esplaiava a comentar qualsevol incidència o anècdota relativa al viatge o a l'aparell en el qual volàvem.

Ningú no hauria dit que per la Festa Major ja no el tindríem entre nosaltres. Ens haurem d'accontentar ara veient-lo desfilar -en versió de capgròs- pels nostres carrers i places durant els dies de celebració de «la més típica». Serà, però, un trist consol, perquè sempre més el trobarem a faltar. Les nostres festes i celebracions mai no seran com abans sense el «Cabra». Reposa en pau, amic.

E.M.

Ja no sóc el tresorer de la junta de la colla

Aprofito l'espai que el consell de redacció de «El Figarot» em deixa per fer pública la decisió que vaig comunicar a la junta en una reunió ordinària feta un dimarts del mes de maig passat. En aquesta reunió, doncs, vaig comunicar als components de la junta que deixava el càrrec de tresorer de la colla perquè no dispo de prou temps lliure.

Si hagués deixat el càrrec en l'assemblea ordinària del mes de març passat, aquest escrit no hauria tingut cap sentit. En canvi, com que la decisió va ser posterior a l'assemblea, vull deixar clar, per mitjà d'aquestes ratlles, que ja no sóc de la junta.

Actualment, la meua professió em deixa molt poques hores lliures. Tot i amb això, a les acaballes de la temporada passada, vaig pensar que, amb una mica d'esforç, podria

portar a terme la feina que comporta ser tresorer de la colla. Sóc del parer que, per ser un membre de la junta de la colla, s'ha d'estar a totes; s'ha d'assistir a totes o a quasi totes les reunions, als assaigs i a les actuacions. I això, a hores d'ara, no ho puc fer. Per aquesta raó, he decidit plegar.

Aquesta decisió tanca una etapa que va iniciar-se quan vaig entrar a la colla per la «propaganda» del Jaume Claver, l'any que es va anar a Portugal. El Carles Domènech em va fitxar per a la junta (per recomanació del Rissus) l'any que es va comprar Cal Figarot. Fets com la recuperació dels castells de vuit, a Màrtirs, i la consecució del primer cinc de vuit i dels castells de nou, fan que sigui difícil prendre aquesta decisió, com també les reunions de la minijunta d'aquells

temps, fetes puntualment en la petita seu social que teníem al bar del Coro, i les macrojunts de Cal Figarot, en les quals no se sap mai l'hora de començar i la d'acabar.

D'altra banda, hi ha la revista «El Figarot». Des del primer número, i com a membre del consell de redacció, he col.laborat entre d'altres, amb el Biel, amb el Toni, amb l'Eloi (aquest últim sempre es feia esperar) i amb l'equip de cal Carrasco, del qual he après una mica les tècniques que es fan servir per confeccionar una revista. Tot això pesa, i encara fa més difícil deixar-ho tot.

Amb recança, deixo la junta, però no deso la camisa verda. Espero poder-la lluir fent pinya durant molts anys.

Joan Roig

Per endavant

Dia 6 d'agost - **Vilanova i la Geltrú**.

Dia 15 d'agost - **La Bisbal del Penedès**, sortida de compromís, amb la Joves de Valls i la Jove de Tarragona.

Dia 21 d'agost - **Igualada**. Amb la Jove de Tarragona.

Dia 28 d'agost - **L'Arboç**, amb la Joves de Valls i la Jove de Tarragona.

Dies 29, 30 i 31 d'agost - **Vilafranca del Penedès**, aquest any el Molas (el petit gran administrador), a

més de pagar l'esmorzar, si fem castells de nou ens convidarà a dinar i a sopar a casa seva.

Dia 10 de setembre - **Vilafranca del Penedès**.

"Sorteo de la Vendimia".

Dia 24 de setembre - **Barcelona**, actuació de la Mercè.

Dia 2 d'octubre - **Concurs de Tarragona**. A guanyar!

Dia 16 d'octubre - **Montserrat**.

El Don Quay torna a acollir la Festa de la Colla

Una vegada més vam celebrar la nostra festa castellera i, per fer-ho, vam tornar a Sant Martí Sarroca, a la discoteca Don Quay.

Quan es va fer mitja tarda del diumenge, dia 5 de desembre, la discoteca va obrir les portes per a nosaltres i allò es va anar omplint de castellers, que aquesta vegada no portaven la camisa verda sinó que anaven de guapqs i guapes perquè tots, o gairebé tots, portaven la parella.

Una vegada dintre, ja hi havia unes taules amb molta "manduca", que presentava una gran varietat i tampoc hi faltava el "mam" per remullar-ho.

Per tant, la gent no es va entretenir gaire i de seguida va fer moure la barrada, i allò semblava talment la bóta de Sant Ferriol, perquè aquella taula no es veia mai buida.

Quan ja estava tothom bastant tipet, van treure les postres, que

també eren molt variades, i després va venir el cafè i la copa per acabar-ho de rematar.

Quan uns per aquí i uns altres per allà feien petar la xerrada, hi va haver uns castellers que van sorprendre la concurrència.

El Cisco, el Javi i el Raül, vestits de "raperos", van cantar un rap casteller, tot bellugant-se a l'escenari d'una manera que semblava que s'haguessin de trencar.

I quan encara estàvem mig bocabadats amb aquesta actuació, van sortir una colla de castellers vestits com si estiguessin a punt d'anar a dormir. Quin jovent que tenim, a la taula i al llit al primer crit.

La disfressa els va servir per fer un esquetx molt original en què tenien un somni ple de castells de nou.

Com cada any, el cap de Colla, Carles Domènech, es va dirigir al

públic per dir quatre paraules d'agraïment i de coratge, i per recordar que, encara que havíem fet una gran temporada, tenim molta feina per endavant i que no podem adormir-nos. Va acabar exclamant la seva consigna habitual: som els millors.

També va parlar l'alcalde de Vilafranca, Joan Aguado, que va donar ànims per superar la temporada que aleshores s'acabava.

Per acabar es va donar un obsequi a tota la canalla castellera i també hi va haver un record per a tots els assistents.

Un cop finalitzat el protocol, tothom es va posar a moure l'esquelet una bona estona i a una hora prudent la gent va tornar cap a casa ja que l'endemà era sant Tornem-hi.

Josep Requena

Encara no s'ha arribat al final del camí que vam començar nosaltres

Quan el novembre de l'any passat els Minyons de Terrassa aconseguiren de carregar la torre de nou amb folre i manilles, es cobria un tram més d'un camí que les colles castelleres han decidit de seguir perquè nosaltres el vam iniciar i ens vam entestar a no deixar-lo, fent poc cas dels qui eren escèptics respecte a la possibilitat que es pogués fer la torre -opinions que fins i tot provenien de la colla que posteriorment l'ha carregada-.

Un cop coronada la torre de nou, és just que, d'una banda, donem l'enhorabona a la colla que l'ha feta, però, de l'altra, també és convenient que siguem els Castellers de Vilafranca els qui remaquem els nostres mèrits en aquest pas endavant per als castells, perquè si no, ningú no ho farà per nosaltres.

Ens sembla que és just que es reconegui la nostra decisiva aportació a l'hora de planificar la difícil construcció del peu d'una torre amb folre i manilles; pensem que és bo que destaquem que, gràcies a nosaltres, l'afició castellera ha pogut veure com es col·locaven manilles en un castell, per primera vegada en aquest segle; creiem que és bo que ara vulguem recordar que vam ser els Castellers de Vilafranca els qui ens vam obstinar a tirar endavant aquest castell quan els parers individuals de castellers d'altres colles indicaven que era impossible de fer, i no volem que l'esforç que ha fet la colla i tota l'afició vilafranquina pugui semblar que queda en un no-res.

Els components de la redacció de «El Figarot» estem segurs que els bons aficionats als castells

d'arreu de Catalunya saben reconèixer aquests mèrits, com també som conscients que és lògic que la colla que ha aconseguit la fita sigui la que, aparentment, s'hagi endut tots els honors.

Però, per si amb tot això no n'hi hagués prou per deixar les coses al seu lloc, cal afegir que el camí que nosaltres vam començar fa cinc anys, encara no ha arribat a la fi. De moment, s'ha carregat la torre de nou amb folre i manilles, però ningú no pot posar en entredit a hores d'ara que el castell es pot descarregar, i s'ha de descarregar. I això, fins avui, no ho ha fet ningú. Amb l'experiència que hem agafat en aquests cinc anys, i amb la sort necessària en el moment decisiu, els Castellers de Vilafranca som en una posició privilegiada per aconseguir-ho. Hi ha algú que ho dubti?

Bar Cal Figarot

Local social dels Castellers de Vilafranca

Plats combinats

Pernil: país, 'recebo', bellota

Vedella amb rovellons

Especialitat de la casa: pilar de set

General Prim, 11 - Tel. 817 05 42

Joan Pancorbo

Instal.lacions i reparacions

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

I FONTANERIA

La Font, 26 - Tel. 899 10 03 - 08731 SANT MARTÍ SARROCA

Els sopars de joves de la colla

Periòdicament es produeix un esdeveniment que és esperat, gairebé podríem dir que és anhelat, per tots els joves membres dels Castellers de Vilafranca. En aquestes ocasions tot el jovent de la colla, acompanyats de tota una institució dins de la colla, el Joan Bolet «Garça» (fet que demostra que la joventut no la dicta l'edat sinó l'esperit), s'aplega al voltant d'una taula per dur a terme l'important acte de sopar. Però aquest sopar no és un sopar qualsevol, és un sopar de germanor, de fraternitat i que sempre enforteix els lligams entre els membres de la colla.

En aquesta terra de bon menjar i

millor beure, ja sabem tots que un sopar sempre va seguit d'un llarg sobretaula, en què es produeixen discussions, lloances, parlaments i fins i tot algun lliurament de «premis».

Però tot això es deixa de banda quan apareix aquell instrument tan nostre anomenat gralla. En aquest moment, la gralla esdevé l'única protagonista i el focus d'atenció. A partir d'aquí comencen a sonar tot un seguit de melodies de Festa Major ben conegudes per tothom i ningú no pot evitar de caure en aquesta espiral de música, de festa i de xerinola, de manera que tota la taula és un clam, cantant i acompa-

nyant rítmicament el Toc d'entrada a la plaça, el Ball de Gitanes, el Toc de vermut i tants d'altres.

Totaixò acaba quan els coneguts membres del Ball de Figuetaires gentilment fan una demostració del seu ball, a la qual s'afegeix la gran majoria dels assistents. Seguidament, i per finalitzar, ja només resta carregar i descarregar el pilar de comiat que s'enlaira a la porta del restaurant. I un cop fet el pilar, tots cap a Cal Figarot, que la nit encara és jove...

Pere Martí

Els suecs també saben qui som

El benvolgut amic i bon vilafranquí, Jordi Marimon, resident a Suècia des de fa una colla d'anys, ens ha fet arribar un imprès propagandístic editat pel banc més important d'aquest país nòrdic -el Skandinaviska Enskilda Banken- que inclou en una de les seves pàgines la imatge fotogràfica d'un tres de nou amb folre vilafranquí, just a l'entrada dels dosos. També ens ha enviat la traducció del text que figura al peu de l'esmentada fotografia. Ve-te-la aquí: «Si estalvies en fons els teus diners formant part d'un capital més gran, això vol dir que pots treure profit de les possibilitats d'aquest gran capital, amb bones inversions i diversificant els riscos».

O sigui que ja ho sabeu, castellers: a estalviar tant com es pugui i, d'aquesta manera, tal volta podrem viatjar algun dia no gaire llunyà al més poblat dels països escandinaus. No hi ha dubte que aquest banc podria ser un bon espònsor i, per tant, potser caldrà demanar al nostre diligent informador -actual president del Casal Català d'Estocolm, segons que va informar «El 3 de Vuit» fa unes setmanes- que iniciï les gestions corresponents. Som-hi, Jordi ?

Om Du flyttar pengar från Allemanssparkonto i S-E-Banken till SEB Världen före 15 juni slipper Du betala dessa avgifter.

Från potatiships till mikrochips. Från ubåtar till flygplan.

När Du sparar i SEB Världen blir Du ägare i hundratals storföretag över hela världen. Våra fondförvaltare arbetar ständigt med att analysera företags resultat och framtidspotential, allt för att tidigt upptäcka nya intressanta kombinationer av trygghet och tillväxt.

I botten ligger alltid trygga obligationen.

En stor del av kapitalet i SEB Världen är alltid investerat i långsiktiga räntebärande obligationer och andra statspapper. Även här sprider vi ägandet mellan olika länder och valutor för att i största möjliga utsträckning dra nytta av räntevariationerna på de olika marknaderna.

Fondkonto gör det lätt att köpa och sälja.

Det finns fortfarande människor som inte investerat i fonder därför att man tror att det är svårt och komplicerat. Inget kan vara mer fel. Fondsparande fungerar som vilket annat sparande som helst. Du öppnar bara ett Fondkonto och sätter in Dina pengar där. Det kan vara engångsinsättningar eller månatliga överföringar från Ditt lönekonto. Så fort det kommer in pengar på kontot så köper vi fondandelar enligt de instruktioner Du givit oss.

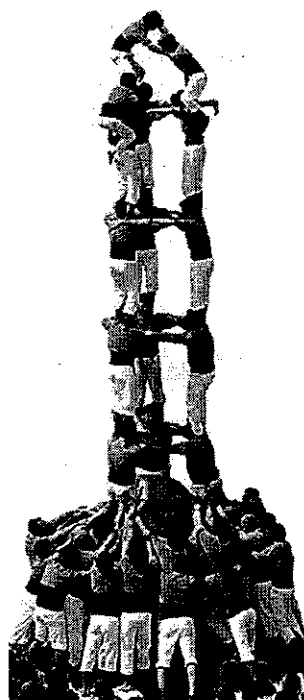
På tidningarnas affärssidor kan Du följa utvecklingen och dagskursen på Dina andelar i SEB Världen.

När Du vill sälja har Du pengarna dagen efter.

Den dag Du vill sälja meddelar Du bara oss hur mycket och vi säljer till dagskurs. Pengarna har Du på Ditt konto dagen efter. Enklare kan det inte vara.

SEB Världen placerar i allt från globala dagligvaruföretag till högteknologiska nischföretag.

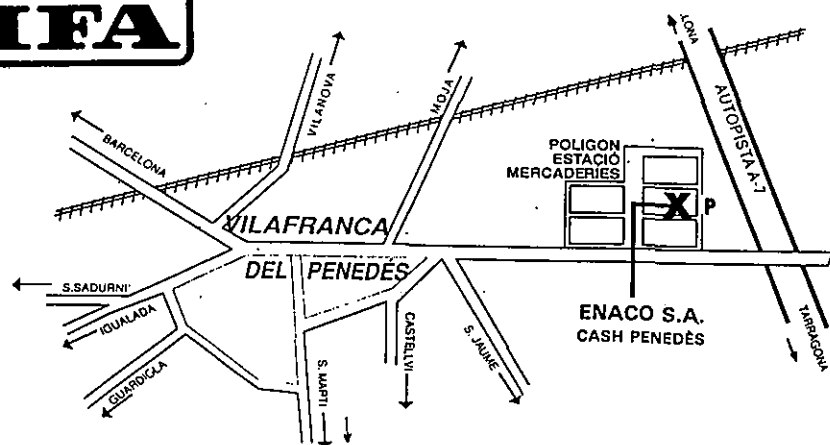
När Du placerar i fonder blir Dina pengar i fonder en del av ett större kapital, vilket innebär att Du kan dra nytta av det stora kapitalets möjligheter till bra placeringar och riskspridning.

ENACO
DISTRIBUCIÓ

***Cash Penedès, el millor servei
per al professional de
l'alimentació i hosteleria***

**GRUPO
IEA**

HORARI:

De dilluns a divendres de 6,30h. a 19h.

NO TANQUEM AL MIGDIA

Dissabtes de 6,30h a 13h.

El Zubi farà d'agulla dels Castellers de Vilafranca

Ni el València, ni l'Athletic de Bilbao, ni encara menys els japonesos; la notícia més sorprenent d'aquest tòrrid estiu és que, després de sospesar totes les ofertes, qui durant molts anys ha estat el porter del FC Barcelona, Andoni Zubizarreta, s'ha decidit per la camisa verda.

Algú que estigui molt ficat en qüestions futboleres i poc en castelleres pot pensar que se'n va a jugar al Betis, o bé amb la selecció

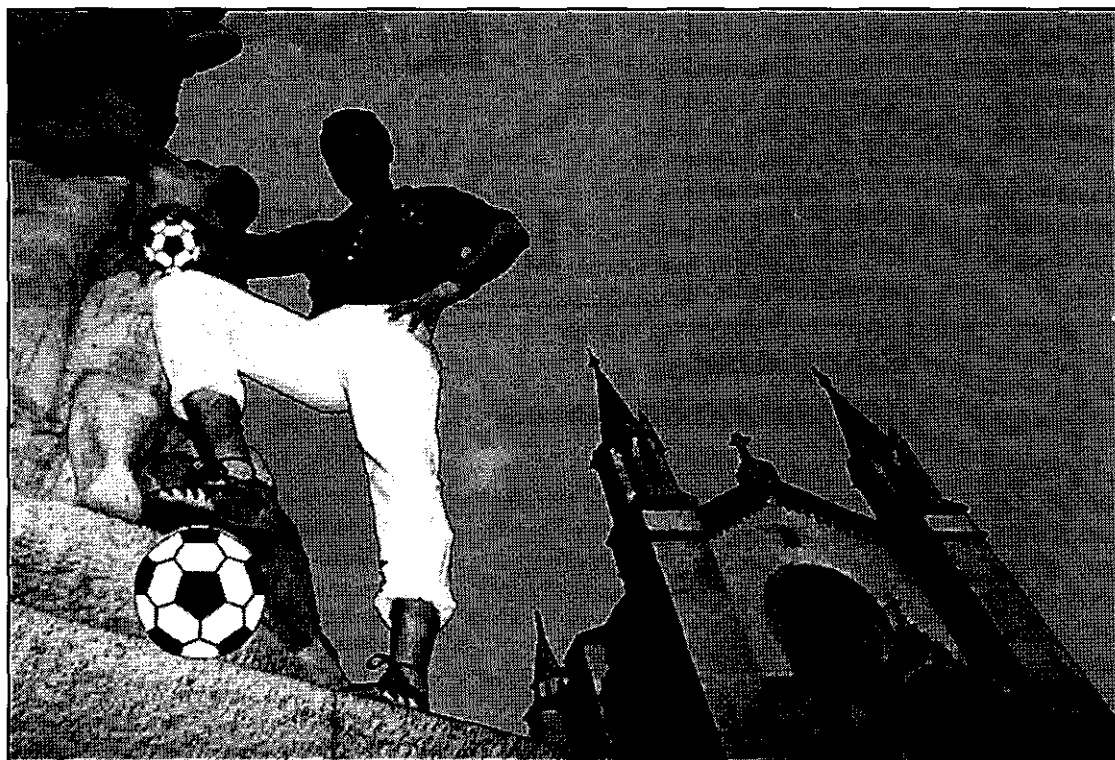
per tres i que per això li venia de gust fer una activitat on main'estarà, de sol; que encara no sap si s'haurà de treure els guants per fer la feina que li encomanin; que li feia molta il·lusió que una jornada castellera no s'hagués de decidir mai a les tandes de penals, i unes quantes bajanades més.

Amés a més, l'ex-porter del Barça ha començat a fer un reciclatge intensiu per conèixer els fonaments castellers essencials i, d'aquesta

indumentària.

«El tàctica»

Si l'experiència surt bé, no fóra gens agosarat pensar que les altres colles, un cop més, seguiran el camí obert pels vilafranquins. Així, més d'un ja s'està pensant si l'agilitat del Romário no seria ideal per fer d'aixecador; o si la tossuderia i la mala bava de l'Stòitxkov no aniria la mar de bé per posar-lo de segons, o si, acostumat com està a repartir joc amunt i avall, el Guardiola no

EL ZUBI, EN EL MONUMENT CASTELLER DE VILAFRANCA DEL PENEDÈS

irlandesa, però tot plegat és més inversemblant: el Zubi farà d'agulla en els Castellers de Vilafranca.

El nou fitxatge de Cal Figarot, amb aquella mirada de desgana que fa habitualment -celles amunt i parpelles mig abaixades- i amb el posat de ves-què-hi-vols-fer que també li és ben propi, ha comentat, sense deixar tampoc la cantarella de *mozarrón del norte* que no es treu mai del damunt, que aquest pas representa un gran canvi en la seva carrera; que venir als Castellers de Vilafranca havia estat el somni de tota sa vida; que ja estava cansat de quedar-se sempre a mitja sortida i que per això havia buscat un lloc d'on és impossible sortir; que també estava fart de quedar-se sol com un mussol cada dos

manera, poder parlar-ne com si fos un expert d'aquí a quatre dies -cosa que ja ha aconseguit de portar a terme altra gent-. De moment s'està posant a punt per espetar al primer que li preguntin alguna cosa en el dia de l'estrena: «Jo ho dono tot quan surto a la plaça, però ja se sap que de vegades les coses surten bé i d'altres no; el que és important és que diumenge hi ha una altra oportunitat; els castells són així», o bé «no ens podem deixar endur per l'eufòria perquè la temporada és molt llarga i diumenge tenim un altre compromís molt difícil fora de casa...».

En el seu primer dia a la vila -no podia ser d'altra manera- el Zubi va retratar-se en el *rovell de l'ou* vilafranquí, vestit amb la seva nova

faria el pes com a terç.

Hi ha qui, anant encara més lluny, ja s'imagina el Cruyff i el Rexach fent de tècnics de la colla, capficats a posar el Llop i l'Alemanya a dosos i el Jordi Mir d'aixecador.

Això sí, no aniria gens malament que aprenguéssim a prendre'ns les coses amb la flegma amb què s'ho agafa tot l'holandès -per no dir-ne d'una altra manera-. Ja us el podeu imaginar, xupa-xups a la boca i espatlles arronsades dient: «És lògic; és un cosa normal... Si tu vols descarregar primer el torre de nou, llavors, deixes que el carreguin abans les Minyons; aquest és un; i automàticament el descarregues tu». Si a ell li va bé...

El Xato

L'anxaneta, una pel·lícula de castells

La Diada de Sant Fèlix de l'any passat és el marc general que serveix d'argument a la pel·lícula *L'anxaneta*, producció que ha dirigit Agustí Corominas i que ha comptat amb la col·laboració de diversos vilafranquins, com Fèlix Miret, a l'hora de fer el guió i d'oferir l'assessorament general, i Eloi Miralles o Oriol Rossell, que també han aportat el seu assessorament personal.

La pel·lícula es presenta en forma de curtmetratge i reflecteix l'ambient que viu una plaça castellera quan hi ha una diada important de castells. En aquest cas, com ja s'ha indicat, el marc és la plaça de la Vila, la jornada és la Diada de Sant Fèlix del 1993.

Cal destacar la qualitat de les imatges, que s'acompanyen d'un text de Xavier Capdevila ben treballat. Tot plegat fa que sigui una producció de molt bona qualitat.

A començament d'aquesta temporada es va presentar la pel·lícula al cinema vilafranquí Bogart, davant mateix del nostre local social.

"L'Anxaneta" també s'ha editat en forma de vídeo, cosa que permet que qualsevol aficionat als castells pugui tenir-lo a la videoteca particular.

AGUSTÍ COROMINAS
Produccions Cinematogràfiques

PRESENTA

L'ANXANETA

II Campionat de Ping-pong

El Salvador Muntaner, (a) Salvi, va guanyar la segona edició del Campionat de Ping-pong dels Castellans de Vilafranca, en la categoria dels veterans, que es va disputar a Cal Figarot durant aquesta primavera passada. El segon lloc d'aquesta categoria va ser per al Carles Domènech, mentre que la tercera posició, la guanyava l'Àlex Sánchez.

Pel que fa a la categoria dels joves, el guanyador del campionat va ser el Pere Martí, que es va imposar a la final al Miquel Màxim, que, lògicament, va quedar en segona posició. De la seva banda, el Jordi Bustos va quedar en tercer lloc.

En la categoria dels petits A, el primer va ser l'Àngel Grau, mentre que darrera seu quedaven el Jordi Díaz, segon, i el Manuel Requena, tercer. Finalment, també cal deixar constància dels primers llocs de la categoria dels petits B. En aquest grup, la guanyadora va ser la Núria Reus, el segon va ser el Jaume Alemany i el tercer lloc el va ocupar el Carles Requena.

Enhorabona a tots els participants i especialment als guanyadors.

Campionat de Dòmino de dones

La Eugènia i Montse van guanyar el Campionat de Dòmino de dones que es va disputar a Cal Figarot.

En segon lloc van quedar classificades la Loli i la Isabel i la tercera posició va ser l'Anna-Antònia.

La resta de parelles van quedar classificades de la manera següent: quartes, la Dolors i la Beni; cinques, la Carme i la Pilar; sisenes, la Roser i la Pilar; setenes, la Catalina i l'Antònia; vuitenes, la Rosa i la Isabel; novenes, la Núria i la Mercè, i, desenes la Fina i la Teresa.

Campionat de Dòmino d'homes

Tudela i Roman van guanyar el Campionat de Dòmino d'homes i darrera seu es van classificar: segons, la parella Font i Bosch; tercers el duet Matas i Just; quarts Alemany i Màxim; en cinquè lloc van quedar el Toni i el Just II; en sisè lloc es va classificar la parella formada per Durich i Vallès; els setens van ser el Socies i el Sàbat; en vuitena posició es va classificar la parella formada pel Mallofré i el Navarro, i, finalment la novena posició la va ocupar la parella formada per Milà i Taulats.

El Biel se'ns casa

Es pot ben dir que si *El Figarot* surt al carrer- ni que sigui una vegada l'any- això és degut, sobretot,

a la voluntat irreductible d'una mateixa persona: director, cap de redacció, corrector, picador (en el bon sentit de la paraula, és clar), compaginador, maquetador..., una mena de tot terreny, vaja.

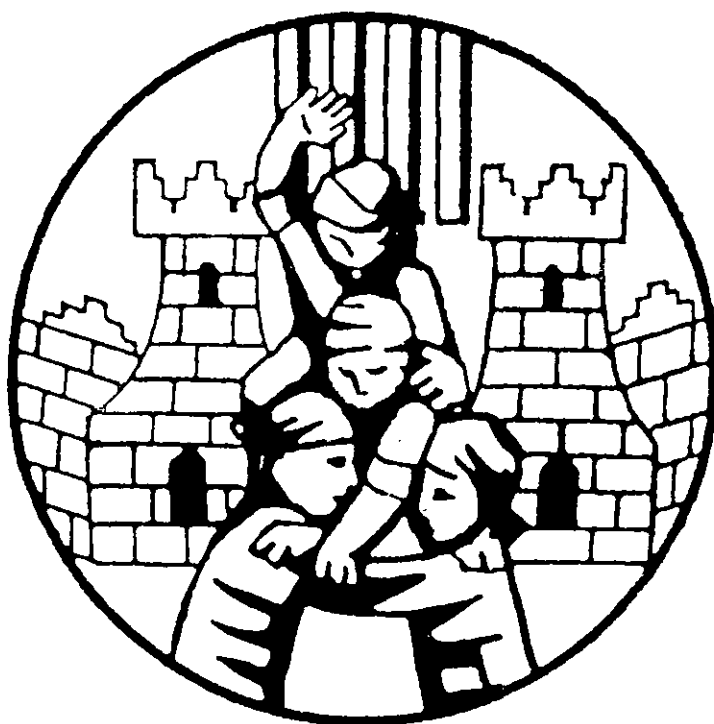
Ara, un parell de sapastres companys seus -que només pretenem col·laborar una mica a l'hora de confeccionar la revista-, amb pèrfida però amical traïdoria, ens hem confabulat per tal d'escampar als quatre vents i sense la seva connivència una notícia que l'afecta... i molt!

No us pensessiu, però, que es tracta d'una afecció o malaltia greu, no. És simplement que està enamorat i que de resultes d'això es vol casar. La "culpable" de tot aquest assumpte és la MAIXA (Maria, per a tots els que no entenguin el rus), una formosa noia russa, d'ascendència georgiana, simpàtica d'allò més i que esdevé un veritable exemple per a totes aquelles persones que des d'uns altres indrets vénen a viure i a treballar a casa nostra, per la senzilla raó que coneix i parla el català a la perfecció.

Per sort, el BIEL SENABRE - que aquest és l'altre "culpable" de l'idil·li en qüestió- no ha hagut de vèncer cap mena de teló d'acer a l'hora de fer-se la seva, tot i que estem convençuts que, amb la seva tenacitat i les dots de persuasió de diable festamajorenc, també se n'hauria sortit, amb quatre carretelles ben sonades, en cas de proposar-s'ho. El que sí que haurà de vèncer, però, és l'emoció d'haver de formular un Sí ben rotund en un dia escollit de la segona quinzena de setembre.

Des de les pàgines d'*El Figarot*, i sentint-nos una mica portantveus de tota la Colla, volem desitjar a tan internacional i benlloguda parella tota mena de felicitats i bons auguris. I que sigui per molts anys!

Xavi i Eloi

Editat amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Conselleria de Benestar Social

**Ajuntament de
Vilafranca del Penedès**
Regidoria de Cultura

FORÇA, EQUILIBRI, VALOR I SENY.

Valors que comparteix
Caixa Penedès.

Caixa Penedès